

ALFRED HITCHCOCK

THE THREE INVESTIGATORS

8

The Mystery of the Silver Spider

Armada

Vụ Án Bí Ẩn Con Nhện Bạc

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>VÀI LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK</u>	
<u>Chương 1 THÁI TỬ DJARO</u>	
<u>Chương 2 MỘT LỜI MỜI BẤT NGỜ</u>	
<u>Chương 3 CON NHÊN BẠC</u>	
<u>Chương 4 DJARO TÂM SỰ</u>	
<u>Chương 5 MỘT CUỘC HỘI THOẠI ĐÁNG SỢ</u>	
<u>Chương 6 MỘT PHÁT HIỆN ĐÁNG KINH NGẠC</u>	
<u>Chương 7 CUỘC THÁO CHẠY</u>	
<u>Chương 8 MẶT CON NHÊN</u>	
<u>Chương 9 KẾ HOẠCH TÁU THOÁT</u>	
<u>Chương 10 MỘT CHUYẾN ĐI ĐẦY NGUY HIỂM</u>	
<u>Chương 11 ANTON BÍ ẨN</u>	
<u>Chương 12 CHẠY TRỐN DƯỚI CỔNG</u>	
<u>Chương 13 ÁNH SÁNG TRONG BÓNG TỐI</u>	
<u>Chương 14 BABAL CÓ SÁNG KIẾN</u>	
<u>Chương 15 CHUÔNG HOÀNG THÂN PAUL</u>	
<u>Chương 16 LẦN THEO DẤU VẾT CON NHÊN</u>	
<u>LỜI CUỐI CỦA ALFRED HITCHCOCK</u>	

VÀI LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK

Điều tra các loại! Đó là khẩu hiệu của Ba Thám Tử Trẻ:

Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy, sống tại thành phố nhỏ Rocky, trên bờ biển Californie, cách thành phố Hollywood hoang đường vài kilômét. Và thật vậy, ba bạn sẵn sàng tiến hành bất kỳ vụ điều tra loại nào. Tất cả những bạn nào đã đọc những quyển sách trước của tôi đều biết mà.

Tuy nhiên, lần này, ba nhân vật của tôi sẽ phiêu lưu không phải trong khung cảnh Thiên Đường Đồ Cổ, cửa hàng và kho bán đồ linh tinh độc đáo của Titus và Mathilda Jones, chú thím của Hannibal. Ba Thám Tử Trẻ sẽ rời bộ tham mưu để đi sang Trung Âu, nơi ba bạn sẽ phải làm sáng tỏ một vụ âm mưu đen tối quanh ... một con nhện.

Tôi có thể dễ dàng kích thích sự tò mò của các bạn bằng cách nêu vài đoạn đầy hồi hộp. Nhưng tôi không làm thế. Tôi chỉ hé cho bạn biết rằng Hannibal và hai bạn, trở thành nhân viên tình báo, sẽ bị lôi kéo vào một câu chuyện quan trọng và nguy hiểm hơn ta có thể tưởng tượng và hiểu rằng ...

Thôi! Xém chút nữa, tôi lại kể hết cho các bạn nghe! Vậy tôi dừng tại đây.

Nhưng, tôi nói thêm một chút, phòng trường hợp các bạn chưa quên biết Ba Thám Tử Trẻ: Hannibal Jones, một cậu do lớn và cơ bắp, giỏi về tất cả các môn thể thao ; Bob Andy, nhỏ nhất trong bộ ba này, chuyên về nghiên cứu và lo giữ hồ sơ lưu trữ cho hăng, nhưng luôn tỏ ra rất dũng cảm khi đối mặt với nguy hiểm.

Thôi, nói đủ rồi! Tôi xin nhường chỗ cho hành động ... Và cho chương một của cuốn sách tôi .

ALFRED HITCHCOCK

Chương 1

THÁI TỬ DJARO

– Coi chừng! - Bob Andy hét lên – Chú Warrington ơi, cẩn thận! – Peter Crentch cũng la lên. Warrington, đang lái chiếc Rolls – Royce to mạp vàng, thẳng gắt. Phía sau xe, ba thám tử trẻ, bị mất thăng bằng, nhào xuống khỏi yên xe và té đè lên nhau.

Với tiếng kêu rít khủng khiếp, xe Rolls dừng lại cách một chiếc Limousine sang trọng có vài centimét.

Ngay lập tức, nhiều người đàn ông bước ra khỏi xe Limousine, lao đến chỗ Warrington, bác tài chiếc Rolls – Royce cũng đã bước xuống xe. Huơ tay múa chân dân dới, họ thốt ra một tràng tiếng nói bằng một ngôn ngữ lạ. Warrington không thèm nhìn chúng một lần mà bước sang xe kia, cộc lốc gọi chú tài mặc bộ đồng phục đỏ và vàng sặc sỡ của chiếc Limousine.

– Sao, anh bạn, Warrington nói, không thèm nhìn biển hiệu “stop” hả? Anh có biết là anh xem gây ra một tai nạn nghiêm trọng không? Anh là người có lỗi, vì tôi chạy từ đường ưu tiên đến mà.

– Thái tử Djarro luôn được ưu tiên! Chú tài kia hách dịch đáp. Mọi người phải chú ý để không cản đường thái tử Trong khi cuộc hội thoại ngắn này diễn ra, Peter, Bob, Hannibal đã lấy tư thế bình thường lại. Ba bạn đang chăm chú và tò mò nhìn theo cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Bây giờ, những người bắn ra khỏi chiếc Limousine như đang nhảy một vũ điệu xung quanh Warrington. Chúng rõ ràng bị kích động quá mức. Một tên, cao hơn người kia và nói chuyện có uy quyền, đột nhiên chuyển sang nói tiếng Anh.

– Đồ ngu! Hẳn là Warrington. Anh đã xem giết chết thái tử Djarro! Việc ấy gây thêm những rắc

rối phiền phức về quan hệ quốc tế. Cần phải đưa anh trở vào khuôn phép. Warrington bình tĩnh trả lời bằng một giọng khỏe mạnh và cương quyết:

- Tôi tuân thủ đúng quy tắc luật đi đường. Còn phía anh thì không. Tài xế của anh có lỗi.
- Chuyện thái tử là chuyện gì vậy? Peter thì thăm vào tai Bob.
- Cậu không đọc báo sao? Bob cũng thì thăm trả lời. Thái tử Djarro từ Trung Âu đến ... một nước tên là Varanie ... Một trong bảy quốc gia nhỏ nhất thế giới.

Thái tử hiện đang viếng thăm Hoa Kỳ ... với tư cách du lịch.

- Thật là vinh dự! Thế mà bọn mình suýt nghiền nát thái tử đáng kính ấy bằng chiếc xe Rolls à ... ?
- Chú Warrington đúng, Hannibal Jones xen vào cuộc nói chuyện nhắc nhở.

Ta hãy nhanh chóng ra bênh vực chú ấy.

Ba bạn bước ra khỏi xe Rolls. Đúng lúc đó, cánh cửa Limousine mở ra. Và một cậu bé hơi cao hơn Bob một chút, có mái tóc đen dày, khá dài, đúng như một đang thịnh hành ở Châu Âu bước ra. Cậu lớn hơn ba thám tử chừng hai tuổi là cùng. Nhưng bộ điệu của cậu là bộ điệu một thủ lĩnh.

- Im lặng! Cậu bé ra lệnh.

Ngay lập tức, những người đàn ông bao vây Warrington ngưng la hét và huơ tay. Cậu bé xua đuổi tất cả chỉ bằng một cử chỉ tay đơn giản, rồi bước đến gần Warrington.

- Xin bác thứ lỗi cho chúng tôi, cậu bé nói bằng tiếng Anh rất giỏi. Tài xế chúng tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm về chuyện vừa mới xảy ra. Từ nay, tôi sẽ kiểm tra buộc ông ấy phải tuân thủ luật đi đường.
- Nhưng thưa hoàng thân ..., tên cao nhất trong nhóm người ngoại quốc phản đối.

Bằng một động tác tay, thái tử Djarro bắt hắt im lặng. Rồi thái tử chăm chú nhìn nhóm nhỏ gồm có Hannibal, Bob và Peter.

- Tôi rất tiếc về chuyện đã xảy ra, thái tử nói với ba bạn. Nhờ sự bình tĩnh và khéo léo của bác tài xế các anh, chúng tôi đã tránh được một vụ tai nạn nghiêm trọng ... Chiếc xe tuyệt đẹp này là của các anh à? Thái tử hỏi và chỉ chiếc Rolls.
- Thật ra chúng tôi không phải là chủ nhân, Hannibal trả lời, nhưng đôi khi chúng tôi sử dụng xe.

Hannibal nghĩ rằng giải thích cho thái tử nghe làm thế nào ba thám tử trẻ lại có quyền sử dụng chiếc xe Rolls cùng tài xế sẽ rất dài dòng.

- Tôi là Djarro de Varanie, thái tử nói. Chưa hẳn là hoàng thân trị vì. Thật ra, đến tháng sau, tôi mới chính thức đăng quang ... Đây ... các anh có phải là thanh niên Mỹ điển hình không? Đó là một câu hỏi kỳ lạ, Hannibal, Bob và Peter cũng tự xem mình là thanh niên Mỹ điển hình, nhưng ba bạn không nắm rõ ý thái tử.

Hannibal nhận trách nhiệm trả lời.

- Bob và Peter là thanh niên Mỹ điển hình, Hannibal trả lời. Nhưng phần tôi, tôi không nghĩ có thể đánh giá tôi là 'điển hình' được, bởi vì nhiều người cho rằng tôi quá kiêu căng, rằng đôi khi tôi sử dụng từ ngữ quá văn hoa, cho nên không phải lúc nào tôi cũng gây được cảm tình với mọi người. Nhưng tôi không thể thay đổi được.

Bob và Peter nhìn nhau mỉm cười, Hannibal nói đúng, nhưng đây là lần đầu tiên Hannibal thú nhận trước mặt hai bạn. Cậu có thể có một thể trạng khỏe mạnh và một trí thông minh cao hơn trung bình. Vì lý do này, nhiều người gán cho cậu là 'ông cụ non'. Nhưng những kẻ đó thường là những cậu bé ganh tị với cậu hoặc những người lớn thêm muốn đầu óc đầy khá nặng của cậu. Ngược lại, bạn bè hoàn toàn khâm phục Hannibal, nếu gặp phải vấn đề nào làm cho mình thắc mắc, bạn bè đều tin chắc Hannibal sẽ giải quyết giỏi hơn bất kỳ ai.

Sau khi trả lời thái tử. Hannibal rút một miếng carton ra khỏi túi. Đó là danh thiếp của Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal luôn mang theo vài tấm.

- Tên của chúng tôi đây, Hannibal giải thích. Tôi là Hannibal Jones. Tôi xin phép được giới thiệu Peter Crentch và Bob Andy.

Thái tử Djarro cầm lấy danh thiếp và trịnh trọng đọc:

BA THÁM TỬ TRẺ Điều tra các loại ???

Thám tử trưởng:

HANNIBAL JONES Thám tử phó:

PETER CRENTCH Lưu trữ và nghiên cứu:
BOB ANDY Ba Thám Tử Trẻ chờ đợi ... Người ta hầu như hầu như luôn hỏi ba dấu chấm hỏi trên danh thiếp có nghĩa là gì.

Đột nhiên nét mặt Djaro rạng rỡ lên. Thái tử mỉm cười. Thái tử có nụ cười rất đẹp để lộ hàm răng đều đặn trắng tinh.

– Brojas! Thái tử nói. Có nghĩa là 'tuyệt vời bằng tiếng Varanie. Tôi nghĩ ba dấu chấm này là biểu tượng chính thức cho tổ quốc của các anh?

Ba bạn khâm phục nhìn thái tử. Thái tử đã đoán ra ngay từ đầu! Đến lượt Djaro cũng rút một tấm danh thiếp ra khỏi túi, đưa cho Hannibal.

– Tôi cũng có danh thiếp, thái tử mỉm cười nói.

Bob và Peter đứng sát lại gần sau lưng Hannibal để nhìn cho rõ. Tấm carton màu trắng, khá dày, khắc chữ rất khéo và chỉ ghi đơn giản:

DJARO MONTERAK (Monterak là họ của thái tử). Phía trên có hình nổi, đen và vàng, vẽ hình một con nhện cầm một thanh kiếm, ngay giữ một tấm mạng lưới vàng.

Nhưng phải nhìn gần mới thấy rõ chi tiết, bởi vì tất cả cách điệu hóa tinh vi.

– Đó là biểu tượng của tôi, thái tử trình trọng nói. Một con nhện. Đó là biểu hiện của dòng họ trị vì ở Varanie. Kể lại cho các bạn nghe chúng tôi đã chọn biểu hiện này trong trường hợp như thế nào sẽ dài dòng lắm. Hôm nay tôi chỉ xin nói rằng tôi rất vui mừng được làm quen với các bạn, Hannibal, Bob và Peter à.

Thái tử bắt tay cả ba.

Cùng lúc đó một người đàn ông tiến lại gần nhóm. Ông ta ốm, trẻ và có khuôn mặt dễ nhìn và sáng sủa. Ông ta vừa mới bước ra khỏi một chiếc xe đen mới dừng lại sau chiếc Limousine của thái tử. Ông ta chỉ cần mở miệng đã làm lộ quốc tịch mình:

rõ ràng là một người Mỹ.

– Xin hoàng thân thứ lỗi, ông nói, nhưng chương trình chúng ta kín lắm, chúng ta không nên chậm trễ nếu muốn tham quan thành phố trong ngày hôm nay.

– Tôi không đặt biệt muốn tham quan thành phố, Djaro nói. Tôi đã thấy nhiều thành phố rồi. Tôi nói chuyện lâu hơn một chút với những cậu thanh niên này. Cho đến nay, đó là những người Mỹ đặc trưng mà tôi được dịp gặp.

Rồi thái tử quay sang ba thám tử.

– Này, Thái tử hỏi, theo ý kiến các bạn, Disneylanh có đáng tham quan không?

Ba thám tử đáp rằng cũng nên đi. Djaro có vẻ hài lòng về câu trả lời nhưng vẫn còn hơi phân vân.

Thái tử mơ mộng một hồi, rồi dường như quyết định:

– Bạn có đồng ý đi với tôi đến Disneylanh không? Thái tử hỏi. Các bạn sẽ chỉ cho tôi nên xem cái gì. Tôi sẽ rất mang ơn các bạn. Tôi rất thích có bạn bè xung quanh, ít nhất là một lần.

Yêu cầu khá bất ngờ. Ba Thám Tử Trẻ bối rối. Tuy nhiên, viễn cảnh đi chơi khuôn viên Disneylanh cùng thái tử cũng làm cho ba bạn thấy hấp dẫn. Mà ba bạn cũng chưa có kế hoạch nào cho ngày hôm nay nên cả ba nhận lời.

Hannibal Jones báo cho thím, bà Mathilda Jones, bằng cách gọi điện thoại về Thiên đường đồ cổ. Việc này làm rất dễ, bởi vì trên xe Rolls có máy điện thoại.

Djaro tỏ ra hết sức quan tâm đến thao tác gọi điện.

Sau đó, những người trong đoàn tùy tùng của thái tử chen chúc nhau lên chiếc xe đen, trong khi thái tử, Hannibal, Bob và Peter lên xe Limousine ngồi cùng với nhân vật đã cãi cọ ác liệt lúc tai nạn!

Người này rầu rĩ tuyên bố:

– Công tước Stefan sẽ không hài lòng về chuyện xảy ra. Công tước đã dặn kỹ là không được mạo hiểm mà!

– Nhưng bác thấy tôi mạo hiểm chỗ nào nào? Djaro đáp. Đã đến lúc Công tước Stefan tập thích những gì chính tôi thích. Chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ cai trị với tư cách chủ đất nước tôi, và luật lệ sẽ do tôi áp đặt chứ không không phải Công tước Stefan! ...Còn bây giờ bác hãy nói với Markos phải tuân thủ luật đi đường cho đúng hơn. Đây là lần thứ ba chúng ta sém bị tai nạn nghiêm trọng do lỗi của anh ta. Anh ta cứ lái xe như đang chạy ở Varanie. Làm thế nào để tôi không phải nhắc nhở nữa đây!

Người đi cùng thái tử - có tên là nam tước Borka - quay sang tài xế, trút lên đầu anh ta một tràn lời nói, tất nhiên là bằng tiếng Varanie. Tên Markos gật đầu, vẻ biết lỗi. Rồi hắn cho xe chạy nhẹ nhàng, và từ đó. Ba Thám Tử Trẻ để ý rằng hắn tôn trọng biển hiệu và lái xe cẩn thận. Mất bốn mươi lăm phút mới đến được Disneylanh quá bận tâm đi chơi và để ý đến những trò giải trí để có thể nghĩ đến chuyện khác.

Đến một lúc nào đó, Thái tử Djaro nhận thấy nam tước Borka hơi đi chậm về phía sau. Với ánh mắt tinh nghịch, thái tử đề nghị để lẫn trốn và leo lên đoàn xe lửa nhỏ chở hành khách đi một vòng khuôn viên. Hannibal, Bob và Peter cũng chờ có bấy nhiêu!

Thế là cả bốn đột ngột biến mất sau một nhóm khách tham quan, rồi khi khuất mắt Borka, vội vàng bước lên bậc thềm của nhà ga tí hon và leo lên ngồi trên đoàn tàu lửa mới đến.

Khi tàu đã chạy, bốn bạn nhìn thấy, ở khúc quẹo đầu tiên, Borka và nhóm vệ sĩ của thái tử đang hoài công tìm bốn bạn trong đám đông.

Một khi chuyến du hành để chịu kết thúc, cũng đành phải quay về điểm xuất phát:

Hannibal, Bob và Peter nhìn thấy nam tước Borka cùng người của ông lão đến cả nhóm. Tuy nhiên, trước khi nam tước kịp mở miệng ra, Djaro giành lời và nghiêm khắc nói:

- Nam tước ời, tôi bắt lỗi bác nhé! Đáng lẽ bác phải ở gần tôi. Vậy mà bác lại đi lững thững ở hậu quân. Lỗi này sẽ được báo cho quan nhiếp chính.

- Nhưng ... nhưng ... mà ... nam tước chung hững ắp ứng.

Djaro ngăn cản không cho ông nói tiếp.

- Không được nói lời nào nữa hết! Bây giờ ta về, tôi chỉ tiếc rằng chương trình không cho phép tôi trở lại đây tham quan nơi này chi tiết hơn.

Khi trở ra chiếc Limousine, Djaro ra lệnh cho nam tước phải lên xe kia, cùng đám người tùy tùng. Như vậy suốt đoạn đường từ Disneylanh về Rocky, thái tử ở một mình với các bạn mới.

Bốn bạn trò chuyện thoải mái.

Thái tử Djaro hỏi thăm về chính ba cậu. Ba thám tử thay phiên nhau giải thích làm thế nào ba bạn có ý kiến thành lập nhóm, làm thế nào ba bạn làm quen được với Alfred Hitchcock, và cuối cùng ba bạn đã sống qua những cuộc phiêu lưu hồi hộp như thế nào ... Thậm chí ba bạn còn kể lại một vài cuộc phiêu lưu điển hình nhất.

- Brojas! Tuyệt vời! Cậu bé người Varanie thốt lên. Ôi! Sao tôi muốn được như các bạn quá!

Ước gì mình không phải là thái tử! Tôi cam đoan với các bạn là tôi gần như ao ước như vậy!

Tuy nhiên, nghĩa vụ của tôi là cai trị đất nước tôi, tuy là một quốc gia rất nhỏ. Tôi chưa bao giờ đến bất kỳ trường học nào ...

Các giáo sư vào cung dạy cho tôi ... Nên tôi chưa bao giờ có được một người bạn vào hết ... Thật ra cuộc sống của tôi đã luôn thật nhàm chán đơn điệu cho đến chuyến du lịch sang Hoa Kỳ này.

Ngày hôm nay có lẽ là ngày sôi nổi nhất đời tôi.

Thái tử nói cuồng nhiệt. Chắc là thái tử nói chân thật. Thì ra, nghề làm thái tử, chắc cũng không vui lắm!

- Các anh có muốn làm bạn tôi không? Cuối cùng Djaro hỏi Ba Thám Tử Trẻ. Điều này sẽ làm cho tôi rất thích thú.

- Bọn tôi sẵn lòng kết bạn với anh. Peter trả lời.

- Đó sẽ là một vinh dự rất lớn đối với chúng tôi, Bob nói thêm.

Thái tử Djaro mỉm cười.

- Cám ơn các bạn.

Trong thời gian đó, xe đã về đến Rocky. Hannibal chỉ con đường đến Thiên đường đồ cổ. Một lúc sau, xe Limousine của thái tử vượt qua cổng sân.

Ngay khi đặt chân xuống, Hannibal mời thái tử tham quan bộ tổng tham mưu của ba thám tử.

Thái tử hồi tiếc tử chối:

- E rằng không có thời gian - Thái tử thở dài. Tối nay, tối nay tôi phải dự một buổi tiệc chính thức và ngày mai tôi lên máy bay về Varanie rồi. Thủ đô đất nước tôi là Denze. Tôi sống tại đó, trong một cung điện hiện đại xây trên lâu đài đồ nát cũ. Có khoảng ba trăm phòng ... Nói thật cũng không tiện nghi lắm. Đó là một những phiền phức nhỏ trong địa vị thái tử của tôi.

Thái tử thềm thường nhìn những đồng đồ hỗn tạp trong đó có những đường hầm bí ẩn ngoằn ngoèo dẫn đến bộ tham mưu.

- Không thái tử nói lại. Mặc dù rất muốn, nhưng tôi không có thời gian ở lại thêm. Tôi không

thể kéo dài chuyến đi Hoa Kỳ thêm nữa. Tôi phải về cai trị đất nước. Nhưng tôi sẽ không bao giờ quên các bạn đâu, các bạn à. Một ngày nào đó, ta sẽ gặp lại nhau, tôi tin chắc là sẽ như thế.

– Nói xong thái tử leo trở lên chiếc xe Limousine to lớn và ra đi. Theo sau là chiếc xe đen đầy ắp vệ sĩ, và gương mặt giận dữ của các vệ sĩ xuất hiện ở cửa xe.

Ba thám tử nhìn thái tử ra đi.

Rồi Peter tuyên bố:

– Làm thái tử mà tính tình dễ thương quá, các cậu có thấy thế không? ... Ê!

Hannibal ơi!Cậu nghĩ gì vậy? Cậu làm bộ mặt lạ quá.

Hannibal giật mình.

– Mình đang tự hỏi ... Hannibal nói khẽ. Mình nghĩ đến lúc xe Rolls của chúng ta xém tông vào xe của Djarro ... Trong sự cố này, các cậu có thấy gì lạ không?

Bob ngạc nhiên mở mắt lớn ra.

– Lạ hả? Bob nói lại. Không ... nhưng đúng là bọn mình may mắn thật! Hay đúng hơn là thái tử may mắn chứ. Xe Rolls của bọn mình chạy nhanh hơn xe của Djarro và do xe của bọn mình lớn hơn nhiều ...

– Mình không hiểu ý cậu, Peter nói, cũng ngạc nhiên không kém Bob.

– Tên Markos đó, tài xế xe Limousine của thái tử ... Hannibal nhắc lại. Nhớ lại đi. Mà do vị trí, tài xế Markos không thể không nhìn thấy chúng ta. Khi vụ đụng xe xém xảy ra, tên Markos vẫn còn có thể tránh được bằng cách chạy nhanh lên. Mà, các cậu có để ý không, hẳn lại chạy chậm như để đưa hông xe ra cho chúng ta. Nếu chú Warrington không phải là tay lái hạng nhất, thì chú đã tông vào xe Limousine, ngay chỗ Djarro đang ngồi. Và thái tử đáng thương rất có thể bị chết.

– Có thể Markos đã thắng lại theo bản năng Peter gợi ý.

– Hừm ... Mình không biết nữa. Ôi!? Dù sao, mình nghĩ là không quan trọng đâu. Mình rất vui là đã làm quen với Djarro. Chỉ phiền là chắc mình sẽ không bao giờ gặp lại thái tử nữa!

Nhưng lần này, linh cảm của Hannibal sai.

Chương 2

MỘT LỜI MỜI BẤT NGỜ

Ngày hôm đó, Ba Thám Tử Trẻ đang tập họp, như thường lệ, tại bộ tham mưu. Thư buổi sáng không mang lại điều gì hấp dẫn hết. Bob vừa mới đọc xong một bức thư do một bà sống ở Malibu viết, nhờ Ba Thám Tử Trẻ tìm lại con chó bị mất tích giúp bà.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên. Điện thoại riêng này do ba bạn tự thanh toán lấy chi phí, ba bạn cũng kiếm được chút ít tiền khi làm việc cho chú Titus. Điện thoại kiếm khi reng lắm. Nhưng khi reng, thì có thể chờ mong những điều dễ chịu.

Hannibal vội vàng nhắc máy.

– A lô? Cậu nói. Đây là Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal Jones ở đầu dây dây.

– Xin chào anh bạn trẻ Hannibal!

Đó là giọng nói khỏe mạnh của Alfred Hitchcock. Bob và Peter cũng nghe rõ như Hannibal, bởi thám tử tưởng tài tình đã tưởng tượng một thứ giống như cái loa khuyết đại âm thanh phát ra từ ống nghe.

– Tôi rất vui được gặp các bạn tại gia, Alfred Hitchcock nói tiếp. Tôi muốn báo trước cho các cậu rằng có người sắp đến thăm.

– Một người à? Hannibal nói lại. Có phải là một người muốn thuê tui cháu không a?

– Tôi không thể tiết lộ gì cho các cậu cả, Alfred Hitchcock tuyên bố. Tôi đã hứa là phải giữ bí mật. Tuy nhiên, tôi có thể nói cho các bạn biết rằng tôi đã nói chuyện rất lâu với người các cậu

sắp tiếp đón và tôi đã giới thiệu rất tốt về các cậu. Người đó sẽ chuyển cho các cậu một lời mời bất ngờ. Tôi chỉ có thể nói cho các cậu bấy nhiêu thôi. Tôi chỉ gọi đến để báo cho các cậu về chuyến viếng thăm này. Bây giờ tôi xin dừng máy ...

Nói xong, ông gác máy, và Hannibal cũng làm theo. Ba bạn nhìn nhau.

– Cậu có nghĩ là một cuộc điều tra mới không Bob hỏi.

Hannibal không kịp trả lời, bởi vì đúng giây phút đó, giọng nói của thím Mathilda Jones vang lên bên tai ba cậu.

– Hannibal ơi - thím nói. Ra đây. Có khách.

Một chiếc xe nhỏ đang đậu ngoài sân. Một người đàn ông trẻ đứng ngay bên cạnh. Ba thám tử nhận ra ngay. Đó là ông người Mỹ thuộc đoàn hộ tống thái tử Djarro, vào ngày mà xe Rolls xém tông vào xe Limousine của cậu bé xứ Varanie.

– Xin chào! Vị khác nói. Chắc các em không ngờ gặp lại anh. Lần này cho phép anh tự giới thiệu. Robert Young! Còn đây là giấy tờ giới thiệu của anh!

Anh mỉm cười nói thêm.

Anh cho ba cậu xem một tấm thẻ trong rất công chức, rồi cất trở vào bóp.

– Anh là tùy viên ngoại giao- Robert Young nói khẽ ...Chính phủ tin anh giao một nhiệm vụ tế nhị mà anh cần nói với các em ...Chúng ta có thể nói chuyện với nhau ở đâu cho yên tĩnh được?

– Đi lối này! Hannibal trả lời.

Ánh mắt thám tử trưởng, sau khi tỏ sự ngạc nhiên, bây giờ sự sáng rực vì quan tâm. Anh Robert Young này là người của chính phủ và lại muốn nói chuyện riêng với Ba Thám Tử Trẻ! Và trước đi đến đây, anh ấy đã ghé gặp ông Alfred Hitchcock để hỏi thăm về ba thám tử. Đúng một cuộc phiêu lưu! Tất cả những cái gì có ý nghĩ gì đây?

Hannibal nhanh nhẹ dẫn khách đến xưởng sửa chữa vật. Trong đó có hai cái ghế. Cậu mời khách một cái, và ngồi trên cái còn lại. Bob và Peter ngồi trên hai cái thùng cũ. Ba cậu hết sức nóng lòng.

– Có thể, Young bắt đầu nói, các em đã đoán ra tại sao anh đến đây ...

Tất nhiên là ba bạn đã đoán ra! Nhưng ba bạn không trả lời gì hết, chờ phần tiếp theo.

– Vấn đề Thái tử Djarro xứ Varanie.

– Thái tử Djarro! Nói lại. Thừa anh bạn ấy có khỏe không?

– Thái tử hoàng toàn khỏe mạnh và có nhờ anh gửi lời thăm ba em. Cách đây ba ngày thôi, anh có gặp thái tử và chúng tôi có nói chuyện về bọn em. Nhưng ta hãy nói thẳng vào vấn đề: thái tử sẽ rất vui nếu ba em đến thăm và ở tại Denzo trong dịp lễ đăng quang của thái tử, khoảng hai tuần lễ.

Peter mở mắt ra thật to.

– Sao! Peter kêu lên. Đi một chuyến đến tận Trung Âu à? Anh có chắc chắn là thái tử muốn bọn em đến không?

– Hoàn toàn chắc chắn. Thái tử rất muốn tiếp ba em tại Varanie! Dường như hôm đi chơi chung ở Disney lanh, thái tử đã thỏa thuận làm bạn với các em. Các em biết không, thái tử không có nhiều bạn bè. Trong số thanh niên người Varanie thân cận, thái tử không phân biệt được ai là bạn thật và ai chỉ mền mình vì mình là thái tử. Nhưng thái tử tin tưởng các em. Và để chuẩn bị cho sự kiện trọng đại sắp tới, thái tử thích những người tin cậy bên mình và thái tử đã chọn ba em. Các em có muốn đi Varanie không?

Ba bạn nhìn nhau dò hỏi. Cả ba đều thích một chuyến đến Varanie. Nhưng ba bạn dự kiến trước nhiều khó khăn. Trước hết là gia đình. Sau đó là chi phí đi lại.

Robert đoán được ý nghĩ của ba thám tử.

– Anh sẽ nói chuyện với gia đình các em – Robert Young tuyên bố. Anh nghĩ các em sẽ dễ dàng thuyết phục được cha mẹ các em rằng các em sẽ có những người đáng tin cậy trong coi. Mà chính anh sẽ cũng đi Denzo và sẽ theo dõi bọn em. Ngoài ra, các em sẽ là khách mời của thám tử. Còn về chuyến đi, thì chúng tôi cung cấp vé máy bay. Chúng tôi cũng sẽ đưa tiền túi, vì chúng tôi muốn các em cư xử y hệt như thanh niên Mỹ điển hình ...tức là ...giống như người Varanie tưởng tượng về thanh niên nước ta. Các em sẽ mua quà lưu niệm và các em sẽ chụp hình.

Bob và Peter quá hoa mắt trước viễn cảnh tương lai, nên chỉ nghĩ đến chuyện vui mừng. Ngược lại Hannibal lo lắng nhứt nháy.

Robert Young mỉm cười.

– Ông Alfred Hitchcock có khen về sự tinh ý của em – Robert Young nói.

Anh rất vui khi nhận thấy bác ấy đã nói rất đúng. Anh sẽ nói thật cho các em biết chứ không nói loanh quanh nữa, bọn em đến Varanie với tư cách là nhân viên tình báo trẻ.

Peter phấn nộ la lên:

– Sao! Người ra muốn tui em dò xét theo dõi Thái tử Djarro à?

Robert Young lắc đầu kịch liệt.

– Tất nhiên là không! Chúng tôi muốn các em thật cảnh giác để quan sát ...muốn các em biết được chuyện gì có khả năng xảy ra ...và, nếu có gì khả nghi xảy ra, thì các em thông báo ngay cho chúng tôi biết. Không giấu gì các em, ở Varanie có chuyện xấu đang ngầm ngầm được chuẩn bị, chúng tôi không biết chính xác là gì và chúng tôi nghĩ rằng các em có thể giúp tìm hiểu xem có chuyện gì.

– Có lẽ lạ quá, Hannibal nói khẽ và tiếp tục nhú mào. Em lại nghĩ đáng lẽ chính phủ có những nguồn thông tin cho ...

– Chúng tôi chỉ là những con người, Robert Young thở dài. Và Varanie là một nước khó chọc mũi vào. Các em biết không, người Varanie dễ tự ái và rất kiêu hãnh. Họ không muốn để ai giúp đỡ gì hết. Họ sẽ cảm thấy như bị sỉ nhục nếu như một quốc gia ở ngoài đề nghị ủng hộ. Họ hết sức đề cao tinh thần độc lập.

– Tuy nhiên, chính phủ vẫn biết rằng có điều ám muội đang âm mưu ở đó ...

– Phải, chúng tôi đã biết rằng quan nhiếp chính, công ước Stefan, không phải là người tin cậy được. Công tước trị vì cho đến khi nào Thái tử Djarro đăng quang, và có thể công tước không muốn thái tử lên ngôi. Công tước Stefan, Thủ tướng và Hội đồng tối cao, tương đương với quốc hội của ta, tạo thành một khối chặt chẽ. E rằng tất cả sẽ liên minh với nhau để ngăn cản không cho Thái tử Djarro lên nắm quyền.

– Nhưng tại sao Hoa Kỳ lại quan tâm đến những biến động chính trị này?

Hannibal hỏi.

– Chỉ ở giai đoạn này thôi, thì chuyện bình thường, thường là để dân Varanie tự giải quyết lấy. Việc của họ không liên quan gì đến ta. Nhưng dường như trong đầu công tước Stefan có những kế hoạch quan trọng ...những kế hoạch dính đến chính trị quốc tế. Đó mới chính là điểm gây căng. Chúng tôi đang muốn tìm hiểu xem có âm mưu gì. Mà nếu các em sống trong cung điện. Thì các em sẽ có nhiều cơ hội tìm ra một cái gì đó. Không có người lớn nào do chính phủ ta gửi đến có khả năng tiếp xúc với người Varanie đủ gần để biết được sự thật. Mà cũng có thể chính Djarro biết được một điều gì đó. Nhưng thái tử quá tự kiêu để có thể xin trợ giúp chính thức. Trái lại, có thể thái tử sẽ tâm sự với tui em ...Mà cũng có thể là kẻ thù của thái tử, nghĩ bọn em chỉ là những thằng nhóc bình thường, hành động ra mắt và cho phép bọn em đoán ra được kế hoạch của chúng.

Robert Young ngưng lại để nhìn thẳng vào mặt ba thám tử:

– Và bây giờ anh lại đặt ra một lần nữa câu hỏi trọng đại. Các em có chịu đi Varanie không? Các em có nhận nhiệm vụ anh đề nghị không?

Bob và Peter im lặng. Hai bạn chờ Hannibal, là sếp, quyết định. Hannibal suy nghĩ một hồi rồi đồng ý – Nếu anh yêu cầu bọn em giúp thái tử Djarro, thì anh có thể tin tưởng vào bọn em. Dĩ nhiên là với điều kiện gia đình bọn em cho phép. Bọn em đã nói với Djarro rằng bọn em là bạn và bọn em sẽ làm tất cả để giúp bạn ấy.

– Hoan hô! Anh rất vui nghe em nói thế! Robert Young reo lên. Nhưng coi chừng bọn em không được tiết lộ cho Thái tử Djarro biết rằng bọn em đang nghi ngờ là bọn xấu đang âm mưu. Trái lại, các em hãy để cho thái tử tự động tâm sự. Như vậy tự thái tử sẽ nghĩ rằng chính mình đã thông tin cho các em biết.

Một điều nữa:

Không ai được đoán ra lý do thật sự chuyển đi đến Varanie của các em! Hầu như tất cả dân Varanie đều trung thành với Djarro. Dân rất quý mến cha của Djarro, chết cách đây khoảng tám năm, trong một cuộc đi săn. Ngược lại dân không thích công tước Stefan lắm. Tuy nhiên, nếu dân chúng nghi ngờ đưa các em đến Denzo làm gián điệp, dù có là cho lẽ phải đi nữa, toàn dân sẽ chống lại các em. Nên anh khuyên các em nên mở tai, mở mắt ra ...nhưng không được mở miệng. Hiểu không? Tốt! Vậy thì lên đường, và chúc các em may mắn!

Chương 3

CON NHỆN BẠC

Varanie! Bob đứng trên ban công phòng mình, ngắm nhìn các mái nhà nghiêng của thủ đô Denzo, ngay phía dưới. Các tòa nhà hành chính nhô lên đây đó. Mái vòm vàng của một nhà thờ óng ánh lên cách lâu đài khoảng một kilômét, trên sườn đồi.

Ba Thám Tử Trẻ ở trên lầu ba của cung điện, một tòa nhà năm tầng. Các gia nhân đang tắt bật ngoài sân chính. Họ cầm xô nước và bàn lau chùi ngoài sân hết sức cẩn thận. Con sông cũng tên là Denzo, chạy quanh thành phố. Dòng sông rộng lớn và chạy xiết có nhiều du thuyền qua lại. Bob cho rằng quang cảnh thật ngoạn mục. Peter ra ban công cùng Bob.

– Nước này khác Californie nhiều quá, cậu có thấy thế không? Peter nói.

Thoạt nhìn đã đoán được rằng thành phố này rất cổ.

– Thành lập năm 1335! Bob giải thích, cậu đã tìm hiểu thật sâu về đất nước Varanie trước khi lên đường. Nhiều lần bị xâm chiếm và tàn phá, nhưng luôn được xây dựng lại. Varanie hòa bình vào năm 1675, thời kỳ hoàng thân Paul đàn áp được một cuộc nổi loạn và trở thành một anh hùng dân tộc. Peter à, tất cả những gì bọn mình đang nhìn từ đây xưa khoảng ba thế kỷ. Có khu phố hiện đại, nhưng không thấy được từ lâu đài.

– Đất nước này dễ mến, Peter tuyên bố.

– Varanie là một quốc gia bé tí xíu. Cậu nhìn thấy ngọn đồi xa xa không? Đó là biên giới. Trên đồng bằng Denzo người ta trồng nho. Ngành dệt và du lịch hầu như là nguồn vốn duy nhất của đất nước này. Vì Varanie có nhiều thắng cảnh, nên hàng năm nhiều người nước ngoài đến chơi. Nhưng người bán quà lưu niệm, muốn duy trì truyền thống dân gian, vẫn giữ bộ y phục dân tộc. Có không khí lắm.

Khi Bob vừa kết thúc bài diễn văn ngắn, đến lượt Hannibal xuất hiện ở ban công. Hannibal vừa mới cài xong nút một chiếc áo sơ mi thể thao màu sắc vui tươi. Cũng như hai bạn mình, cậu khâm phục ngắm nhìn quang cảnh trải ra trước mắt.

– Y như cảnh quay phim, Hannibal nhận xét. Bob ơi, cậu có biết nhà thờ kia là gì không?

– Hình như là nhà thờ Saint – Aldrik. Lớn nhất Denzo và là nhà thờ duy nhất có nóc vòm bằng vàng và hai gác chuông. Cậu có thể thấy hai cái tháp có mái nhọn đằng kia không? Trong đó có chuông. Tám cái chuông ở trong tháp trái thường được sử dụng. Nhưng cái chuông độc nhất của tháp phải giống như con quái vật và được đặt tên là 'chuông hoàng thân Paul'. Thật vậy, khi đang chiến đấu với quân nổi loạn vào năm 1675, Hoàng thân Paul đã gở cái chuông này để báo cho những người dân trung thành biết mình đang còn sống nhưng cần dân giúp đỡ. Dân chúng kéo nhau đến thành đám đông và đánh đuổi bọn nổi dậy. Từ thời đó, cái chuông chỉ gõ cho hoàng gia thôi.

– Nghĩ là sao? Peter hỏi.

– Thì chẳng hạn như khi một hoàng thân đăng quang thì chuông gõ 100 tiếng, thật chậm. Khi một thái tử ra đời, chuông gõ 50 lần, công chúa thì 25. Lễ thành hôn 75. Tiếng chuông nghe rất trong trẻo, rất đặc biệt, vang xa đến 5 kilômét.

– Trời ơi, sao cậu biết nhiều thế! Peter vừa cười vừa thốt lên.

Còn mình, Hannibal cắt ngang, mình biết rằng Đại hội đại thần đã báo cho chúng ta rằng Djaro sẽ cùng ăn sáng với chúng ta. Nên ta hãy chuẩn bị tiếp Djaro. Nhưng trước hết nên kiểm tra thiết bị lại cho kỹ. Dù sao, không được quên rằng chúng ta đang đi công vụ!

Ba Thám Tử Trẻ trở vào phòng. Trần căn phòng cao, căn phòng có lát gỗ.

Bây giờ ba bạn mới mở hành lí ra và sắp xếp đồ đạc. Khi làm xong, ba thám tử xem xét cái mà Peter gọi là 'thiết bị làm việc' Bắt đầu là máy chụp hình! Thật ra, mấy cái máy này có hai công dụng. Một cách thật chính thức, chúng có thể chụp hình, nhưng một cách bí mật, chúng còn có thể được dùng làm đài. Một thiết bị đặc biệt, giấu sau cái hộp, có chức năng là bộ đàm tầm xa.

Đèn Flash của mấy ảnh che đây một cái ăngten để tiếp và phát thông điệp. Khi nói trong ống nghe, tiếng nói được truyền đi gần tám kilômét. Nếu bức thông điệp được phát bên trong tòa nhà, thì vẫn còn tầm truyền xa gần ba kilômét. Đúng là một kỳ quan nhỏ!

Các bộ đàm này chỉ có hai làn liên lạc. Các thông điệp chỉ có thể bị nghe chặn bởi những đài hoặc bộ đàm được chỉnh trên cùng một chiều bước sóng. Do đó, chỉ có mình Robert Young, ờ đại sứ quán Hoa Kỳ, là có thể bắt được cú gọi của Ba Thám Tử Trẻ.

Anh tùy viên trẻ tuổi của đại sứ quán đã đi cùng chuyến bay ngay từ điểm khởi hành với ba thám tử và trong chuyến đi từ Los Angeles đến New York, anh đã nói chuyện với ba cậu. Anh đã cho ba cậu biết rằng anh sẽ không bao giờ ở xa cung điện và mỗi tối sẽ sẵn sàng nghe báo cáo của ba thám tử. Nhưng ba thám tử không được do dự liên lạc ngay với anh, nếu trong ngày có sự kiện quan trọng xảy ra.

– Các bạn trẻ à, các bạn phải hiểu cho rõ, anh Robert đã nói với ba thám tử.

Rất có thể chúng tôi đã báo động nhầm và mọi việc điều ốn vỡ Varanie. Vậy thì thái tử Djarro sẽ được đăng quang vô sự. Trái lại, nếu có điều xấu đang được âm mưu, anh hi vọng bọn em sẽ giúp được anh. Các em đừng có đặt câu hỏi những chỗ bọn em đến. Anh đã cảnh cáo các em biết rằng người Varanie không thích người nước ngoài nhúng mũi vào việc của họ. Bọn em chỉ có việc chụp hình, và biết lắng tai nghe, mở mắt nhìn. Các em sẽ thường xuyên thông tin cho anh qua bộ đàm. Đó là mọi chỉ dẫn mà anh phải cung cấp cho các em. Một khi ở trên máy bay Paris, chúng ta sẽ chỉ liên lạc với nhau qua đài. Anh sẽ đến Varanie bằng một chuyến bay khác và sẽ đến đó trước các em một chút. Ta sẽ có biện pháp và lên kế hoạch, khi tình hình biến đổi. Và thế là ba thám tử đã đến Denzo với tư cách là nhân viên tình báo, trước mắt là những viên cảnh hấp dẫn nhưng có thể rất nguy hiểm.

Bây giờ, khi nhớ lại những gì Robert Young đã nói, ba bạn chỉ cảm thấy thoải mái một nửa thôi, Peter thở dài và lấy máy ảnh mở ra. Tuốt dưới đáy bao da có một túi đặc biệt khác nữa: một cái máy ghi âm tí hon có khả năng thu được những cuộc hội thoại.

– Trước khi gặp Djarro, Peter nói, bọn mình có nên liên lạc trước với anh Robert không? ... Ít nhất cũng có thể nói thiết bị bọn mình hoạt động tốt?

– Ý kiến hay, Hannibal đồng tình. Mình sẽ chụp hình nhà thờ Saint – Aldrik!

Thám tử trưởng bước ra ban công và đứng ngắm mái vòm vàng nhà thờ trong ống kính. Cậu vừa ngắm vừa bấm nút bộ đàm.

– Thám tử trưởng đây! Cậu nói nhỏ. Anh có nghe không?

– Nghe rất rõ, tiếng Robert Young trả lời. Em có gì thông báo với anh không?

– Dạ không, đây chỉ là thử máy thôi. Bọn em chưa gặp thái tử. Nhưng bọn em sẽ ăn sáng cùng bọn ấy.

– Anh sẽ ở gần đây. Nhớ cảnh giác. Hết.

– Robert! Hannibal nói, dùng biệt ngữ kỹ thuật để báo là kết thúc một lần phát.

Hannibal vừa mới bước vào phòng, thì có tiếng gõ cửa. Đó là thái tử Djarro.

– Hannibal, Bob và Peter thái tử reo lên và mỉm cười vui vẻ. Các bạn ơi!

Thật là vui khi gặp lại các bạn! Các bạn thấy đất nước và thủ đô của tôi thế nào?

À, tất nhiên là các bạn chưa được tham quan mà! Lát nữa sau khi ăn, các bạn sẽ đi!

Thái tử quay sang cửa còn mở:

– Vào đi! Thái tử ra lệnh. Xếp bàn gần cửa sổ.

Tám đầy tớ mặt lễ phục vàng đỏ của hoàng gia mang vào một cái bàn, mấy cái ghế và những cái mâm đầy chén đĩa bằng bạc. Trong khi các gia nhân đặt bàn. Djarro tiếp tục trò chuyện vui vẻ. Peter, bản chất khá háu ăn, đang theo dõi từng cử chỉ của các gia nhân.

– Có vẻ ngon quá! Peter kêu. Mình đang thấy thèm ăn.

– Rất tốt, Djarro cười đồng tình. Ta hãy nhanh nhanh ngồi vào bàn ...Bob!

Bạn nhìn gì thế?

Bob đang nhìn dưới chân một mạng nhện rộng lớn xuất phát từ giường ngủ của cậu đi đến một góc phòng. Một con nhện to tướng, nép mình giữa sàn nhà và ván chân tường, đang nhìn Bob, Bob thầm nghĩ rằng, nếu Djarro có nhiều người hầu, thì không có người nào dọn dẹp lau chùi sạch sẽ hết.

– Mình đang nhìn cái mạng nhện này, Bon trả lời thái tử. Chớ mình dẹp nó đi cái!

Bob tiến một bước lên phía trước, đưa tay ra để phá mạng nhện. Khi đó.

Peter và Hannibal hết sức ngạc nhiên thấy thái tử Djarro lao ra, chụp lấy hai chân Bob và làm cậu ngã trước khi kịp phá mạng nhện. Rồi thái tử giúp nạn nhân của mình đứng dậy.

– Bob à, xin lỗi, đáng lẽ tôi phải cho bạn biết sớm hơn! Thái tử Djarro nói.

Nhưng thật ra tôi không có thời gian. Nhờ ơn Trời, tôi đã kịp thời ngăn không cho bạn hủy mạng nhện. Nếu để bạn làm thế, tôi đã buộc phải đuổi bạn về nước ngay lập tức. Chỉ nhìn thấy cái mạng nhện thôi là tôi thấy hạnh phúc. Đó là điềm tốt. Có nghĩa là các bạn sẽ có khả năng giúp đỡ tôi ...

Ba Thám Tử Trẻ kinh ngạc nhìn nhau ...

Thái tử hạ giọng nhỏ xuống, như sợ bị nghe.

– Chờ một phút! Thái tử nói khẽ.

Thái tử tiến ra cửa, rồi đột ngột mở cửa ra. Một người đàn ông mặt áo Jaquette đỏ đang đứng sau cửa. Có lẽ hắn đang nghe lén những gì đang nói trong phòng. Hắn có khuôn mặt kỳ quặc, hơi dễ sợ, mái tóc đen tuyền và hai đầu ria mép vểnh lên.

– Có chuyện gì vậy Bilkis? Djarro sẵn giọng hỏi.

– Tôi đang chờ, phòng trường hợp Hoàng thân cần một cái gì đó.

– Ta không cần gì hết. Khi cần ta sẽ gọi chuông. Anh có thể đi! Nửa tiếng nữa, anh quay lại để dọn bàn.

Người đàn ông nghiêng mình phục tùng, quay gót đi, rồi biến mất ở cuối một hành lang dài.

Djarro đóng cửa lại. Sau đó thái tử quay về gần ba bạn thái tử của mình, thấp giọng giải thích:

– Đó là người của công tước Stefa. Chắc là rình mò chúng ta. Tôi có một vấn đề hệ trọng cần bàn với các bạn ...Tôi cần sự giúp đỡ ...

Chương 4

DJARO TÂM SỰ

Tôi có quá nhiều chuyện cần nói với các bạn, Djarro nói tiếp, vì vậy ta nên bắt đầu ăn trước đi. Sau đó sẽ nói chuyện dễ dàng hơn ...Khi không còn những lỗ tai tò mò xung quanh ta nữa. Bốn bạn ăn ngon lành bữa ăn thịnh soạn dọn ra. Khi ăn xong đầy tớ xuất hiện trở lại dọn bàn ghế và chén đĩa đi. Sau đó thái tử Djarro kiểm tra xem Bilkis có còn lảng vảng rình rập gần đó không, rồi tâm sự tiếp.

– Trước hết tôi phải nói vắn tắt về lịch sử Varanie. Vào năm 1675, một ngày trước khi hoàng thân Paul đăng quang, một cuộc cách mạng bùng nổ. Hoàng thân buộc phải lẩn trốn. Hoàng thân tìm được chỗ trú tại nhà một gia đình người hát rong thường dân ...là những người đi hát dạo khắp các đường phố để giúp vui cho dân chúng.

Những người tốt bụng này mạo hiểm mạng sống của mình để giấu hoàng thân Paul trong kho thóc. Nhưng chắc chắn kẻ thù, cương quyết bắt cho bằng được hoàng thân, đã phát hiện ra hoàng thân, nếu không có con nhện can thiệp vào. Thật vậy, con côn trùng này đã dệt mạng, ngay sau khi hoàng thân Paul đi ra, một nửa trên cửa vào kho thóc, nửa kia trên bức tượng bên cạnh. Nhờ vậy, cánh cửa đó trong như đã không mở từ lâu lắm rồi. Nhưng kẻ đang lùng tìm hoàng thân Paul không thèm nhìn qua cửa xem có hoàng thân hay không. Nên ta có thể nói rằng con nhện đã thật sự cứu mạng tổ tiên.

Suốt ba ngày liền, Hoàng thân Paul ở trong kho thóc, không ăn không uống.

Đúng vậy, những người hát rong không thể chuyển thức ăn cho Hoàng thân mà không mở cửa ra. Mà họ không dám mở vì sợ làm rách tấm mạng nhện. Khi đó chuyện gì xảy ra nếu có thêm một cuộc khám xét nhà nữa? Rồi nguy hiểm có giảm đi một chút. Hoàng thân Paul lén ra khỏi chỗ trốn và gõ cái chuông to để báo tin cho thần dân trung thành với mình, kêu gọi đánh đuổi những kẻ phiền loạn.

Sau đó, khi lên ngôi, Hoàng thân Paul đeo trên dây chuyền ở cổ một biểu tượng được nhà kim

hoàn hảo nhất Varanie thiết kế đặc biệt cho Hoàng thân:

Một con nhện nhỏ bằng bạc! Nhện Varanie trở thành vật lành quốc gia, đồng thời là biểu tượng của hoàng gia trị vì. Ngoài ra có một sắc lệnh nêu rằng, từ nay, không thái tử nào được đăng quang mà không đeo con nhện bạc của Hoàng thân Paul ở cổ.

Từ đó ở nước tôi, con nhện được xem là. Các bà nội trợ vui mừng khi có nhện giăng mạng trong nhà. Không ai phá mạng nhện và cũng không ai cố ý hại những con vật này.

– Vậy, Peter nói, mẹ mình không thể nào đến Varanie ở. Mẹ rất ghét nhện.

Mẹ cho rằng chúng là những con vật dơ bẩn và có nọc độc.

– Mẹ cậu lầm! Hannibal ngắt lời. Trái lại, nhện là loài côn trùng rất sạch, thường tự làm vệ sinh giống như mèo con. Và nếu đúng là con nhện như “quả phụ đen”, thì nó chỉ cắn khi bị kích động. Cả những con nhện to, như nhện sói, cũng không có gì đáng sợ như nhiều người tưởng. Người ta đã chứng minh được rằng phải kích động một con nhện rất lâu, nó mới chích. Phần lớn các con nhện, nhất là ở Châu Âu, là những con vật vô hại và thậm chí rất có lợi, vì chúng tiêu diệt những loài côn trùng có hại.

– Hoàn toàn đúng, Djaro tán thành. Ở đây, tại Varanie, không có loại nhện nào có nọc độc cả. Nhện mà chúng tôi gọi là nhện Hoàng thân Paul là loại nhện to lớn nhất nhưng hoàn toàn vô hại. Nhện này màu đen, có đốm vàng, thường giăng mạng ở ngoài, nhưng đôi khi cũng giăng trong nhà. Bob ơi, mạng mà bạn xem tiêu hủy là loại nhện đó. Đối với tôi, đây là dấu hiệu tốt. Điều này cho tôi biết các bạn đã đến giúp tôi đúng lúc tôi đang gặp khó khăn.

– Nếu vậy tôi rất vui vì anh đã ngăn chặn được cử chỉ của tôi, Bob nói.

Nhưng còn khó khăn của anh ...Bọn tôi có thể biết được không?

Djaro phân vân.

– Chưa ai biết rằng tôi ...thái tử nói khế. Theo tôi biết, công tước Stefan ...Các bạn biết không, khi một hoàng thân mới của Varanie lên ngôi, truyền thống đòi hỏi hoàng thân phải đeo con nhện bạc của Hoàng thân Paul lúc đăng quang. Cho nên, mười lăm ngày nữa, trong buổi lễ biến tôi thành người chủ của đất nước, tôi phải đeo món nữ trang đó ở cổ. Mà ...điều đó sẽ không thể được.

– Không thể được! Peter thốt lên. Tại sao?

– Chắc là nó bị ăn cắp, Hannibal gợi ý. Tôi đoán có đúng không anh Djaro?

Thái tử gật đầu:

– Phải, Djaro nói. Nó đã bị lấy cắp! Nhưng người ta đã để lại một cái mô phỏng nào đó sẽ không giúp ích được gì cho tôi hết. Nếu tôi không sớm tìm ra con thật, tôi sẽ không được đăng quang như dự kiến. Sẽ có cuộc điều tra. Và, trong trường hợp đó ...thôi tôi không muốn nghĩ đến giả thuyết khủng khiếp đó!

Thái tử thở dài, trước khi nói thêm:

– Tôi hiểu rằng chắc các cậu thấy những chuyện này nghe thật là buồn cười.

Bao nhiêu là phiền phức vì một món nữ trang nhỏ xíu! Nhưng, đối với dân Varanie chúng tôi, con nhện bạc có giá bằng bộ nữ trang hoàng gia đối với dân Anh. Giá bằng như vậy ...và thậm chí hơn nữa, vì đó là biểu tượng của hoàng gia trị vì. Ở Varanie, không ai có quyền đeo một con nhện giống như vậy ...tất nhiên là ngoại trừ những người được phong tặng Huân Chương Nhện Bạc, tức là một vài trong số các vị quyền cao chức trọng.

Chúng tôi chỉ là một dân tộc nhỏ bé, nhưng truyền thống chúng tôi rất cổ xưa, và chúng tôi bám theo đó vào một thời kì nhiều biến chuyển. Có nghĩa việc này là một sự khước từ không chịu đổi thay cùng với phần còn lại của thế giới ...Các bạn là thám tử. Nhưng các bạn cũng là bạn tôi. Các bạn có nghĩ là sẽ tìm ra giúp tôi con nhện bạc thật được không?

Hannibal cắn môi, vẻ dăm chiêu.

– Mình cũng không biết nữa, Djaro à, Hannibal nói. Con nhện bạc có to bằng con thật không?

– Có! Bằng y con thật.

– Vậy là nó nhỏ lắm. Người ta có thể dấu bất cứ chỗ nào. Thậm chí có thể người ta đã hủy nó.

– Tôi không nghĩ vậy, Djaro nói. Thậm chí, tôi tin chắc là ngược lại. Con nhện quá quan trọng. Trái lại, cậu nghĩ đúng khi nói rằng nó có thể được dấu bất cứ chỗ nào. Nhưng nếu có ai đó giấu con nhện, kẻ đó phải hết sức thận trọng.

Nếu bị phát hiện với con nhện trên người, kẻ đó sẽ bị xử tử! Cả như kẻ trộm là công ước Stefan!

Đến đó, Djaro hít thật sâu trước khi nói tiếp:

– Đó! Tôi đã nói hết cho các bạn nghe rồi. Tôi không biết các bạn có thể giúp tôi như thế nào, nhưng tôi rất mong các bạn làm được! Khi có người gợi ý tôi mời người Mỹ đến dự lễ đăng quang, tôi đã chụp lấy cơ hội. Ngoài tình bạn đối với các bạn, tôi mong chờ rất nhiều ở các bạn. Thế là các bạn đã có mặt ở đây.

Không ai biết các bạn là thám tử cả và các bạn phải giấu chuyện nào thật kỹ. Dù các bạn có đang làm gì đi nữa ...các bạn hãy hành động y như thanh niên Mỹ vô tư ...Sao, các bạn nghĩ thế nào? Các bạn có giúp tôi được không?

– Mình không biết, Hannibal lặp lại. Tìm ra một con nhện nhỏ bằng bạc, có thể được dấu bất cứ chỗ nào, không phải là chuyện dễ. Nhưng chúng tôi vẫn có thể làm thử. Để bắt đầu, mình nghĩ ta nên đi xem chỗ nó bị lấy cắp và xem con nhện ra sao nữa. Anh bảo người ra đã cho con nhện giả thế nào chỗ đó, phải không?

– Phải, đó làm một tác phẩm mô phỏng rất giống. Đi, tôi sẽ dẫn các cậu. Bản sao nằm trong phòng di vật.

Ba thám tử cầm lấy mấy ảnh, rồi theo Djaro đi dọc theo một hành lang lót đan. Một cầu thang xoáy dẫn đến một hành lang dưới tầng hầm. Tường, trần, và nền đều bằng đá.

– Cung điện này đã được xây cách nay gần ba trăm năm, Djaro giải thích.

Nền móng và một phần các bức tường là của một lâu đài cổ xưa hơn nhiều nằm ở địa điểm này trước kia. Cung điện hiện nay gồm có mấy chục phòng trống không ...Thật ra, không ai dám đến các tầng trên! Nước Varanie không giàu lắm. Chúng tôi không đủ kinh phí thuê một đội quân gia nhân đủ để bảo trì toàn bộ cung điện. Ngoài ra chỉ có những căn phòng đã nâng cấp mới có lò sưởi. Thế các bạn có nghĩ là chúng tôi sống trong những căn phòng không sưởi không!

Hannibal, Bob và Peter rung mình. Ba cậu rất hiểu. Bây giờ là giữa tháng tám, nhưng bên trong cung điện vẫn hơi lạnh lạnh!

– Vậy còn hầm và hầm giam của lâu đài cũ, Djaro vừa nói tiếp và vừa bước xuống một loạt bậc thềm nữa. Còn có những lối đi và những cầu thang bí mật, mà chúng tôi đã quên mất chỗ. Tôi tin chắc là mình sẽ bị lạc nếu đi vào những phần không quen thuộc của cung điện.

Thái tử cười:

– Các bạn biết không, đây là nơi lí tưởng để quay một bộ phim kinh dị, có ma và những cánh cửa mật. Nhưng thật ra không có ma ...A! Công tước Stefan kia.

Một người đàn ông to lớn vừa mới xuất hiện ở cuối hành lang và đang tiến về hướng bốn bạn. Khi đến nơi, công tước dừng lại và cúi chào Djaro.

– Xin chào Djaro, công tước nói. Chắc đây là ba bạn Mỹ của chúng ta phải không?

Nghe giọng nói của công tước, không có chút nhiệt tình nào. Chính công tước cũng thẳng đơ như cây gậy. Mũi như cái mỏ điều hâu, cũng như bộ ria mép đen, không làm cho công tước đẹp hơn.

– Chào công tước! Đúng, đây là các bạn tôi. Xin giới thiệu:

Hannibal Jones, Peter Crench và Bob Andy.

Quan nhiếp chính gật đầu chào. Cặp mắt sắc sảo của ông hết sức chăm chú nhìn ba thám tử.

– Chúc mừng các cậu đã đến Varanie, công tước nói với cái giọng lạnh ngắt.

Các cậu đang tham quan lâu đài à?

– Tôi đang dẫn các bạn đi xem phòng di vật, Djaro nói. Các bạn quan tâm đến lịch sử Varanie ...Hannibal, Bob và Peter xin giới thiệu các cậu:

đây là công tước Stefan, quan nhiếp chính Varanie ...Chính công tước lãnh đạo đất nước, từ lúc ba của tôi mất ...

– Thay mặt thái tử, thừa thái tử, công tước Stefan vội vàng nói thêm. Và cũng hy vọng là đúng với ý của thái tử ...Thôi! Tôi sẽ đi cùng thái tử hộ tống khách của thái tử là chuyện tất nhiên.

– Tôi rất lấy làm vui, Djaro trả lời (nhưng ba thám tử đoán rằng, thật ra thám tử rất phật ý).

Tuy nhiên tôi không muốn làm mất thời gian quý báu của công tước. Sáng nay, công tước phải chủ trì cuộc họp hội đồng phải không?

– Đúng. Vấn đề là phải xác định các chi tiết cuối cùng trong buổi lễ đăng quang sẽ biến thái tử thành người chủ đất nước Varanie, hai tuần nữa ...Nhưng bây giờ tôi có thể bỏ ra vài phút đi cùng với thái tử!

Lần này, Djaro không trả lời gì. Quan nhiếp chính bước đi cùng nhóm nhỏ.

Chẳng bao lâu, tất cả đi đến hết hành lang, bước vào một gian phòng rộng mênh mông, có trần

cao. Tường phủ đầy tranh. Có vô số cửa kính chứa những là cờ cũ, những cái khiên, những tấm huân chương, những quyển sách cổ và nhiều di vật khác. Mỗi vật của bộ sưu tập tuyệt đẹp này có một cái nhãn chú thích.

Ba bạn Mỹ nhìn thấy một tủ kính có chứa một cây gươm vỡ. Tấm carton đi kèm theo cho biết đó là cây gươm vinh quang của hoàng thân Paul:

cây gươm đã giúp hoàng thân chiến đấu chống lại kẻ thù vào năm 1675.

– Trong gian phòng này, Công tước Stefan tuyên bố, lịch sử đất nước chúng tôi được tóm tắt lại. Nhưng chúng tôi chỉ là một quốc gia nhỏ bé và có lẽ các cậu sẽ thấy chúng tôi lỗi thời so với đất nước các cậu.

– Tất nhiên là không, thưa công tước, Hannibal lễ phép khẳng định. Tụi cháu chưa được thấy gì nhiều về Varanie, nhưng bấy nhiêu cũng làm cho tụi cháu có cảm giác đó là một đất nước rất thú vị.

– Phần đông đồng hương của cậu cho rằng chúng tôi không có đầu óc thực tế và chúng tôi không chịu tiếp thu sự tiến bộ. Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng lối sống của chúng tôi, tuy có lạc hậu nhưng không làm phiền ai hết. Còn bây giờ tôi xin phép. Tôi phải chủ trì cuộc họp của hội đồng

...

Quan nhiếp chính quay đầu lại bỏ đi, Bob thờ phào nhẹ nhõm.

– Công tước không thích bọn mình, rõ ràng như thế, Bob nói khẽ.

– Đó là vì các bạn là bạn tôi, Djarro giải thích. Công tước không cho tôi kết bạn với ai hết. Công tước không chấp nhận tôi chống lại công tước và nói chuyện mạnh dạn, như tôi thường làm từ lúc trở về từ Hoa Kỳ. Như ta hãy quên công tước đi! Nhìn kia! Đây là một bức chân dung của hoàng thân Paul!

Thái tử chỉ cho ba thám tử một bức tranh đầy sức sống về một người đàn ông dáng vẻ kiêu hãnh, mặc đồng phục đỏ nút vàng. Hoàng thân Paul đang chống trên một cây gươm, mũi gươm tựa dưới đất. Nét mặt hoàng thân thanh cao, ánh nhìn như điều hâu. Trong bàn tay phải Hoàng thân, đưa tới và xòe ra, có một con nhện, treo ở một sợi dây chuyền bạc.

Hannibal, Bob và Peter cúi về phía trước để nhìn cho rõ. Trông con nhện rất đẹp, thân như lụa đen điểm vàng.

– Xin giới thiệu tổ tiên tôi, Djarro hãnh diện nói. Paul Chinh Phục! Còn đây là hình tượng con nhện đã cứu mạng cho ông!

Ba thám tử vẫn còn đang đứng yên trước bức chân dung của Hoàng thân Paul, thì đột nhiên có tiếng nói vang lên từ phía sau lưng. Nhiều người vừa mới bước vào phòng di vật. Một số nói tiếng Anh. Ba thám tử quay lại. Đám đông mà ba bạn nhìn thấy rõ ràng là một đoàn khách du lịch. Tất cả đều đeo máy ảnh hoặc cầm quyển hướng dẫn du lịch trong tay.

Hai bảo vệ cung điện cầm kích, đang đứng ngay cửa vào gian phòng, canh chừng nhóm người mới đến.

Một cặp người Mỹ - một người đàn ông to khỏe và vợ ông - ra đứng gần sát Djarro và ba thám tử.

– Gớm! Người phụ nữ la lên. Anh nhìn cái con nhện ghê tởm kia!

– Suyt! Người đàn ông nói. Em im đi. Mong sao không ai nghe thấy em nói.

Dân ở đây coi nhện gần như con vật thiêng liêng. Đối với họ đó là con vật mang lại phước lành.

– Em không cần biết, người phụ nữ cứng đầu nói:

Nếu nhìn thấy một con đang ở trên đường đi, em sẽ đạp chết nó!

Mắt Djarro sáng lên. Peter và Bob mỉm cười. Rồi thái tử kéo ba bạn đến một cánh cửa, nơi có một người bảo vệ thứ ba đứng canh.

– Trung sĩ ta muốn vào, Djarro nói.

Trung sĩ chào và bước sang một bên – Tuân lệnh thưa Hoàng thân!

Djarro lấy một chìa khóa ra khỏi túi, dứt vào ổ khóa, mở cửa ra. Sau đó một phòng đợi. Sau khi băng qua phòng đợi, cùng ba thám tử, Djarro dừng lại trước một cánh cửa khác, có khóa sổ. Thái tử mở ra. Khi đó ba bạn Mỹ trẻ đứng trước một cái rào chắn đường bằng sắt. Khi Djarro kéo rào lên, cuối cùng bốn bạn bước vào một căn phòng nhỏ, hình vuông, hơi giống buồng sắt ở ngân hàng. Sát bức tường cuối, có những tủ kính chứa những nữ trang hoàng gia: vương miện, vương trượng, nhiều xâu chuỗi và nhẫn có giá.

– Dành cho hoàng hậu ...khi nào có hoàng hậu, Djarro vừa giải thích vừa chỉ các xâu chuỗi và

nhẫn. Như các bạn thấy đây, châu báu của chúng tôi nghèo nàn lắm. Chúng tôi không giàu. Nhưng chúng tôi giữ châu báu rất kỹ. Lại kia, đây là cái tôi muốn các bạn xem ... Thái tử dẫn ba thám tử đến một tủ kính dựng đứng một mình ngay giữ phòng. Bên trong, trên chiếc nệm nhung, có một con nhện treo ở một sợi dây chuyền bạc. Nó hoàn toàn giống y một con nhện thật.

– Bằng bạc trắng men, Djarro giải thích thêm. Các bạn nghĩ rằng nhện chỉ đơn giản bằng bạc thôi hả? Không, đây là một kiệt tác nhỏ. Phần trên thân bằng men đen cẩn những chấm bằng vàng. Mắt là hai viên rubis nhỏ xíu. Món nữ trang mà các bạn nhìn thấy đây rất đẹp ... Nhưng nó không phải là nhện Varanie thật.

Nhện thật được chạm công phu hơn nữa.

Hannibal, Bob và Peter thấy con nhện trước mắt đã quá tuyệt đẹp rồi. Tuy nhiên, ba cậu tin lời Djarro. Ba thái tử nhìn món châu báu dưới mọi góc độ để có thể nhận ra nếu có tìm ra được.

– Vì bị ăn cắp tuần rồi, Djarro nói rõ, và người ta đã cho con này vào thế chỗ.

Tôi chỉ nghi ngờ một người duy nhất:

Công tước Stefan. Rất tiếc! Tôi không thể tố cáo mà không có bằng chứng. Tình thế rất tệ hại về mặt chính trị. Tất cả những thành viên của Hội Đồng Tối Cao là người của Công tước Stefan. Cho đến khi đăng quang, uy quyền tôi rất có hạn ... và những người đó mong sao không bao giờ tôi được đăng quang. Việc lấy cắp con nhện Varanie là hành động đầu tiên nhằm gạt tôi ra khỏi ngai vàng! Tôi không muốn làm cho các bạn nhàm chán vì những chuyện phù phiếm ... Và phải đến lúc tôi phải bỏ các bạn. Tôi cũng có hội đồng phải chủ trì ... Nhưng tôi có dành một tài xế và xe hơi dành cho các bạn. Như vậy các cậu có thể tham quan thành phố. Tối nay tôi sẽ gặp các bạn, sau khi ăn tối, và ta sẽ nói chuyện nữa ...

Bốn bạn bước ra khỏi phòng. Djarro đóng tất cả cửa lại phía sau lưng ... Một lúc sau, thái tử từ biệt ba thám tử, sau khi chỉ qua cửa sổ chiếc xe đang chờ.

– Tên chú tài là Rudy, Djarro nói. Đó là một trong những thần dân trung thành nhất của tôi. Tôi rất muốn đi cùng các bạn, thái tử thở dài nói, nhưng không thể được. Nghề thái tử không phải lúc nào cũng vui vẻ và hẹn tối nay gặp lại!

Thái tử Djarro bỏ đi nhanh chóng, Bob lắc đầu:

– Cậu nghĩ sao hả Hannibal? Bon nói. Cậu nghĩ bọn mình bọn mình có thể tìm ra nổi con nhện Varanie không?

Hannibal thở dài con mạnh hơn cả Djarro một phút trước đó:

– Nếu tìm ra được con nhện, Hannibal thừa nhận, thì bọn mình may mắn quá!

Chương 5

MỘT CUỘC HỘI THOẠI ĐÁNG SỢ

Ba thám tử trẻ rất thích thú được tham quan thủ đô của Varanie. Ba bạn đã sinh ra và lớn lên ở Californie – là xứ sở mới mẻ và hết sức hiện đại! Ba bạn cho rằng tất cả những gì mình thấy ở đây vô cùng cũ kỹ. Nhà ở, cũng như tượng đài, được xây bằng đá, và đôi khi bằng gạch ngói vàng. Phần lớn các mái nhà được phủ đá băng nhuộm đỏ. Ở mỗi ngã tư đều có công viên nhỏ xanh tươi và vòi nước phun. Nhiều đàn bồ câu đậu trên các tòa nhà công cộng và nhiều nhất trên nhà thờ Saint – Aldrik.

Chiếc xe mà Djarro cấp cho khách thuộc kiểu xưa. Xe không có mui và cho phép nhìn quang cảnh thoải mái. Chú tài, là một người đàn ông trẻ mặc chế phục lịch sự, nói tiếng Anh rất tốt. Anh tên là Rudy và hạ giọng tuyên bố với ba thám tử rằng ba cậu có thể tin tưởng anh: anh hoàn toàn trung thành với thái tử.

Điều này xác nhận những gì Djarro đã nói ...

– Các bạn có biết rằng có kẻ đi theo chúng ta không? Đột nhiên Rudy tiết lộ.

Ta đã bị theo dõi ngay từ lúc rời cung điện. Tôi sẽ dẫn các cậu ra Công viên. Các cậu sẽ có thể đi dạo và xem các trò giải trí. Nhưng các cậu đừng có quay lại. Không nên để cho những kẻ rình rập biết rằng ta đã phát hiện chúng.

Không quay lại! Đây là mệnh lệnh khó thực hiện. Ai đang theo? Và để làm gì? Trong khi xe đang chạy trên đường phố Denzo, Peter cầu nhàu:

- Mình muốn biết nhiều hơn về những gì đang được âm mưu! Tại sao lại có kẻ đi theo bọn mình? Bọn mình đã biết gì đâu!
- Có thể bọn chúng nghĩ ngược lại, Hannibal gợi ý.
- Phải chi đúng như vậy! Bob thở dài.

Rudy đầu xe vào bãi, cạnh một công viên rộng lớn, có cây cao, đầy một đám đông nhộn nhịp. Có tiếng nhạc xa xa vang đến tai ba vị khách trẻ.

- Đây là công viên lớn nhất của chúng tôi; Rudy giải thích, sau khi bước xuống xe mở cửa cho khách. Các cậu hãy đi từ từ về hướng trung tâm. Khi vượt qua kiốt nhạc, các cậu sẽ thấy các tiết mục giải trí:

tung hứng, hề, v. V ...Các cậu hãy xin phép một cô gái bán bong bóng cho các cậu chụp hình cô. Đó là em gái tôi, Elena. Tôi ở lại đây chờ các cậu về. Đặc biệt ...các cậu hãy nhớ là ...không được nhìn phía sau lưng. Có lẽ người ta sẽ đi theo các cậu, nhưng các cậu đừng lo ...Dù sao, cũng chưa nên lo!

- Dù sao, cũng chưa nên lo! Peter vừa nói lại vừa đi dưới hàng cây về hướng tiếng nhạc. Vậy là tương lai hứa hẹn nhiều vui vẻ đấy!
- Bọn mình sẽ làm thế nào để giúp Djarro? Bob hỏi. Mình có cảm giác như Djarro nhờ bọn mình giúp mò kim đáy biển.
- Ta hãy nhớ phần tiếp theo của các sự kiện, Hannibal khuyên, mình nghĩ, nếu người ta đi theo mình, đó là xem chúng ta có liên lạc với ai không ...như với anh Robert Young chẳng hạn!

Sau khi bước một hồi, ba thám tử bước tới một chỗ nền đất cao. Có người ngồi trên cỏ. Một dàn nhạc nhỏ, gồm tám nhạc sĩ đang chơi nhạc vui vẻ. Khi nhạc dừng, khán giả vỗ tay. Như đó là tín hiệu dàn lại, nhạc sĩ chơi tiếp. Nhạc sĩ mặc đồng phục sáng loáng trông rất đĩnh đạc. Ba thám tử đứng lại nhìn dàn nhạc. Có rất đông người qua lại xung quanh ba cậu. Nên ba cậu không thể nào biết có ai đi theo mình hay không. Ba cậu đi tiếp và ra đến một khoảng trống rộng có đá lát.

Nhưng trò giải trí mà Rudy nói nằm ở đó. Trên một tấm ván nhún, hai nghệ sĩ nhào lộn đang thực hiện những cú nhảy kinh ngạc. Những chú hề, dường như ăn nói rất vui, đang chuyển một cái bát đầy tiền.

Gần đó, có một cô gái, rất xinh đẹp trong bộ y phục dân tộc của phụ nữ Varanie. Cô bán bong bóng, cô vừa bán cô vừa hát - bằng tiếng Anh - một bài nói về việc mua một quả bóng, rồi thả đi để quả bóng mang theo những điều ước của chủ nhân lên trời. Nhiều người (hiểu ý bài hát) mua một quả bóng, rồi thả ra ngay. Vô số những quả bóng nhỏ xanh dương, đỏ, xanh lá cây, vàng, hồng hoặc tím bay vút lên trời, rồi dần dần biến mất, bị gió mang đi, trông thật là ý nhị.

- Peter, cậu chụp hình mấy chú hề đi! Hannibal ra lệnh. Mình sẽ chụp một nghệ sĩ nhào lộn.
- Bob, cậu nhìn thử xung quanh, nhưng đừng nhìn kỹ, chỉ để xem có gì bất thường không.
- Đồng ý, sếp! Peter vừa nói vừa bước gần lại một chú hề có bộ quần áo độc đáo.

Hannibal, có Bob đi theo, mở máy ảnh ra, xoay ống kính vào hai nghệ sĩ nhào lộn. Hannibal mất rất nhiều thời gian để ngắm, thử góc độ này, rồi góc khác. Nhưng thật ra, cậu đã nhất nút bộ đàm và đang thử liên lạc với Robert Young.

- Thám tử trưởng đây, Hannibal nói khẽ. Anh có nghe không?
- Nghe rất tốt và rất rõ, Robert Young đáp qua. Tình hình thế nào?
- Bọn em đang tham quan thủ đô. Hiện tại, bọn em đang ở trong công viên.

Thái tử Djarro đã nhờ bọn em tìm lại giúp con nhện bạc Varanie. Nó đã bị đánh cắp. Người ta đã thấy một con giả vào.

- Ô! Không thể được! Robert Young thốt lên. Còn tệ hơn anh nghĩ nữa! Các em có thật sự giúp được thái tử không?
- Em cũng đang tự hỏi, Hannibal thành thật thú nhận. Em không biết bằng cách nào nữa.
- Anh cũng không biết! Robert thờ dài. Bọn em hãy tăng cường chú ý và mở mắt thật kỹ. Em còn gì báo cho anh nữa không?

– Như em vừa mới giải thích, bọn em đang ở trong công viên. Dường như bọn em đang bị theo dõi, nhưng không biết ai theo.

– Vậy các em hãy cố phát hiện ra những tên gián điệp đi theo các em. Sau này các em báo cáo lại cho anh. Nhưng em hãy chờ khi nào hãy còn một mình.

Sợ người ta nghi ngờ nếu em liên lạc với anh trước đám đông lần thứ hai.

Nói chuyện xong, Hannibal chụp vài tấm hình, trong khi Bob đi lảng vảng gần đó. Nhưng Bob không thấy gì hết ...ít nhất là cũng thấy gì giống cái mà Bob đang tìm. Nên Bob chỉ bỏ một đồng tiền nhỏ vào cái nón của một ông già ăn xin.

Hiện, các chú hề đang biểu diễn, một con chó bông được luyện làm trò, biết nhảy lộn nhào và đi trên hai chân sau. Nhưng kẻ hiếu kỳ đang xúm lại xem con chó. Cô gái bán bong bóng còn lại một mình.

– Đây là lúc chụp hình cô gái, Hannibal nói với hai bạn.

Ba bạn bước đến gần cô gái. Cô gái nhìn thấy ba cậu, mỉm cười, rồi vui lòng dừng để cho chụp hình. Sau đó cô gái bắt chuyện bằng tiếng Anh:

– Các cậu là người Mỹ phải không? Nhìn là biết ngay. Thôi, các cậu mua giúp tôi một quả bóng đi. Rồi các cậu hãy thực hiện một điều ước, và thả nó ra.

Quả bóng sẽ mang điều ước lên trời!

Peter đưa cho cô một ít tiền. Sau khi đưa cho mỗi cậu một quả bóng, cô giả bộ lục trong túi tìm tiền thối. Cúi người xuống như vậy, cô gái lợi dụng để thì thầm thật nhỏ:

– Có người đi theo các cậu. Một người đàn ông và một người đàn bà. Trong hai ông bà không nguy hiểm. Dường như họ muốn nói chuyện với các cậu. Các cậu hãy ngồi vào bàn đằng kia, kê kem ăn. Các cậu hãy cho họ một cơ hội làm quen.

Ba thám tử vừa cười vừa thực hiện một điều ước, rồi thả bóng ra. Ba cậu chờ ba quả cầu nhiều màu biến mất trên trời xanh biếc. Rồi ba bạn tiến tới sân hiên của một quán cà phê ngoài trời. Có những cái bàn trải nắp bàn đỏ đặt trên cỏ. Ba thám tử ngồi vào bàn. Một ông hầu bàn có bộ râu to tướng vội vàng chạy đến.

Cũng như nhiều dân Varanie, ông nói tiếng Anh:

– Các ngài dùng gì? Kem? Cacao? Bánh mì kẹp thịt?

Ba bạn kêu món ăn. Người hầu bỏ đi. Khi nhìn xung quanh, ba bạn thấy một người đàn ông và một người đàn bà đang mua bong bóng của Elena. Bob nhận ra cặp vợ chồng đứng gần ba thám tử, lúc ba cậu đang ngắm bức chân dung của Hoàng thân Paul. Bob tin chắc rằng hai người này chẳng qua là những kẻ đi theo ba thám tử.

Cặp vợ chồng từ từ tiến lại gần, rồi ngồi vào một bàn cạnh bàn ba bạn. Sau khi kê kem và cà phê, hai người mới đến thản nhiên tựa lưng vào ghế, rồi mỉm cười với Hannibal, Bob và Peter.

– Các cậu là người Mỹ, đúng không? Người đàn bà hỏi.

– Dạ phải, thưa cô, Hannibal trả lời. Cô chú cũng vậy phải không ạ?

– Tất nhiên, người phụ nữ mỉm cười đáp. Và người Californie, giống như các cậu!

Hannibal cứng người lại. Làm thế nào mà những người này lại biết được các cậu đến từ Californie?

Người đàn ông nhanh nhẹn xen vào:

– Các cậu là người Californie phải không? Dù sao, các cậu mặc áo sơ mi thể thao điển hình của vùng đó.

– Dạ phải, thưa chú. Tụi cháu là người Californie. Tụi cháu mới đến tối hôm qua.

– Sáng nay, chúng tôi có nhìn thấy các cậu ở cung điện, trong phòng di vật, người phụ nữ nói tiếp. Trời ơi, có phải các cậu đi cùng chính thái tử Djarro không?

Hannibal gật đầu:

– Dạ đúng. Thái tử đang cho tụi em xem nhà ở của thái tử ...

Rồi Hannibal quay sang Bob và Peter:

– Trước khi ăn mấy cái bánh mì kẹp thịt mà bọn mình kê, mình nghĩ ta nên đi rửa tay. Dường như mũi tên đằng kia chỉ phòng vệ sinh. Các cậu đi cùng mình nhé? ...

Rồi Hannibal lại nói tiếp với cặp vợ chồng:

– Cháu xin lỗi một lát ...phiền cô chú coi giúp tui cháu mấy ảnh trong khi tụi cháu đi rửa tay, được không ạ?

– Không phiền gì! Người đàn ông mỉm cười nói. Các cậu đừng lo. Chúng tôi sẽ trong đồ cho.

– Cám ơn chú ngàn lần!
Không để cho hai bạn mình kịp nói lời nào, Hannibal lôi kéo cả hai đi ra phòng vệ sinh.
Ba bạn vừa mới ra xa được một chút, thì Peter nói khẽ:
– Hannibal sao cậu có sáng kiến gì lạ vậy? Tại sao bọn mình lại chuồn đi bỏ lại máy móc đằng sau như thế?
– Suyt! Cậu nói nhỏ chứ! Hannibal khuyên. Cậu hãy tin mình, đây là một sáng kiến xuất sắc. Nhìn kìa! Phòng vệ sinh ở trong cái nhà nhỏ cuối bãi cỏ lớn.
Khi đi ngang qua chỗ cô gái bán bong bóng, Hannibal thì thầm, nhưng không dừng lại:
– Chị coi chừng giúp bọn gián điệp theo dõi bọn em. Nếu họ đụng đến máy ảnh, nhờ chị báo cho bọn em biết. Hai phút nữa bọn em quay lại ngay đây.
Elena ra hiệu rằng cô đã hiểu. Ba thám tử đi tiếp.
Phòng vệ sinh được bố trí trong một tòa nhà nhỏ bằng đá, giấu ngay giữa một lùm cây. Ba cậu thấy không ai trong đó hết. Peter lợi dụng để đưa ra câu hỏi mà cậu đang nóng lòng muốn biết:
– Sáng kiến vĩ đại của cậu là gì vậy, hử Hannibal?
– Hai gián điệp kia, có thể họ sẽ nói chuyện trong khi chúng ta đi vắng. Có thể họ sẽ tiết lộ một điều gì đó ...
Hannibal vừa rửa tay vừa nói chuyện. Bob bắt chước.
– Nếu họ nói chuyện, thì có ích lợi cho chúng ta? Nhà “Lưu trữ và Nghiên cứu” hỏi.
Hannibal mỉm cười.
– Trước khi đi, mình có bật máy ghi âm, Hannibal giải thích. Đó là một cái máy cực nhạy. Máy sẽ thu lại cuộc hội thoại của hai kẻ tình nghi của ta. Bây giờ, không nói gì về việc làm của ta nữa. Lỡ có ai nghe được.
Ba bạn rửa tay tiếp, rồi quay trở về bàn. Khi đi ngang, Elena lắc đầu. Không có gì mới mẻ để báo hết ... Máy ảnh vẫn nằm trên bàn. Cặp vợ chồng Mỹ đang nhâm nhi cà phê.
– Không có ai mưu toan lấy cắp đồ của các cậu cả, người đàn ông vừa nói vừa cười. Ta đang ở một đất nước lương thiện mà. A! Hầu bàn kia rồi!
Hầu bàn đang tới, mang một cái mâm đầy. Ba thám tử tấn công ngon lành bánh mì kẹp thịt, ca cao sữa béo và kem. Bữa ăn dự bị này sẽ thay cho bữa ăn trưa. Chẳng bao lâu, hai vợ chồng Mỹ bàn bên cạnh đứng dậy, chào, rồi bỏ đi.
– Nếu họ có ý định nói chuyện lâu dài với bọn mình, Peter nhận xét, thì có lẽ họ đã đổi ý!
– Cái chính, là họ nói chuyện với nhau! Hannibal đáp.
Hannibal ấn nút máy:
cuộn băng ghi âm của máy nhanh chóng quay ngược lại, trở về vị trí ban đầu. Rồi Hannibal bấm nút thử nhì:
cuộn băng lại chạy tiếp, lần này thật chậm. Ba thám tử lắng nghe, chăm chú ... Lúc đầu chỉ có những tiếng động yết ớt. Rồi một giọng đàn ông vang lên. Bob giật mình.
– Mưu mẹo của cậu đã thành công, Hannibal ơi! Bob thốt lên. Tuyệt quá!
– Suyt! Hannibal nói. Nghe đi. Nhưng ta hãy ăn tiếp, mà không nhìn máy.
Ngoài chúng ta, không ai có thể nghe được ... Hannibal cho băng cuộn lại, rồi lại bật máy lên, cẩn thận giảm âm thanh nữa. Và cuộn băng trung thành chuyển lại cho ba thám tử nghe cuộc hội thoại của những kẻ tình nghi:
NGƯỜI ĐÀN ÔNG – có lẽ Freddie lắm khi phái ta theo dấu vết bọn nhóc này. Chúng mà có biết gì thật, anh sẵn sàng đưa đầu ra chặt!
NGƯỜI PHỤ NỮ - Freddie hiếm khi lầm lẫn. Freddie nói rằng ba thằng này hết sức thông minh. Anh ấy có hỏi thăm về tụi nó. Nghe nói người ta gọi tụi nó là Ba Thám Tử Trẻ.
NGƯỜI ĐÀN ÔNG – Ôi! Trò trẻ con. Nếu tụi nó có làm rõ được một vụ bí ẩn nào, thì chắc chỉ do may mắn thôi. Nhất là cái thằng mập, trong đàn độn lắm (Nghe đến đây, Bob và Peter khó khăn lắm mới nín cười được. Hannibal luôn làm bộ mặt khờ khạo để đánh lạc hướng địch thủ: nhưng rõ ràng là Hannibal không thích nhận xét của người đàn ông.) NGƯỜI PHỤ NỮ - Dù sao, Freddie cũng đòi ta theo dõi tụi nó. Anh ấy nghĩ rằng có thể tụi nó sẽ liên lạc với một ai đó. Cũng có thể tụi nó làm việc cho chính phủ Mỹ.
NGƯỜI ĐÀN ÔNG – Freddie có nhiều trí tưởng tượng quá. Anh nói lại cho em nghe, bọn nhóc này không biết gì đâu. Tụi nó đến đây đi du lịch. Ta hãy nhường cho người khác công việc nhàm chán đi theo tụi nó.

NGƯỜI PHỤ NỮ - Anh không muốn nói chuyện với tụi nó sao? ...thử nói tụi nó thuyết phục thái tử nghe theo kế hoạch của Công tước Stefan?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG - Không, không! Theo ý anh phương pháp này không hay. Về điểm này, anh hoàn toàn thống nhất với Freddie. Phải ngăn cản không cho thái tử vì và để cho công tước làm quan nhiếp chính suốt đời. Khi đó, nhờ ảnh hưởng của ta đối với công tước Stefan, toàn bộ đất nước này sẽ bị phó mặc cho tổ chức của ta à cho Rinaldo. Ta sẽ là chủ.

NGƯỜI PHỤ NỮ - Anh không nên nói lớn thế, lỡ có ai nghe thì sao.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG - Ôi! Có ai trong tầm nghe đâu. Mabel à, em hãy tin anh. Chưa có vụ nào được âm mưu cẩn thận như thế này. Một khi công tước vĩnh viễn nắm quyền, ta sẽ dùng công tước làm bù nhìn. Ta sẽ có thể làm tất cả những gì ta muốn!

NGƯỜI PHỤ NỮ - Phải em biết kế hoạch của Rinaldo và của tổ chức. Họ muốn biến đất nước này thành thủ đô cờ bạc ...Một thủ đô danh tiếng hơn Monte-Carlo!

NGƯỜI ĐÀN ÔNG - Không chỉ có cờ bạc mới làm cho ta giàu lên. Ta sẽ còn đề nghị người nước ngoài cất vàng cho an toàn tại Denzo. Ta sẽ ban hành những đạo luật cho phép tội phạm lẫn trốn ở Varanie:

nếu trả tiền, bọn tội phạm sẽ trốn tránh được công lý ở nước mình. Varanie sẽ trở thành nơi trú ẩn của những tên cướp giàu có nhất!

NGƯỜI PHỤ NỮ - Đồng ý! Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu Công tước Stefan không chịu nghe lời ta?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG - Công tước sẽ buộc phải tuân thủ, nếu muốn ngồi lên ngai vàng. Mabel à, anh nói lại, Varanie là một quả ngọt béo bở, sẵn sàng để được hái.

NGƯỜI PHỤ NỮ - Suyt! Anh đừng nói nữa. Tụi nó về kìa!

Băng ghi âm trở nên im lặng. Hannibal tắt.

- Chà! Peter nói khê. Đúng y như anh Robert Young lo sợ! Thậm chí còn tệ hơn nữa! Bọn cướp này âm mưu biến nước Varanie thành sào huyệt của những kẻ vô lại!

- Phải báo ngay cho anh Young biết! Bob xúc động nói.

Hannibal nhíu mày, vẻ lo lắng.

- Đúng là ta phải báo động, Hannibal đồng ý. Mình rất muốn cho anh Robert nghe đoạn băng này, nhưng mình không dám. Sẽ mất quá nhiều thời gian và sẽ có người nghi. Mình sẽ buộc phải tóm tắt lại những gì bọn mình biết được!

Hannibal cầm lấy máy ảnh và giả bộ thay phim. Nhưng thật ra, cậu bấm nút bộ đàm, rồi hạ giọng nói.

- Thám tử trưởng đây, anh có nghe không?

- Nghe, giọng của Robert Young trả lời. Có gì mới?

Hannibal thông tin thật ngắn gọn cho anh Robert Young:

- Xấu quá! Robert Young thờ dài kết luận. Anh biết hai tên gián điệp mà anh đã mô tả. Đó là Max Gorran và vợ hắn, hai tay cờ bạc ở Nevada. Bọn chúng thuộc một tổ chức tội phạm. Freddie và Rinaldo là hai tên cờ bạc mà chúng tôi quen thuộc vì tính máu me cờ bạc của chúng. Vụ này có vẻ nghiêm trọng hơn là chúng tôi tưởng lúc đầu. Một băng tội phạm định chiếm lấy Varanie để dùng vào mục đích riêng. Ta phải hành động thật nhanh ...Trước tiên, các em hãy báo cho thái tử Djaro về vụ đang âm mưu! Và báo sớm nhất!Sau đó, hẹn ngày mai gặp lại tại sứ quán Hoa Kỳ. Bây giờ cùng điện không là nơi an toàn cho các em nữa! Nếu Djaro cho phẩy, chúng ta sẽ cố gắng giúp thái tử ... nhưng chính thái tử phải nhờ ta can thiệp vào. Nhưng dù sao, các bạn thám tử ơi, các em đã làm việc rất tốt ...tốt hơn chúng tôi hy vọng nhiều! Hoan hô! Nhưng từ nay, các em hãy cẩn thận nhé!

Chương 6

MỘT PHÁT HIỆN ĐÁNG KINH NGẠC

Không còn gì để làm, ba thám tử trẻ bỏ suốt buổi chiều để đi dạo quanh. Ba bạn tham quan những viện bảo tàng thú vị và đi xem những cửa hiệu cũ kỹ. Sau đó, ba bạn đi chơi tàu trên sông Denzo.

Rudy, không rời ba thám tử nửa bước, tiết lộ rằng ba thám tử vẫn bị theo dõi ...Lần này, có lẽ chính nhân viên tình báo Varanie, tay sai Công tước Stefan.

– Có thể chúng chỉ có nhiệm vụ để mắt đến ta thôi, Rudy rầu rĩ nói đại, nhưng tôi nghi lắm. Bọn chúng quan tâm đến các cậu. Tôi rất muốn biết tại sao.

Ba cậu cũng rất muốn biết. Không có nguyên nhân rõ ràng cho việc ba cậu bị theo dõi. Và nhất là ba cậu chưa hề giúp thái tử Djarro được gì.

Nhiều lần trong khi đi dạo, ba thám tử gặp nhiều nhóm nhỏ gồm đàn ông và đàn bà, chơi những nhạc cụ khác nhau trên mọi góc đường.

– Đó là những người hát rong, Rudy giải thích. Tất cả họ là con cháu của gia đình xưa kia đã giấu hoàng thân Paul. Chính tôi cũng thuộc nhóm này, cũng như cha tôi từng làm thủ tướng cho đến khi bị Công tước Stefan cách chức. Chúng tôi là những thần dân trung thành nhất của thái tử Djarro! Theo một sắc lệnh của hoàng thân Paul, chúng tôi không phải trả bất kỳ thứ thuế nào. Chúng tôi đã thành lập một đảng bí mật chống lại đảng của Công tước Stefan:

Đảng những Người Hát Rong. Nhưng thường người ta gọi chúng tôi ngắn gọn là những Người Hát Rong, nói chung dân chúng không ủng hộ Công tước Stefan, tôi có thể khẳng định cho các cậu điều này.

Mỗi khi vượt qua một nhóm Người Hát Rong, Rudy đi chậm lại một chút.

Rồi sau khi một nhạc sĩ kín đáo ra hiệu với Rudy, anh ta lại nhanh tiếp.

– Ta đang có gần chơi khôn hơn, Rudy giải thích. Ta đang theo dõi những kẻ theo dõi các cậu. Và chúng tôi không bao giờ lạc mất các cậu, các cậu cứ tin chúng tôi. Chúng tôi cũng có người của chúng tôi trong cung điện và cả trong vệ binh hoàng gia. Chúng tôi biết rất nhiều chuyện, nhưng chúng tôi không biết tại sao cậu có vẻ có tầm quan trọng như thế đối với kẻ thù của chúng tôi. Tôi nghi ngờ có một âm mưu. Mà âm mưu của Công tước Stefan không thể có kết quả tốt được.

Tuy nhiên ba thám tử quá thích thú đi dạo qua Denzo đến nỗi quên mất mình đang bị theo dõi. Ba cậu leo lên một vòng ngựa quay khổng lồ, trong khuôn viên giải trí, rồi ăn tối trong một nhà hàng ngoài trời có đặc sản là sản vật của sông.

Cuối cùng ba bạn về cung điện, khá mệt mỏi, nhưng với nhiều kỉ niệm và rất hài lòng về ngày đi chơi này.

Đại nội đại thần, một người đàn ông nhỏ mập mập mặc đồng phục đỏ, lao vào đón ba thám tử.

– Chào các anh, ông nói. Thái tử Djarro xin lỗi không gặp được các anh tối nay, nhưng ngày mai thái tử sẽ ăn sáng cùng các anh. Tôi xin phép đưa các anh về phòng. Sợ các anh đi lạc vì có quá nhiều hành lang và cầu thang!

Ông hộ tống Hannibal, Bob và Peter qua một loạt những bậc thềm và hành lang, đến tận phòng. Ba cậu vừa bước vào phòng là ông biến mất, như đang bận một việc khẩn cấp và quan trọng chỗ khác.

Ba cậu đóng cánh cửa dày bằng gỗ sồi lại và nhìn xung quanh. Căn phòng đã được dọn dẹp, chăn giường đã được xếp cẩn thận, nhưng dường như không ai đụng đến vali mọi cái y nguyên như ba cậu bỏ lại. Bob để ý đến tấm mạng nhện vẫn trải ra trong góc gần chân giường mình. Khi nhìn thấy bà cậu, một con nhện to đen và vàng chạy nhanh xuống đất để tìm chỗ ẩn trong hang, giữa sàn và ván chân tường.

Bon mỉm cười. Cậu đã chấp nhận việc nhện được xem là vật thiêng liêng ở Varanie. Cậu cũng nhận ra rằng những con vật này khá đẹp, khi ta chịu khó nhìn kỹ.

– Bọn mình không có gì mới để báo anh Robert Young, Hannibal nói thật khế (biết đâu đó có máy nghe lén trong phòng!), nhưng mình nghĩ ta nên gọi, hỏi xem anh Robert có chỉ thị gì không. Peter ơi, cậu khóa cửa lại đi! Thà cẩn thận còn hơn không!

Peter xoay chìa khóa trong ổ. Hannibal bấm bộ đàm.

– Thám tử trưởng đây! Hannibal nói nhỏ. Anh có nghe không?

– Rất rõ, giọng của Robert Young hồi âm. Có gì báo không?

– Không có gì đặc biệt! Hannibal thú nhận. Bọn em đã thăm viếng thành phố, Bọn em đã luôn

bị nhân viên tình báo của Công tước Stefan theo dõi.

– Công tước lo sợ về sự có mặt của ba mẹ, Robert Young nói. Các em đã nói chuyện với Djarochưa? Thái tử đánh giá tình hình như thế nào?

– Bọn em chưa gặp được! Đại Nội Đại Thần cho tụi em biết là sẽ gặp thái tử sáng mai, vào lúc ăn sáng.

– Hừm! (gần như có thể nghe đầu óc của anh tùy viên trẻ tuổi của đại sứ quán Mỹ đang hoạt động hết tốc lực). Hừm! Không biết có phải người ta cố tình ngăn cản không cho thái tử gặp các em! Ngày mai, nhất thiết các em phải báo cho thái tử biết sự việc. Tạm thời, em hãy lấy cuộn băng ghi âm ra khỏi máy cho vào túi của em. Ngày mai em phải mang cuộn băng đến đại sứ quán cho anh. Các em hãy rời cung điện như thể các em định đi chơi thành phố, rồi nói tài xế chở đến đây. Anh nghĩ rằng các sự việc gấp rút lên. Rõ không?

– Dạ rõ, thưa anh! Hannibal nói – Các em hãy nghĩ thử xem có cách nào giúp thái tử không. Công tước Stefan kiểm soát báo chí, truyền hình, và đài phát thanh quá chặt chẽ đến nỗi ta không thể nào liên lạc được với dân chúng qua những phương tiện này. Nhưng bọn em sẽ tìm ra một cách nào đó ...Nhưng dù sao, nhiệm vụ của bọn em sẽ chấm dứt.

– Em hiểu, thưa anh! Hannibal trả lời. Hẹn ngày mai gặp lại.

Hannibal tắt máy, mở máy và lấy cuộn băng ghi âm ra. Rồi cậu đưa cho Peter:

– Đây Peter! Cầm lấy. Mình giao cho cậu. Cần thận đừng để ai lấy!

– Cậu cứ tin mình! Peter vừa nói vừa dứt vào túi.

Trong khi đó Bob đã bước ra tủ và đang lục lạo trong ngăn kéo tìm một chiếc khăn tay sạch. Những chiếc khăn tay mà Bob đã xếp trong một góc vẫn còn đó, nhưng khi Bob rút một chiếc khăn tay sạch lên, có tiếng kim loại nhỏ vang lên.

Vốn tò mò, Bob tìm kiếm ngay nguyên nhân gây ra tiếng động này. Bọn nhìn kỹ hơn và nhìn thấy một vật giấu dưới đồng khăn tay của mình. Bọn lấy vật đó ra và la lên:

– Hannibal! Peter! Nhìn này!

Hai cậu ngạc nhiên quay lại.

– Một con nhện! Peter thốt lên. Thả ra, nhanh lên!

– Nó vô hại! Hannibal khẳng định. Đó là một con nhện hoàng thân Paul. Bob cậu bỏ nó xuống đất đi!

– Các cậu không hiểu sao! Bọn gần như hét lên. Không phải là một con nhện.

Mà là con nhện!

– Con nhện? Peter lặp lại. Ý cậu nói sao?

– Con nhện bạc Varanie! Bob nói hỗn hển. Con nhện bị đánh cắp trong phòng bọc thép! Chỉ có thể là nó mà thôi! Nó quá hoàn hảo để có thể tưởng là con thật, nhưng không phải con thật. Đó là một món nữ trang y như cái bọn mình đã được xem ...nhưng còn đẹp hơn nữa!

Hannibal lại gần Bob và đụng vào con nhện kim loại.

– Cậu nói đúng, Hannibal kêu. Đây là một kiệt tác. Có thể tưởng là con nhện thật. Cậu tìm thấy ở đâu vậy Bob?

– Dưới đồng khăn tay mình. Có ai đã giấu vào trong đó. Nó kêu leng keng nhẹ khi chạm vào nhện của mình, nhờ cậu mình đã phát hiện thấy nó. Sáng nay không có, mình chắc chắn như vậy.

Hannibal sậm mặt lại. Cậu đang cố gắng hiểu.

– Tại sao lại có kẻ giấu con nhện bạc Varanie vào phòng chúng ta? Hannibal tự nói khẽ với chúng mình. Hoàn toàn không có nghĩ ...trừ phi người ta muốn đồ tội ăn cắp cho chúng ta. Nếu vậy ...

– Phải làm gì đây, Hannibal ơi? Peter hỏi, rất hoảng sợ. Cậu biết không, nếu bọn mình bị bắt quả tang với con nhện là bọn mình sẽ bị tử hình!

– Mình nghĩ ...Hannibal bắt đầu nói.

Nhưng Hannibal chưa kịp biểu lộ ý nghĩ. Tiếng chân một đội quân đang bước đều vang lên trong hành lang dẫn đến phòng ba thám tử. Rồi có người gõ cửa phòng và thử xoay tay cầm.

Ba bạn hoảng sợ đứng lạng, một giọng nói tức giận vang lên:

– Mở cửa ra, nhận danh quan nhiếp chính! Mở cửa ra nhận danh pháp luật!

Khi đó, không hề có ý nhau trước Hannibal và Peter cùng lao ra cửa và đẩy một chốt khổng lồ bằng sắt nằm trên đó.

Bob quá ngạc nhiên để suy nghĩ rành mạch, đứng bất động ngay giữa phòng, con nhện Varanie trong tay ...Đầu óc hoàn toàn rối loạn không mách nối cho Bob làm cách nào để tống khứ món nữ trang nguy hiểm này!

Chương 7

CUỘC THÁO CHẠY

Những tiếng gõ lại làm cho cánh cửa lung lay.

– Mở cửa ra nhân danh quan nhiếp chính! Mở cửa ra, nhân danh pháp luật!

Giọng nói lặp lại đầy đe dọa.

Peter và Hannibal đề hết sức mình vào cánh cửa, với hy vọng điên rồ rằng trọng lượng của mình sẽ giúp làm cho cửa không mở ra. Bob vẫn nhìn chăm chăm vào con nhện bạc và men nằm trong lòng bàn tay. Những suy nghĩ xoay cuồng trong đầu óc cậu như những con thỏ đang hoảng hốt. Nhất định phải giấu món nữ trang. Nhưng ở đâu?

Cuối cùng, Bob cũng hoàn hồn và chạy khắp căn phòng, tìm một chỗ giấu nhưng không thấy chỗ nào hết. Dưới tấm thảm? Buồn cười quá! Dưới nệm giường? Dễ quá! Nhưng ở đâu? Ở đâu? Phải giấu châu báu ở đâu để tay sai của Công tước Stefan không tìm ra được?

Bây giờ, nhưng cú gõ giận dữ làm cho cánh cửa rung lên. Mật phái viên của Công tước Stefan sắp phá được cánh cửa ...

Đột nhiên, sự kiện càng phức tạp hồi hộp thêm. MÀN cửa sổ đột ngột mở ra, một thanh niên bước vào phòng.

Peter và Hannibal quay mặt lại và lao ra để đối phó với cuộc tấn công mới này. Nhưng kẻ mới đến ngăn cản ngay:

– Tôi, Rudy đây, anh nói nhỏ. Và Elena, em gái tôi, cũng đi theo tôi!

Đến lượt Elena cũng xuất hiện và đứng cạnh anh trai mình. Cô gái mặc quần áo vét. Có thể tưởng cô là một thiếu niên nam.

– Nhanh lên! Cô nói. Đi theo chúng tôi! Phải chạy trốn không chậm trễ. Các cậu sắp bị bắt vì tội danh phản quốc.

Bây giờ có tiếng ồn khủng khiếp vang lên từ cánh cửa. Lính cận vệ đang tìm cách đập phá cánh cửa bằng rìu. Nhưng cánh cửa làm bằng gỗ sồi kiên cố, rất dày. Cũng phải mất một hồi mới phá được nó.

Hannibal, Peter và Bob có cảm giác như mình đã trở thành diễn viên của một cuốn phim sôi nổi. Các sự kiện xảy ra liên liền với một nhịp độ dồn dập đến nỗi ba cậu không thể nào phản ứng bình tĩnh được. Ba thám tử không có thời gian lý luận. Trong đầu óc sôi sục của ba cậu, chỉ có độc nhất một ý nghĩ:

chạy chốn!

Chạy trốn thật nhanh!

– Đi, Peter! Hannibal la lên. Bob, mang con nhện bạc theo! Đi!

Bob phân vân một hồi lâu, rồi ra cùng nhóm nhỏ. Elena dẫn đầu, tất cả bước ra ban công. Tất cả đứng sát vào nhau trong bóng tối mát mẻ, các bạn nhìn thấy ánh đèn long lanh dưới chân mình.

– Gờ đá đi vòng quanh cung điện và sẽ đưa ta ra phía sau, Elena giải thích.

Các cậu cứ bình tĩnh và mọi chuyện sẽ ổn. Giờ đủ rộng. Các cậu đừng sợ!

Elena đầu tiên bước qua lan can và đặt chân xuống gờ đá. Hannibal đứng một hồi.

– Máy ảnh! Hannibal nói khẽ. Em quên lấy máy ảnh!

– Không còn thời gian quay lại nữa! Rudy nói với một giọng hối thúc. Cánh cửa sẽ còn vững được thêm hai phút, có thể ba, nhưng không hơn! Ta không được phí mất một giây nào hết! Miễn cưỡng phải từ bỏ máy ảnh, Hannibal bước theo Peter ...Đổi mặt vào tường cung điện,

đám người chạy trốn cố gắng áp người thật sát vào đá và di chuyển cẩn thận, theo gương Elena; cô gái tiến tới nhanh nhẹn và dẻo dai như một con mèo.

Việc phải chạy trốn rút làm cho mọi người quên đi nỗi sợ. Ở đằng sau, năm bạn có thể nghe những tiếng đập làm rung rinh cánh cửa, xuất phát từ căn phòng bị lính cận vệ tấn công ...Đến khúc tường quẹo, gió đêm quất mạnh vào những khuôn mặt đang đưa tới. Bob mất thăng bằng thả tay ra và ngã xa ra khỏi tường.

Xa ở phía dưới, dòng sông Denzo đang chảy, đen và xiết. Bàn tay của Rudy, đặt lên vai Bob ngăn chặn được thảm họa. Hơi hỗn hển, Bob tiếp tục con đường đi mạo hiểm.

– Nhanh lên! Rudy khẽ nói sau lưng Bob.

Một cặp bồ câu, đang ngủ lim dim trên gờ đá, thức dậy khi đám người tháo chạy đi ngang. Trong tiếng vỗ cánh dữ dội, hai con chim bay đi. Elena cùng bốn bạn trai trèo qua lan can của một balcon thứ nhì để dừng lại nghỉ.

– Bây giờ, cô gái nói với giọng cương quyết, ta sẽ phải leo. Hy vọng các cậu leo giỏi. Bờ vì leo đây là cách thức duy nhất để thoát. Dây đây này! Dây có gút.

Có một sợi dây khác, cũng cột lại ban công này và thông xuống dưới. Đó là một cái mẹo để làm cho kẻ thù tưởng các cậu để leo xuống.

Ba thám tử ngược mắt lên. Một sợi dây có gút đang nằm lơ lửng trên đầu, ngay tầm tay. Elena nắm lấy dây và tự kéo mình lên bằng sức hai cổ tay. Peter làm theo, dễ dàng. Hannibal, thăm cầu nhàu và thở hỗn hển, đi theo, nhưng chậm hơn, chủ yếu nhờ vào sức chân. Bob chờ bạn lên được một khoảng, rồi đến lượt mình nắm lấy dây.

Trong thời gian đó, Rudy đã liều lĩnh quay lui. Anh trở lại thông báo nhỏ:

– Cánh cửa chưa sập, nhưng chắc sắp rồi. Ta phải biến mất thật nhanh.

Bob, ngạc nhiên khi nghe giọng nói của Rudy, ngưng leo một hồi để nghe cho rõ:

– Sao? ...

Nhưng Bob không nói gì hết. Khi nhìn xuống dưới, cậu bị trật tay. Bàn tay của Bob buông cái gút đang nắm. Sợi dây trượt ra khỏi các ngón tay ...và Bob ngã ngửa ra sau, trong bóng tối.

Một chương ngại vật cản sự rơi của Bob – đó là Rudy! Rồi cả hai, mất thăng bằng, té năm dài xuống balcon. Đầu Bob và mạnh vào đá. Một làn sáng đỏ và vàng hiện qua trước mắt Bob.

– Bob! Rudy cuối xuống gọi. Bob ơi! Cậu có nghe không? Cậu có bị thương không?

Bob mở mắt ra và chớp mắt ra và chớp mắt. Nhưng điểm sáng nhảy nhót trước mắt Bob rồi biến mất. Bây giờ, Bob đang nhìn thấy khuôn mặt sát mặt mình, trong bóng tối. Bob nhận thấy mình đang nằm dài trên đá. Cái đầu làm cho Bob hết sức đau đớn.

– Bob! Cậu cảm thấy thế nào? Giọng nói dồn dập và lo lắng của Rudy hỏi.

– Em đau đầu, Bob trả lời. Nhưng ngoài ra, dường như không có gì gây hết.

Bob ngồi dậy khó khăn rồi nhìn xung quanh. Tất cả những gì Bob có thể nói, là mình đang ở trên một cái bancon. Phía trên đầu, hình bóng đồ sộ của cung điện hiện rõ trên bầu trời. Ở dưới, dòng sông Denzo đang chảy và ánh đèn thành phố đang nhấp nháy – Em đang làm gì ở đây? Bob hỏi Rudy. Lúc này anh đang đột nhập vào phòng bọn em, kêu bọn em phải chạy trốn, rồi bây giờ, em lại nhìn ở trên bancon, và em bị nhức đầu. Chuyện gì đã xảy ra?

– Cầu xin Hoàng thân Paul phù hộ cho cậu! Rudy buồn rầu thở dài. Cậu đã bị té và dường như trong chốc lát cú sốc đã ảnh hưởng đến trí óc cậu ...Không có thời gian nói chuyện! Xem nào, cậu leo được không? Dây đây. Cậu hãy cố gắng tự nâng mình lên.

Rudy đặt dây vào tay Bob, Bob có cảm giác như mình cày dây lần đầu tiên.

Cậu cảm thấy yếu ớt và choáng váng. Có những cú đập vang dội trong đầu cậu.

– Em sẽ thử! Bob trả lời bằng một giọng không ngữ điệu.

– Vô ích! Rudy quyết định, khi nhận thấy tình trạng tồi tệ của Bob. Ta sẽ cố gắng nâng cậu ta lên. Cậu đừng động đây! Để tôi cột sợi dây này quanh người cậu ...

Rudy luồn dây dưới nách Bob và cột thật chặt.

– Xong! Rudy thông báo. Bây giờ, tôi sẽ leo lên, rồi ta sẽ kéo cậu lên. Tường này không phẳng, trái lại. Cậu sẽ có thể giúp chúng tôi bằng cách bám vào khi có dịp. Nếu không, thì cậu cứ để cho chúng tôi kéo cậu lên và không cựa quậy.

Chúng tôi sẽ không bỏ cậu!

Rồi nói với những người còn lại, Rudy ngược đầu lên và la lớn nhất mà anh dám:

– Đến đây! Có sự cố!

Trong khi Rudy đi lên dọc theo dây trong bóng tối, Bob đứng lại trên balcon. Cậu dùng ngón tay sờ nắn khối u đã mọc trên đầu và tự hỏi không hiểu làm thế nào mình đến nơi này được. Có lẽ Bob và các bạn đã đi theo Rudy ...nhưng đó là tất cả những gì Bob nhớ được. Hình ảnh cuối cùng của Bob là lúc Rudy bước vào cửa sổ, trong khi lính cận vệ đang cố đập phá cánh cửa bằng rìu.

Phía trên đầu Bob, Rudy đã lên đến một cửa sổ của một căn phòng, nơi tất cả đang lo lắng xúm lại chờ anh.

– Bob bị té. Rudy nhanh chóng giải thích. Dường như cậu ấy bị sốc. Nhanh!
Phải kéo Bob lên. Nếu hợp lực, có lẽ ta sẽ làm được!
Không phải chuyện dễ! Các gút trên dây, thay vì giúp họ, lại cản trở rất nhiều.
Và cả bốn tập hợp bên cửa sổ, không được thoải mái để hành động. Cũng may là Bob không nặng. Cuối cùng đầu và vai của Bob cũng nhô lên bờ cửa sổ.
Bob bám vào đó, bước qua, rồi vào phòng cùng tất cả.

– Mình đây, Bob vừa nói vừa tháo dây ra. Cám ơn ngàn lần! Dường như mình được toàn vẹn, không sút mẻ gì. Tất nhiên là mình đau đầu, nhưng mình động dậy được. Mình không nhớ làm thế nào mình đến cái bancon đó được ...

– Không sao! Elena ngắt lời. Quan trọng nhất là cú té không đánh gục cậu.
– Mình cảm thấy khá khỏe, Bob vừa nói khẽ vừa nhìn xung quanh.
Nhóm người chạy trốn đang ở trong một gian phòng khác của cung điện.
Phòng này ẩm ướt, đầy bụi bặm và không có bàn ghế nào hết. Rudy và Elena rón rén bước ra cửa, mở cửa ra và nhìn cẩn thận bên ngoài.

– Tạm thời thì không thấy gì, Rudy thông báo. Ta phải lợi dụng cơ hội để tìm chỗ trốn cho tốt. Em nghĩ sao, Elena? Hay ta dẫn ba cậu xuống hầm?

– Ý anh nói xuống hầm giam kín hả? Elena đáp. Không! Em không nghĩ đó là chỗ trú ẩn tốt. Sợi dây mà ta đã để lại làm dấu vết giả sẽ khuyến khích lính cận vệ chuyển hướng tìm kiếm ở phần dưới cung điện. Chắc chắn chúng sẽ nghĩ rằng Hannibal, Bob và Peter chạy trốn ngả đó ...đó ...nhìn kia!

Elena đã ra cửa sổ và chỉ một cái gì đó ở dưới ...Dưới sân có ánh sáng đang chuyển động.

– Quan nhiếp chính đã cho lính cận vệ đứng sẵn ngoài sân, cô gái giải thích.
Em nghĩ không nên đi xuống, mà nên đi lên ...đến nóc nhà. Sau này ...có thể là tối mai ...ta sẽ cố gắng giúp các bạn này tẩu thoát qua hầm giam kín, rồi qua đường cống của thành phố. Sau đó ta sẽ dẫn ba bạn đến đại sứ quán Hoa Kỳ, nơi ba bạn sẽ được an toàn. Anh nghĩ sao, anh Rudy?

– Sáng kiến xuất sắc, anh của Elena tán thành.
Rồi anh quay sang ba cậu thanh niên Mỹ:
– Phần cung điện này không có ai ở hết. Có lẽ sẽ không ai tìm các cậu chỗ này, nếu ta làm cho bọn chúng nghĩ các cậu đã trốn bằng ngả dưới. Hannibal ơi, cậu đưa cho tôi chiếc khăn tay!
Rudy cầm chiếc vải trắng vuông mà thám tử trưởng đưa. Trong góc có thiêu chữ “H”.
– Lát nữa, tôi sẽ bỏ dọc đường để đánh lạc hướng kẻ thù. Rudy giải thích.
Bây giờ, các cậu hãy theo tôi! Elena, em sẽ giám sát vùng hậu cứ!
Rudy quấn dây quanh eo rồi lôi kéo cả nhóm vào hành lang. Chạy theo anh, cả bọn nhanh nhẹn và nhẹ nhàng giẫm lên đan, rồi leo lên một cầu thang ngoằn ngoèo và tối tăm. Một hành lang khác lại tiếp theo hành lang thứ nhất.
Rudy dùng đèn pin tìm một cánh cửa hầu như không thể thấy được trên bức tường tối. Cánh cửa mở ra, nhưng kêu cọt kẹt mạnh đến nỗi tất cả giật mình.
Nhưng tiếng ồn không thu hút ai tới cả. Đúng là phần cung điện này hoàn toàn vắng người!
Sau khi bước qua ngưỡng cửa, năm bạn lại đứng trước một loạt bậc thềm.
Cầu thang này dẫn đến một cánh cửa cuối cùng, dẫn thẳng ra nóc nhà cung điện.
Các vì sao sáng trên bầu trời. Có lan can bằng đá viền theo mái nhà. Tại một số nơi, lan can có lỗ châu mai.

– Lỗ châu mai dùng để bắn tên hoặc đổ dầu sôi vào kẻ thù, Rudy giải thích.
Tất nhiên thì ngày nay thì không dùng nữa ...Các tháp canh gác cũng vậy. Vẫn còn, nhưng không còn lính canh. Này, các cậu lại đây xem!
Rudy dẫn cả nhóm đến một cái tháp nhỏ, hình vuông bằng đá, dựng ở một góc mái. Cánh cửa gỗ mở ra hơi khó khăn. Rudy dùng đèn pin chiếu sáng bên trong ...Trong đó có bốn cái băng

ghế bằng gỗ, đủ rộng để dùng làm giường ngủ. Các cửa sổ, không có kính khá chật hẹp.
Rudy quay sang Hannibal, Peter và Bob:
– Các cậu có thể trốn ở đây, anh nói. Các cậu sẽ được an toàn cho đến khi chúng tôi quay lại tìm các cậu ...có lẽ là tối mai ...
Hannibal ngồi xuống một băng gỗ.
– Cũng may là trời đẹp, Hannibal nói khẽ, ít nhất bọn em sẽ không chết rét ...Nhưng không hiểu tất cả những cái này có nghĩa là sao?
– Đây là một vụ âm mưu, Elena giải thích. Đáng lẽ các cậu đã bị bắt giữ vì tội ăn cắp con nhện bạc Varanie. Rồi bằng cách này hay cách khác, người ta sẽ lợi dụng các cậu để buộc thái tử Djaro phải từ bỏ ngai vàng. Ít nhất, thì gián điệp của chúng tôi cũng đã biết được như vậy. Chúng tôi biết chắc rằng các cậu không lấy cắp con nhện! Dù có muốn, các cậu cũng không tài nào ăn cắp nổi!
– Đúng, Hannibal tuyên bố. Bọn em không thể nào ăn cắp được. Nhưng bọn em vẫn có. À, Bob, cậu cho mình xem con nhện đi?
Bob lấy tay lục vào túi phải áo vét. Rồi Bob rút tay ra để lục trong túi bên trái. Khi đó, Bob hoảng hốt lục tất cả các túi còn lại. Nhưng hoài công.
Cuối cùng, Bob chấm dứt việc tìm kiếm vô ích và nuốt nước miếng.
– Xin lỗi, Hannibal ơi! Bob nói như bị nấc. Mình không còn nữa! Có lẽ mình làm mất trong cuộc tháo chạy cuống cuồng!

Chương 8

MẤT CON NHỆN

Rudy nhìn Bob, vừa chùng hững vừa hoảng sợ.
– Sao! Rudy la lên. Cậu đã giữ con nhện bạc và đã làm mất nó?
– Khủng khiếp quá! Đến lượt Elena thốt lên. Làm sao một chuyện như thế lại xảy ra được?
Khi đó, Hannibal giải thích sự việc:
Thái tử Djaro có tiết lộ cho bà thám tử trẻ biết rằng con nhện bạc đã bị lấy cắp và xin ba bạn giúp tìm lại con nhện.
Hannibal kể lại:
Djaro dẫn ba bạn xuống cái hòm vòm để cho xem con nhện giả thay thế con nhện thật.
Hannibal nói thêm về những nghi ngờ của Djaro; thái tử tin chắc rằng Công tước Stefan muốn ngăn cản không cho Djaro lên ngôi nước mình.
Rồi Bob thay Hannibal kể lại cậu đã tìm thấy con nhện bạc dấu dưới chồng khăn tay của mình.
– Tôi bắt đầu hiểu rõ âm mưu này, Rudy nói khẽ. Sau khi lấy cắp con nhện, Công tước Stefan đem giấu trong phòng của cậu. Rồi hãn phái lính cận vệ của hãn đến bắt giữ các cậu. Đáng lẽ bọn chúng sẽ bắt quả tang ba cậu đang giữ con nhện. Quan nhiếp chính sẽ thông báo rằng các cậu đã ăn trộm con nhện, còn thái tử Djaro, do tính bất cẩn đáng trách, đã cung cấp cơ hội cho các cậu. Như vậy cũng đủ cho thái tử mất uy tín. Các cậu sẽ bị trục xuất khỏi nước chúng tôi. Công tước Stefan sẽ tiếp tục cai trị đất nước. Sau đó, khi Djaro bị thất sủng và ít nhiều bị lãng quên, công tước sẽ tìm cách để được tôn vinh là chúa tể duy nhất ở Varanie.
– Cả bây giờ, Elena nói, tuy con nhện bạc bị mất, quan nhiếp chính vẫn có thể đạt được mục đích. Hãn sẽ tung tin các cậu đã ăn cắp món nữ trang và đang giấu ...Cả nếu như chúng tôi đưa được các cậu bình an vô sự về sứ quán.
Peter lắc đầu:
– Em không hiểu tại sao con nhện bạc lại quan trọng đối với dân Varanie đến như vậy. Dù sao, con nhện có thể bị mất trong một vụ thiên tai ... chẳng hạn như vụ hỏa hoạn!
– Trong trường hợp đó, Elena giải thích, cả nước sẽ để tang. Nhưng không ai trách gì được thái

tử. Đối với chúng tôi, nhện hoàng thân Paul không chỉ đơn thuần là một món nữ trang. Mà đó là biểu tượng. Phải! Con nhện bạc tượng trưng cho nền tự do, nền độc lập của chúng tôi ...tất cả những gì mà chúng tôi quý, các cậu hiểu không?

– Có thể chúng tôi hơi mê tín, anh của Elena nói thêm, nhưng chúng tôi tin vào truyền thuyết Hoàng thân Paul. Bởi vì đó là truyền thuyết đi kèm với con nhện bạc ...Thật vậy, người ta kể rằng khi đăng quang, Hoàng thân Paul đã tuyên bố rằng, do một con nhện đã giúp đỡ hoàng thân và đã cho phép hoàng thân đem lại tự do cho nhân dân, thì nền tự do này là vận mệnh của đất nước sẽ lâu bền khi mà con nhện bạc Varanie vẫn tồn tại. Rất có thể là hoàng thân không hề nói những lời như thế. Nhưng bất cứ người dân Varanie nào cũng tin là hoàng thân có nói! Cho nên việc mất con nhện bạc sẽ được xem là một thảm họa quốc gia. Và nếu mà người ta làm cho dân chúng tin rằng thái tử Djaro chịu trách nhiệm về mất mát này, thì chính những người dân ngày nay đang tôn sùng thái tử, ngày mai sẽ đứng dậy chống lại thái tử.

– Vì vậy, Elena thở dài nói tiếp, mà công tước Stefan sẽ chiến thắng, trừ phi chúng ta trả lại con nhện bạc cho thái tử Djaro!

– Trời! Bob hoàn toàn tuyệt vọng la lên. Kinh khủng quá! Xem nào ...Mọi người hãy giúp mình tìm thêm một lần nữa. Có thể mình tự lực soát nhanh quá ...

Lần này chính Hannibal và Peter chịu trách nhiệm lục túi Bob. Hai bạn lật ngược từng túi một, sờ nắm phần lót quần áo, thậm chí làm lại việc này ba lần liên tiếp.

Nhưng vẫn hoài công! Lần này, không còn hy vọng nào nữa. Bob không còn giữ con nhện!

– Bob ơi, mình vang cậu, cậu hãy cố kích thích trí nhớ mình đi! Hannibal nói. Cậu cầm con nhện trong tay. Xem nào ...cậu đã làm gì nó?

Bob nhăn trán, cố làm sống lại những kỷ niệm.

– Mình không biết, cuối cùng Bob thở dài. Việc cuối cùng mà mình nhớ được là lúc anh Rudy vào phòng và những tiếng gõ cửa ...Sau đó là một lỗ hổng đen to lớn ...cho đến khi mình tỉnh lại trên balcon, anh Rudy cúi xuống mặt mình.

Hannibal vừa cau nhàu vừa cắn môi:

Khi một cú vào đầu, có khi người đó quên mất những gì đã xảy ra trước đó. Có khi người đó quên đi sự kiện đã xảy ra nhưng ngày trước ...hay thậm chí những tuần trước. Thường nhất là không còn nhớ những giây phút cuối cùng đã trôi qua. Nói chung, thì trí nhớ trở lại từ từ.

Nhưng đây không phải là một nguyên tắc tuyệt đối.

– Ô! La la! Bob kêu lên.

– Trường hợp của cậu là thường nhất, Hannibal nói tiếp. Cậu bị va đập vào tường bancon, cậu bất tỉnh trong vòng một hai giây và cậu quên đi những phút cuối cùng xảy ra tai nạn.

– Chắc cậu nói đúng, Bob vừa đồng tình vừa sờ khối u trên đầu. Bây giờ mình nhớ mang máng là mình chạy vòng vòng trong phòng, tìm chỗ giấu con nhện ...Khoan đã mình nhớ lại một chút! Tất nhiên là mình hơi hốt hoảng, nhưng mình vẫn có thời gian tự nói rằng giấu dưới tấm thảm cũng vô ích thôi, hay dưới nệm giường, hay trong tủ treo quần áo, bởi vì lính cận vệ sẽ nhanh chóng tìm thấy được ...

Rudy giúp Bob bằng cách dùng logic:

– Giải pháp đương nhiên nhất, Rudy gợi ý, là nhét món nữ trang vào trong túi và mang theo chạy trốn!Có thể cậu nghĩ như vậy khi nhìn thấy tôi! Nếu vậy, có thể con nhện đã rơi ra khỏi túi lúc cậu té xuống ban công.

Bob khổ sở thở dài.

– Cũng có thể em cầm trong tay khi mọi người bước ra gờ đá. Sau đó, vì phải buộc mờ mắt để tiến tới một cách nguy hiểm, có thể em đã xòe bàn tay ra để có thể bám cho chắc hơn vào tường. Khi đó, con nhện rớt xuống sàn dưới ...

Có hồi im lặng lâu dài tiếp theo. Rudy đầu tiên phá vỡ im lặng:

– Nếu rớt xuống sân, anh nói, chắc chắn sẽ tìm ra. Trong trường hợp đó, ta sẽ biết. Nhưng nếu không tìm thấy thì ...

Rudy nhìn em gái, Elena gật đầu.

– Phải, cô nói, người của Công tước Stefan sẽ không nghĩ đến việc lục trong phòng các cậu. Bọn chúng tin chắc các cậu đã đem con nhện theo cùng. Cho nên, nếu không tìm thấy con nhện dưới sân ...Tối mai, chúng tôi sẽ quay về phòng các cậu và chúng tôi sẽ từ lục soát ...

Chương 9

KẾ HOẠCH TẤU THOÁT

Đêm hôm đó ba thám tử núp trong tháp canh gác, trên nóc cung điện. Không ai nhớ đến việc lục soát phần lâu đài này! Tất cả cảm thấy hiển nhiên rằng nhóm chạy trốn đã thoát được qua phần dưới, chứ không qua phần trên!

Nhờ sợi dây treo ở bancon và chiếc khăn tay của Hannibal, được tìm thấy ngay lối vào hầm giam, mọi người tưởng ba cậu thanh niên Mỹ đã tẩu thoát bằng ngã này ...

Ngay sau khi Rudy và Elena đi, Hannibal, Bob và Peter nằm xuống băng gỗ để cố gắng nghỉ ngơi một chút. Mặc dù chỗ nằm thiếu tiện nghi và bất chấp nhiều biến cố nhiều náo động của buổi tối, cả ba ngủ rất say.

Sáng hôm sau, khi nhưng tia sáng bình minh vừa mới ló lên, là Peter thức tỉnh, ngáp và vươn vai. Hannibal đã dậy rồi và đang tập chút thể dục cho dẻo cơ bắp bị cứng đờ qua đêm hôm qua. Peter mang giày vào lại, rồi đứng dậy. Còn Bob, thì vẫn chưa mở mắt.

– Dường như sắp có một ngày tốt đẹp, Peter vừa nói vừa nhìn qua lỗ hở nhỏ, làm cửa sổ. Phải một ngày tốt đẹp, nếu không để ý đến việc bọn mình sẽ không được ăn sáng! Và cả ăn trưa nữa! Và cả ăn tối nữa! Có lẽ tâm trạng mình sẽ sáng khoái hơn nếu như mình biết được chắc chắn bao giờ bọn mình sẽ được ăn ...

– Còn tâm trạng mình sẽ phấn khởi lên tốt độ, Hannibal nói tiếp, nếu mình biết được chắc chắn bao giờ bọn mình sẽ chui ra khỏi cái lâu đài mắc dịch này.

Mình tự hỏi không biết anh Rudy có kế hoạch gì không.

– Còn mình, mình tự hỏi không biết khi nào thức dậy, Bob có nhớ ra cậu đã làm gì với con nhện không.

Bob chọn đúng lúc đó để chớp mắt và ngồi dậy.

– Bọn mình đang ở đâu vậy? Bob hỏi.

Rồi Bob đưa tay lên sờ đầu.

– Ui da! Đau quá! Mình nhớ lại rồi ...

– Cậu nhớ ra cậu đã làm gì với con nhện bạc hả?

Peter nhanh nhẹn hỏi Bob lắc đầu.

– Mình đã nhớ ra bọn mình đang ở đâu, Bob nói. Và làm thế nào mình xem bị vỡ đầu ...hay ít nhất là những gì các cậu đã nói mình về vấn đề này. Rất tiếc!

Mình không thể nhớ được xa hơn.

– Cậu đừng có hành hạ trí óc, Bob à, Hannibal khuyên. Chúng ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi nào trí nhớ của cậu hồi phục lại hoàn toàn ... bởi vì mình sẽ hi vọng chuyện này sẽ xảy ra!

– Ê! Ô! Peter hoảng hốt thì thầm. Qua khe cửa, mình nhìn thấy có ai đang tới đây. Một người đàn ông! Đi thẳng đến chỗ bọn mình!

Ba bạn đứng lại gần cửa quan sát kẻ mới đến. Trông con người đáng thương này rất vô hại! Ông lớn tuổi, lưng khòm, mặc quần thô xấu và đang xách chổi, đồ hết rác và giẻ. Ông vừa tiến tới và thường xuyên nhìn lại phía sau, như sợ bị theo dõi. Khi đến gần cửa tháp canh gác, ông nói bằng tiếng Anh rất dở:

– Các cậu còn đó không?

– Peter, cậu mở cửa đi, Hannibal nói. Để cho bác ấy vào. Chắc là bạn. Bác biết chúng cháu đang ở đây!

Peter mở cửa ra. Người đàn ông nhanh nhẹn lên vào trong. Khi đó, ông thở vào nhẹ nhõm.

– Một chút đã! Ông nói khẽ. Ta hãy kiểm tra xem có ai theo tôi không!

Ba cậu và ông già đứng lặng thinh khoảng hai mươi phút; sau đó vì không thấy ai xuất hiện, tất cả thư giãn ra.

– Tốt lắm người đàn ông lạ nói. Tôi là người làm công trong lâu đài. Tôi đã tìm cách trốn đến đây, Rudy nhờ tôi nhắn các cậu. Rudy muốn biết xem một cậu tên Bob đã nhớ lại chưa.

– Bác hãy nói với anh Rudy là không, Hannibal vừa trả lời vừa thở dài. Bob vẫn không nhớ gì hết.

– Tôi sẽ nhắc lại. Rudy khuyên các cậu hãy kiên nhẫn. Khi đêm xuống và trời tối. Rudy sẽ lên với các cậu. Trông khi chờ đợi, có ít thức ăn đây ...

Người đàn ông lục lạo trong túi tạp dề vải rộng lớn và rút ra bánh mì kẹp thịt có bọc giấy, trái cây là một bít sữa, tất cả được giấu trong cái áo rộng Ba thám tử hết sức hài lòng nhận lấy mớ thức ăn không mong chờ này. An nhân của ba bạn không nán lại lâu.

– Tôi phải đi đây, ông thông báo. Cả cung đình đang sôi sục. Các cậu hãy kiên nhẫn chờ đợi và mong sao hoàng thân Paul phù hộ các cậu và thái tử dễ thương của chúng tôi!

Ông nói xong là đi ngay. Peter, đầy lòng biết ơn, háo hức cắn vào khúc bánh mì kẹp thịt.

– Thực phẩm này phải kéo dài đến tối nay, Hannibal vừa nhận xét vừa đưa cho Bob một khúc bánh mì kẹp thịt. Ta sẽ phải phân phối hạn định nhất là sữa.

Cũng may là ông Rudy và chị Elena có người trong chính cung điện – Phải may thật! Bob nói thêm. Tối hôm qua trước khi rời bọn mình, dường như anh Rudy có nói khá nhiều vào đảng Những Người Hát Rong, hoàn toàn trung thành với Djaro. Mình thú nhận là mình đau đầu đến nỗi mình chỉ nhớ một nửa những gì anh Rudy nói!

– Thôi! Hannibal thở dài. Mình sẽ tóm tắt sự việc lại cho cậu ... Cha của chị Elena và anh Rudy là thủ tướng vào thời cha của Djaro cai trị Varanie. Anh Rudy và chị Elena cũng là hậu duệ của gia đình Những Người Hát Rong xưa kia đã cứu mạng hoàng thân Paul ... Khi trở thành quan nhiếp chính, Công tước Stefan đã cách chức cho của Rudy; Bác đã nghi ngờ công tước ngay lập tức và tiến hành tập hợp tất cả những thần dân trung thành với thái tử Djaro để theo dõi Công tước Stefan. Đó là những người tạo thành đảng Những Người Hát Rong.

Khi màn đêm xuống, tiếng động trong cung điện giảm. Chẳng bao lâu, những người duy nhất còn thức là lính cận vệ, đang canh gác không chăm chú lắm. Varanie đã bình yên quá lâu đến nỗi lính thấy vô cùng khó khăn khi phải thức tỉnh và cảm giác như đã nhận lệnh.

Trong khi đó tọt ở dưới hầm lâu đài, có hai hình bóng đang thầm lặng luồn lách trong những đường hầm bí mật mà chỉ có Rudy và Elena biết đến.

Đúng là hai anh em đang vội vàng trong đêm! Khi vào trong cung điện có báo động nhỏ: Rudy và Elena gần như đụng đầu một lính cận vệ khi quẹo ở một khúc cầu thang. Nhưng lính cận vệ - một Người Hát Rong - giả vờ như không thấy hai anh em ...

Chẳng bao lâu, Rudy và Elena lên đến mái nhà chìm trong bóng tối và dừng lại kiểm tra xem mình có bị theo dõi hay không. Rồi hai anh em đi về hướng tháp canh gác, di chuyển thầm lặng đến nỗi làm cho Peter, đang đến phiên gác, bị bất ngờ, Peter mở cửa ra. Khi đã vào bên trong, Rudy mạo hiểm bật đèn pin lên, có khăn tay che bớt sáng.

– Chúng tôi sẵn sàng mang các cậu đi, Rudy thông báo cho ba thám tử. Kế hoạch chúng tôi vẫn như cũ:

cho các cậu trốn qua những lối đi bí mật và dẫn các cậu đến đại sứ quán Hoa Kỳ, nơi các cậu sẽ an toàn. Ngoài ra, tôi có tin xấu ... Gian điệp của chúng tôi đã biết được rằng Công tước Stefan dự định làm cho mọi việc xảy ra nhanh lên. Theo chúng tôi biết, ngay từ ngày mai, hắn sẽ tìm cách loại thái tử Djaro để tự tôn xưng quan nhiếp chính đời đời. Phiền cái là chúng tôi không thể làm gì để ngăn cản hắn. Tất nhiên là nhân dân sẽ nổi dậy và đến chiếm cung điện để cứu thái tử, nhưng chúng tôi không có gì báo cho công chúng biết rằng thái tử Djaro đang bị nguy hiểm. Chúng tôi có nghĩ đến chuyện chiếm đài phát thanh và truyền hình! Công tước Stefan khôn lắm. Tất cả những tòa nhà mà chúng tôi nhắm đã được củng cố canh giữ từ hôm qua ... Anh chàng Varanie thở dài, rồi quay sang Bob.

– Sao Bob! Cậu có nhớ ra cậu làm gì với con nhện chưa? Nghe nói không tìm thấy nó ở sân chính cũng như bất cứ chỗ nào khác xung quanh cung điện ...

Bob buồn rầu lắc đầu.

– Rất tiếc! Bob than thở. Em vẫn không nhớ gì hết. Thật là khổ!

– Nếu tìm lại được con nhện, Hannibal nói, thì có thực sự giúp ích được thái tử không?

– Tất nhiên! Elena trả lời. Khi đó những người hát rong sẽ có thể nhân danh thái tử Djaro ra lời công bố yêu cầu mọi người dân giúp đánh đuổi tên bạo chúa:

Công tước Stefan! Con nhện bạc sẽ là vật bảo đảm rằng lời công bố xuất hiện trực tiếp từ thái tử. Khi đó lời công bố sẽ rất có sức nặng ... thậm chí có thể đảo ngược hoàn toàn tình thế. Dĩ

nhìen là với điều kiện chúng tôi không bị bắt trước khi tung tin!
– Vậy, Hannibal nói, nếu việc lấy lại được con nhện quan trọng đến như vậy, em đề nghị ta thử làm cái mà chính anh chị đã gợi ý hôm qua ...Ta hãy thử tìm món nữ trang trên gờ đá và trong phòng. Có thể ta sẽ phát hiện chính tại nơi Bob đã là rớt?
– Chúng ta sẽ mạo hiểm khủng khiếp, Rudy thở dài. Nhưng cũng có thể ta thành công. Và nếu các cậu đồng ý ...Và ta hãy tự nói rằng phòng là nơi cuối cùng mà người ta nhớ đến để đi tìm các cậu ...Vậy ta cứ đi!

Chương 10

MỘT CHUYẾN ĐI ĐẦY NGUY HIỂM

Trước khi từ bỏ điểm trú, ba bạn thám tử cẩn thận dẹp đi mọi dấu vết của mình. Ba bạn vút qua khỏi thành giấy gói bánh mì kẹp thịt. Dòng sông Denzo chảy qua phía dưới sẽ nhanh chóng cuốn rác đi. Rồi tất cả chờ cho đêm khuya hơn một chút. Cuối cùng Rudy ra lệnh xuất phát.
– Ta chờ như thế là đủ rồi, anh tuyên bố. Ngoài đèn pin của tôi, tôi có đem theo hai đèn pin khác nữa, cũng nhỏ xíu, đây. Hannibal sẽ cầm một cái, Peter cầm cái kia, chỉ dùng khi cần. Tôi sẽ đi đầu. Elena đi cuối. Tiến lên năm bạn nối đuôi nhau bằng qua mái nhà về hướng cầu thang nhỏ. Nhiều đám mây to làm cho bầu trời rất tối. Mưa bắt đầu rơi.
Khi vào trong cung điện, tất cả hết sức thận trọng bước xuống cầu thang. Nhóm bạn thường xuyên đứng lại để lắng nghe. Nhưng không có gì. Khi đó cả nhóm tiếp tục tiến tới. Thỉnh thoảng Rudy bực cái đèn nhỏ lên, ánh sáng yếu ớt và đứt đoạn của đèn đủ để chỉ đường cho anh đi.
Nhóm chạy trốn thềm lặng lẽ đi dọc theo vô số hành lang. Chắc chắn ba thám tử đã lạc đường trong vô số những lối đi này, nhưng dường như Rudy biết chính xác phải đi đâu. Chẳng bao lâu, tất cả bước theo Rudy vào một căn phòng, nơi anh khóa lại.
– Ta được phép dừng lại đây nghỉ một chút, Rudy nói. Cho đến nay, mọi việc em xuôi cả. Nhưng đó là phần dễ nhất trong chương trình của ta. Bắt đầu từ giờ.
Ta sẽ đối phó với những nguy hiểm thật sự. Nhưng tôi không nghĩ đám lính cận vệ còn tìm các cậu trong cung điện. Đây là một cơ may đối với ta. Chúng ta sẽ bắt đầu tìm con nhện. Nhưng cho dù có tìm thấy hay không, ta cũng sẽ xuống tầng hầm. Ta sẽ băng qua hầm giam để đến cổng. Cổng sẽ là lối thoát thật sự cho các cậu. Elena và tôi đã nghiên cứu rất kỹ lộ trình phải vượt qua. Chúng ta sẽ lên mặt đất gần đại sứ Hoa Kỳ. Các cậu sẽ chạy nhanh đến đó. Khi nào các cậu đã được an toàn, Những Người Hát Rong sẽ dán áp phích trong toàn thành phố để báo cho dân chúng biết rằng Thái tử Djarro đang lâm nguy và Công tước Stefan muốn cướp ngôi của thái tử. Sau đó ...tôi cũng không biết điều gì sẽ xảy ra. Ta đành phải trông vào Vận mệnh!
Rudy băng qua căn phòng, nhìn qua cửa sổ rồi nói thêm:
– Bây giờ ta sẽ qua lối này và xuống bancelong ở dưới ...chỗ mà cậu đã bị xui xẻo đụng đầu, Bob à. Đây là một sợi dây mà tôi quấn quanh người mang đến đây. Elena cũng có dây, nhưng ta sẽ để dành.
Anh chàng người Varanie vừa nói vừa cột chặt dây vào thanh cửa sổ. Rồi anh bước qua cửa sổ và biến mất vào bóng tối. Ít lâu sau, trong tiếng thì thầm, anh nói rằng anh đã đến được ban công ở dưới. Hannibal và Peter đi theo.
Bob và Elena cúi qua cửa sổ đang cố nhìn vào bóng đêm. Hai chị em thấy ánh sáng ngấn của những ánh đèn pin nhỏ:
Rudy, Hannibal và Peter đang tìm con nhện! Biết đâu, Bob đã làm rơi chỗ đó khi ngã?
Sau một hồi, ánh đèn biến mất. Giọng nói của Rudy vang lên trong bóng tối:
– Xuống đi!
Bob và Elena làm theo, bỏ sợi dây lại tại chỗ để có thể dùng khi về.

– Con nhện không có ở đây, Rudy khẽ nói và thở dài khi cả năm tập hợp trên bancon. Tất nhiên là có thể nó rơi xuống sông Denzo, nhưng tôi không nghĩ vậy. Theo tôi, Bob đã buông con nhện khi lao ra khỏi phòng để theo tôi.

Nhóm chạy trốn qua gờ đá, và thực hiện theo chiều ngược lại, lộ trình nguy hiểm của lối hôm qua. Chỉ cần sai một bước, là bị rơi xuống dòng nước đen đang chảy dưới chân. Xa hơn một chút nữa, là bị bệt xuống đá sần chính, nếu lỡ tay hoặc chổng mặt ...Tuy nhiên, nếu tiến tới mà vẫn giữ người áp sát vào tường, có thể tiến tới khá nhanh. Mặt trăng vừa mới ló ra khỏi một đám mây, làm cho việc bước tới đỡ nguy hiểm hơn.

Cuối cùng, cả bọn đến bancông phòng mà ba thám tử trẻ từng ở. Rudy thận trọng nhìn vào bên trong để kiểm tra xem phòng có trống thật không. Sau đó, trong khi ba cậu thanh niên Mỹ và Elena trèo lên lan can, chính Rudy xem xét từng tắc bangcông một, tìm kiếm con nhện.

Rất tiếc là hoài công! Rudy không thấy món nữ trang đâu hết.

– Ta sẽ làm gì đây? Peter lo lắng hỏi.

– Lục soát chính căn phòng! Hannibal trả lời không do dự? Nhất định phải thế!

Nối đuôi nhau, năm bạn bước vào phòng, rồi đứng yên bên cạnh nhau, im lặng lắng nghe.

Dường như lâu đài đang ngủ. Chỉ có tiếng dế kêu là phá vỡ bầu im lặng xung quanh.

– Một con dế trong nhà mang lại hạnh phúc. Peter nói khẽ. Dù sao, mình cũng muốn tin như vậy.

– Bob nhớ là cầm con nhện trong tay chạy vòng vòng. Elena nói nhỏ. Có thể Bob đã làm mất lúc đó! Ta phải tìm cẩn thận! Ta hãy quì xuống và dùng đèn pin. Sẽ không ai thấy từ bên ngoài đâu. Mỗi bạn bắt đầu xem xét thật kỹ một phần sàn phòng nào đó. Bob không có đèn pin và làm cùng với Peter. Đột nhiên, Bob nhìn thấy một cái gì đó sáng sáng dưới đất, có thể là con nhện chăng?

Rất tiếc đó chỉ là miếng giấy bạc gói cuộn phim chụp hình. Bob thở dài vút đi.

Sau lần mừng hụt đó, cuộc tìm kiếm tiếp tục thậm chí Bob chui xuống dưới giường mình, trong khi Peter dùng đèn chiếu sáng. Một con côn trùng chạy ngang qua mũi Bob. Đó là con dế! Bob nhìn thấy con dế chạy trốn khỏi ánh đèn và đâm thẳng vào tấm mạng nhện vẫn còn giăng ở góc phòng.

Mấy cái chân của con côn trùng bị dính vào sợi tơ. Con dế tội nghiệp cố gắng thoát ra. Nhưng nó càng bị dính thêm vào. Đứng cạnh ngay miệng hang, hai con nhện đang đứng cạnh nhau rình. Đột nhiên một trong hai con lao đến gần con mồi đang giãy dụa và giăng thêm vài sợi tơ nữa. Trong vòng vài giây, con dế bị biến thành một cái kén bức lực.

Bob rất muốn giải thoát con dế. Nhưng Bob kìm mình lại. Để giải thoát con dế, cậu buộc phải phá hủy mạng nhện và thậm chí phải giết chết con nhện. Mà dù sao, ở Varanie, nhện được coi là những con vật thiêng liêng!

– Vậy là cậu nói con dế mang lại hạnh phúc! Bob thì thầm vào tai Peter. Con vật tội nghiệp này đã không mang lại hạnh phúc cho chính nó! Hy vọng số phận của bọn mình sẽ tốt hơn!

Peter không trả lời. Bob và Peter trở ra cùng Hannibal và Rudy, đang xem nền nhà trước tủ treo quần áo.

– Có thể Bob đã giấu con nhện trước khi chạy trốn, Hannibal nói nhỏ. Nếu Bob làm rớt thì chúng ta đã tìm thấy rồi!

– Chúng ta ...hoặc lính cận vệ tối hôm qua, Rudy nói thêm. Mà bọn chúng cũng không tìm thấy thậm chí Công tước Stefan đang giận dữ muốn điên lên vì chuyện này ...Nếu đã tìm ra, hẳn đã mỉm cười tươi tắn. Hannibal, cậu nghĩ đúng khi nói Bob đã giấu con nhện. Tôi cũng nghĩ vậy ...Nào Bob, cậu hãy cố gắng nhớ ra chỗ giấu mà cậu đã chọn đi ...

Bob lắc đầu, vẻ mặt khổ sở Bob không nhớ gì hết.

– Vậy là ta phải tìm nữa! Rudy khuyên. Ta hãy lục soát hành lý. Elena, em thử nhìn dưới nệm và gối. Có thể giây phút cuối cùng Bob đã nhét vào đó, vì không tìm ra được chỗ giấu nào tốt hơn! Nhưng mỗi người nỗ lực vô ích ...Cuối cùng năm bạn thất bại tay không đứng giữa phòng.

– Không thấy con nhện đâu hết, Rudy rất buồn bực nói. Ta đành phải chấp nhận sự thật. Điều duy nhất có thể xảy ra là Bob đã thả con nhện lúc chạy trốn trên gờ đá. Có lẽ bây giờ con nhện đang nằm dưới đáy sông Denzo.

– Chúng ta sẽ làm gì hả anh Rudy? Hannibal hỏi.

Thường, chính Bob hoặc Peter đặt câu hỏi này cho xếp mình. Nhưng trong trường hợp này, ba

thám tử thừa nhận anh Rudy làm sếp cả nhóm. Anh Rudy lớn tuổi hơn và đang ở trên đất chính mình.

– Trước hết, anh chàng Varanie nói, tôi phải lo cho các cậu được an toàn.

Nên chúng ta phải đi khỏi đây à ...

Đúng lúc đó, cửa phòng đột ngột mở ra. Đèn sáng lên. Hai người đàn ông, mặc quân phục cận vệ màu đỏ của cung điện đột nhập vào phòng.

– Đứng in tại chỗ! Bọn chúng la lên. Không được động đây! Các người đã bị bắt ...

Tiếp theo là một hồi rối loạn tột độ. Rudy lao ra tấn công hai tên lính.

– Elena! Anh la lên. Em hãy chạy trốn với các bạn! Đừng lo cho anh!

Elena phản ứng rất nhanh.

– Nhanh lên! Cô gái ra lệnh cho ba thám tử trẻ ...Theo tôi!

Nói xong, Elena lao ra cửa sổ, Peter theo sát gót. Bob định đi theo. Trong khi Rudy đang vật lộn với lính cận vệ, tên lính kia tóm cổ Hannibal. Hai nhóm đánh nhau ngã xuống đất. Bị một cú đá làm mất thăng bằng, đến lượt Bob cũng ngã theo. Một lần nữa, đầu Bob va mạnh vào đất, Bob ngất xỉu.

Chương 11

ANTON BÍ ẨN

Bob đang nhắm mắt nằm dưới đất, Bob nghe Hannibal nói với Rudy:

– Xui quá! Chúng ta bị bắt lực y hệt con dê bị dính kẹt vào mạng nhện. Em không ngờ bọn chúng lại để tên lính canh gác trước cửa phòng bọn em. Có lẽ bọn chúng nghe chúng ta làm ồn. Chúng tóm được ta chắc là mừng lắm!

– Đúng! Anh chàng Varanie thở dài trả lời. Tôi cứ đinh ninh rằng căn phòng không còn ai theo dõi nữa. Như vậy cũng logic, đúng không? Đáng lẽ Stefan không nghĩ chúng ta quay lại ...Điều duy nhất an ủi tôi một chút là Elena và Peter đã thoát được.

– Anh có nghĩ chị Elena và Peter có thể làm gì giúp chúng ta không?

Hannibal hỏi.

– Tôi cũng không biết nữa. Ít nhất hai đứa sẽ báo tin cho cha tôi và những Người Hát Rong biết về chuyện xảy ra. Tôi không nghĩ cha tôi có thể giúp được gì cho chúng ta, nhưng cha tôi sẽ có thể trốn để tránh sự trả đũa từ phía quan nhiếp chính.

– Còn Djarro và chúng ta thì bị rắc rối! Hannibal thở dài thay cho câu bình luận. Bọn em đến đây để giúp thái tử và kết quả là sự thất bại thảm hại! Chẳng có gì để mừng rỡ hết.

– Không phải lỗi của cậu.

– A! Hình như Bob đang tỉnh lại kìa. Tôi nghiệp Bob quá! Bây giờ Bob có hai khối u thay vì một! Bob mở mắt ra. Cậu không nằm dưới đất, như lúc đầu cậu tưởng, mà trên một cái giường khá cứng. Có tấm chăn che lạnh cho Bob, Bob chớp mắt dưới ánh đèn nấp nhót, Bob nhìn thấy một bức tường đá bên cạnh một trần vòm, cũng bằng đá, trên đầu. Đầu bên kia là hầm giam – vì đúng là Bob đang nằm trên hầm giam của cung điện – Bob nhìn thấy một cánh cửa kiên cố đục lỗ nhìn nhỏ. Hannibal và Rudy cúi xuống Bob. Bob cố gắng ngồi dậy. Có những cú đập mạnh vang dội trong đầu Bob.

– Lần sau tới Varanie, mình sẽ đeo mũ bảo hiểm, Bob cầu nhàu.

Rồi Bob dừng cảm cố gắng mỉm cười, nhưng khá yếu ớt.

– Đội ơn trời! Rudy thốt lên. Cậu không bị gì nghiêm trọng hết!

– Bob! Cậu có nhớ được gì không? Hannibal hồi thúc hỏi. Cậu hãy cố làm cho trí nhớ hoạt động đi!

– Tất nhiên là mình nhớ ...Bob nói khẽ. Hai lính cận vệ đã đột nhập vào phòng. Anh Rudy và cậu đã vật lộn với chúng, mình bị xô ngã và một lần nữa cái đầu mình bị đập xuống đất. Mình nhớ

rất rõ! Và bây giờ chúng ta đang ở trong tù chứ gì!

– Mình không nói về chuyện đó, Hannibal nóng nảy cắt ngang. Cậu có nhớ là cậu đã làm gì với con nhện bạc không? Đôi khi một cú va vào đầu làm cho một người bị mất trí nhớ, nhưng một cú va khác làm cho người ta phục lại được trí nhớ. Mình cứ hy vọng rằng đó sẽ là trường hợp cậu.

– Vậy thì cậu làm, Bob buồn rầu lắc đầu. Mình vẫn không nhớ ...

– Có khi vậy lại hay hơn, Rudy nói. Như vậy, Công tước Stefan không thể buộc cậu khai ra một điều mà cậu không biết ...

Đúng lúc đó, chìa khóa quay trong ổ khóa. Cánh cửa nặng nề bằng sắt quay trên bản lề. Hai người đàn ông mặc quân phục của lính cận vệ cung điện bước vào. Tay trái, bọn chúng cầm một cái đèn pin mạnh làm chói mắt tù nhân. Tay phải, chúng cầm cây gươm trần.

– Đi theo chúng tôi! Một tên ra lệnh. Công tước Stefan muốn hỏi cung các người trong phòng tra tấn. Đứng dậy! Bước đi giữa hai chúng tôi. Đừng có thử qua mặt chúng tôi! Các người sẽ trả giá đắt đấy!

Hắn huơ vũ khí đầy đe dọa.

Ba bạn đứng dậy từ từ. Cả ba bước theo tên lính thứ nhất, tên thứ hai đi sau.

Nối đuôi như thế, đoàn người vượt qua những đường hầm tối tăm và ẩm ướt, đi qua những cửa hầm giam, có cửa đóng, cửa mở. Chẳng bao lâu, đường hầm dốc về phía trên một chút. Kết thúc bằng một cầu thang. Phía trên cao có lính khác đứng gác.

Hai tên lính hộ tống tù nhân bắt ba bạn bước qua ngưỡng cửa của một gian phòng dài, có đèn lồng chiếu sáng. Bob thốt lên một tiếng nhẹ. Chính Hannibal cũng tái mặt đi một ít. Cho đến nay, hai thám tử trẻ chưa bao giờ thấy một phòng tra tấn, trừ trong phim kinh dị. Phòng trước mắt hai bạn có lẽ có từ mấy thế kỷ nay. Và đây là một phòng tra tấn ...thật!

Nhưng dù sao, Hannibal vẫn nhớ mình là công dân Hoa Kỳ ...và mình đang sống ở thế kỷ hai mươi. Phong cảnh rùng rợn mà Công tước Stefan đã chọn để hỏi cung tù nhân có lẽ chỉ có mục đích làm tù nhân hoảng sợ và dễ dàng khai báo hơn.

– Tất cả những cái này, Hannibal vừa nhìn xung quanh vừa tự nhủ, là đồ dỏm, là để dàn cảnh mà thôi!

Nhưng Hannibal vẫn thầm rùng mình. Nhìn thấy những cái giá tra tấn và các dụng cụ khác trong phòng có thể làm cho những người dũng cảm hơn phải sợ.

Dường như đây cũng chính lần đầu tiên Rudy có mặt trong một phòng như thế này.

– Phòng tra tấn! Rudy nói khẽ bằng một giọng hơi run. Tôi có nghe nói đến.

Phòng được thành lập dưới thời cai trị của hoàng thân đen Gian, một tên bạo chúa khát máu thời Trung Cổ. Từ đó, người ta không dùng đến, tôi tin chắc như vậy. Tôi nghĩ Công tước Stefan chỉ dẫn chúng ta đến đây để làm chúng ta sợ thôi. Hắn sẽ không bao giờ dám tra tấn chúng ta đâu.

Ý kiến này trùng với ý kiến của Hannibal. Nhưng Bob và thám tử trưởng vẫn thấy lo sợ trong bụng.

– Im lặng! Một tên lính rầy Rudy. Công tước Stefan tới!

Tất cả mọi ánh mắt quay ra cửa. Công tước Stefan bước vào, cùng nam tước Borka. Một nụ cười nham hiểm hiện lên trên môi quan nhiếp chính.

– Ha, ha! Hắn nói khi thấy nhóm tù nhân. Thế là ba chú chuột của chúng ta đã rơi vào bẫy! Thôi nào các bạn ơi! Các bạn sẽ phải tiết lộ cho ta những gì các bạn biết. Nếu không, coi chừng đấy! Đám lính đi cùng ra lấy một chiếc ghế trong góc, phủ bụi. Quan nhiếp chính ngồi xuống ghế, trong khi ba tù nhân được chỉ định ngồi vào một băng gỗ thô sơ.

– Sao hả chàng Rudolph trẻ! Công tước Stefan nói với Rudy. Cuối cùng ta cũng tóm được người. Cha người và những người còn lại có thể chuẩn bị ném mùi trả thù của ta. Đó là chưa nói người

...

Rudy mím chặt môi, không nói lời nào.

– Còn lại bạn nhỏ kia, công tước nói với Bob và Hannibal, các bạn đã nằm trong tay ta. Ta sẽ không hỏi các bạn đến đây làm gì. Những cái máy ảnh rất đặc biệt mà các bạn bỏ lại khi chạy trốn đã cung cấp thông tin cho chúng tôi về vấn đề này. Các bạn là nhân viên của chính phủ Hoa Kỳ ...Những tên gián điệp!

Chưa hết! Chúng tôi tố cáo các bạn về những tội danh nghiêm trọng hơn nữa!

Các bạn đã ăn cắp con nhện bạc!

Nét mặt của hắn trở nên nghiêm túc hơn. Hắn cuối về phía trước.

– Nói cho ta biết con nhện ở đâu, hắn gầm gừ, và ta đã tỏ ra khoan hồng. Ta nhấn mạnh rằng các bạn còn trẻ và vô ý thức. Nói ngay!

– Chúng tôi không hề ăn cắp con nhện Varanie! Hannibal! Mạnh dạn nói. Có kẻ đã lấy và giấu trong phòng chúng tôi.

– Tốt lắm! Công tước Stefan kêu. Vậy các người thừa nhận các người giữ con nhện! Chỉ điều đó thôi cũng có thể coi là trọng tội. Nhưng tôi có trái tim nhân hậu. Tôi có cảm tình với các người. Trả tôi con nhện, tôi sẽ tha tội cho!

Bob nhường cho xếp trách nhiệm giải thích. Hannibal do dự. Dù sao tốt hơn, có phải là nói sự thật không?

– Tôi không biết hiện con nhện đang ở đâu, Hannibal nói. Chúng tôi không hề biết gì.

– Muốn thách thức ta hả? Công tước nhiều mày gầm lên. Bạn kia nói đi! Nếu muốn ta tỏ ra độ lượng, thì đừng có dấu gì hết! Hãy nói cho ta biết con nhện đang ở đâu!

– Tôi không biết! Bob thở dài thú nhận.

– Nhưng người cầm nó trong tay! Công tước giận dữ hét lên. Chính các người đã thú nhận như vậy. Các người không thể không biết con nhện ở đâu.

Các người có giấu nó không? Có đưa cho ai không? Trả lời hoặc ta sẽ báo thù!

– Tôi xin nói chuyện với ông rằng chúng tôi không biết con nhện ở đâu, Hannibal khẳng định. Ông có thể hỏi suốt cả đêm, chúng tôi cũng không thể nói được gì thêm.

– Vậy các người ngoan cố! Nhưng chúng tôi có biện pháp để ép buộc các người phải nói! Công tước vừa nói vừa gõ gõ vào ngón tay trên tay cầm ghế.

Tại đây, trong căn phòng này, chúng tôi có những công cụ từng lấy được lời khai của những người lớn khỏe mạnh và dũng cảm hơn các người nhiều. Chẳng lẽ các người buộc ta phải sử dụng?

Hannibal nuốt nước miếng. Rudy xen vào.

– Ông sẽ không giám làm! Rudy mạnh dạn kêu lên. Ông định cướp ngôi của thái tử Djaro và ông mong muốn nhân dân Varanie xem ông như một người lãnh đạo quốc gia công minh và nhân hậu. Nếu người ta biết được ông đã tra tấn trẻ em, ông sẽ chịu cùng số phận với hoàng thân đen Gian xưa kia. Thần dân sẽ nổi dậy chống lại hắn và chính tay mình băm nát hắn ra.

– Trả lời hay đấy! Công tước Stefan cười khẩy nói. Nhưng chúng tôi không cần tra tấn để bắt các người phải nói. Ta có những phương pháp khác, các bạn à!

Công tước ra lệnh ra lính:

– Đưa Anton, vào!

– Ông già Anton! Rudy thì thầm, vẻ mặt ngạc nhiên. Ông ta ...

– Im lặng! Quan nhiếp chính ấy.

Ba bạn nhìn thấy một người đàn ông già cao nhưng khòm xuất hiện trong phòng, tay chống gậy. Ông mặc bộ quần áo đã sờn đủ màu mè và đeo khoen vàng ở tai. Cặp mắt lạnh lợi sáng lên trong khuôn mặt sạm nắng và đầy vết nhăn.

– Già Anton đây! Ông thông báo và dừng lại trước Công tước Stefan. Qua ngữ điệu, cũng thấy ông tự cho mình thượng cấp hơn quan nhiếp chính nhiều.

– Tôi cần đến quyền lực của ông, công tước giải thích. Nhưng thằng con trai này biết một điều mà tôi muốn biết. Ông hãy làm cho chúng tôi!

– Không ai có quyền ra lệnh cho tôi, ông già gitan kêu hãnh đáp. Xin chào tạm biệt công tước Stefan!

Nét mặt quan nhiếp chính sậm lại trước tính xác xược của Anton. Nhưng công tước giãn cơn giận lạ và rút ra khỏi túi một nắm đồng tiền vàng.

– Tôi không ra lệnh gì cho anh cả, công tước nói. Tôi chỉ muốn thuê ông.

Xem này! Tôi sẽ trả hậu!

Hai bàn tay hình móng vuốt điều hâu của ông già gitan khép lại trên đồng tiền và giấu tiền dưới đồng quần áo rách rưới.

– Già Anton luôn giúp đỡ những kẻ biết tỏ ra rộng lượng, ông già nói với một nụ cười có vẻ khá mỉa mai. Xem nào! Chuyện gì vậy?

– Mấy thằng này biết con nhện bạc Varanie ở đâu, công tước Stefan giải thích. Chúng nó giấu,

và không chịu nói chỗ cho tôi. Tôi có thể dễ dàng tra tấn chúng để biết sự thật, nhưng tôi là người nhân từ. Tôi thích nhờ đến quyền lực của ông để hỏi cung chúng nó hơn.

Anton cười khẩy. Ông già quay sang ba tù nhân và rút ra từ dưới bộ quần áo rách rưới một cái cốc và một cái gói đầy bột. Ông cho một ít bột vào cốc và đùm diêm đốt cháy. Một đám khói xanh dày đặc bốc lên ngay.

– Các cháu hít thở đi nào! Ông già gitan vừa ra lệnh vừa đưa qua đưa lại cái cốc dưới mũi ba tù nhân. Hãy hít thật mạnh khói đang bốc lên!

Không có gì phải giấu, Rudy, Bob và Hannibal hít thở, y như được ra lệnh.

Mà ba bạn cũng nhận thấy rằng không thể nào chống cự, dù có muốn. Mùi khói không khó chịu. Chẳng bao lâu ba tù nhân thư giãn ra và thấy hơi uể oải.

– Bây giờ hãy nhìn ta! Ông già Anton ra lệnh nữa. Các cháu hãy nhìn ta. Hãy nhìn thẳng vào mắt ta!

Ba cậu tuân lệnh. Mắt ông già gitan giống như hai cái hố đen tối.

– Bây giờ, nói đi! Con nhện bạc đâu?

– Cháu không biết! Rudy trả lời.

– Cháu không biết! Hannibal trả lời theo.

– Cháu không biết! Phần mình Bob cũng khẳng định.

– A! Anton ngạc nhiên nói khẽ. Hít nữa đi. Hít thật sâu vào.

Ông già lại bắt ba tù nhân thở đám khói xanh. Bob có cảm giác như hồn mình đang tách ra khỏi thể xác và như đang bay lượn trên một lớp khí dày đặc và êm ái.

Ông già gitan dùng các ngón tay chạm nhẹ vào trán Rudy. Rồi ông kê mặt lạ gần mặt chàng trai Varanie. Mắt ông nhìn sâu vào mắt Rudy.

– Đừng nói! Anton ra lệnh. Đừng nói, mà hãy nghĩ. Hãy tập trung và con nhện bạc. Hãy nghĩ đến chỗ con nhện bạc ...

Sau một hồi lâu, vẻ mặt thất vọng, ông rời Rudy để làm lại y như vậy với Hannibal. Mà cũng không thành công hơn. Khi đó, ông quay Bob.

Khi chạm vào trán Bob, các ngón tay ông già như phóng ra điện. Dường như ánh nhìn của ông già đọc được những suy nghĩ của Bob. Tuân theo lệnh ông già, Bob suy nghĩ thật mạnh về con nhện bạc. Bob tự thấy lại mình cầm con nhện bạc trong lòng bàn tay. Rồi hình ảnh tan biến mất. Bob không biết con nhện đang ở chỗ nào. Bob không tài nào nhớ ra được gì. Một đám sương mù dày đặc làm cho đầu óc Bob lu mờ đi ...ư Ông già gitan có vẻ thất vọng. Ông ra sức hành hạ Bob, liên tục nói lại.

– Suy nghĩ đi! Nghĩ thật mạnh!

Cuối cùng ông thở dài thật mạnh và bỏ Bob. Bob chớp mắt. Cậu có cảm giác như đang trở lại cuộc sống thực.

Ông già Anton đối mặt với Công tước Stefan.

– Cậu bé đầu tiên không thấy con nhện, ông già tuyên bố, và không biết nó ở đâu. Cậu bé thứ nhì có thấy con nhện, nhưng không cầm trong tay. Trái lại, cậu bé thứ ba có cầm con nhện trong tay, nhưng ...

– Nhưng sao? Công tước Stefan nóng lòng ngắt lời.

– Có một tấm màn che phủ đầu óc cậu bé này. Con nhện bạc biến mất dưới tấm màn này. Đây là lần đầu tiên tôi đụng phải một chướng ngại vật như thế này. Có một lúc nào đó, cậu bé có biết con nhện ở đâu, nhưng trí nhớ cậu bé bị trục trặc và nó đã quên hết. Tôi không thể làm gì hết, cho đến khi nào nó nhớ ra.

– Chết rồi! Quan nhiếp chính la lên ...Rồi hân bình tĩnh lại:

Thôi, già Anton à, tôi đánh giá rất cao nỗ lực của ông. Nếu ba thằng này không nói được con nhện bạc đang ở đâu, thì không phải lỗi của ông. Nhưng có thể ông có ý kiến riêng? Chúng tôi biết quyền lực ông rất lớn mạnh. Ông nghĩ gì về con nhện bạc ...Về ý định lên ngôi của tôi, thay cho thái tử còn trẻ, yếu và không có kinh nghiệm?

Một nụ cười tinh ranh kéo hai mép môi của ông già gitan ra.

– Về con nhện thì ...Chẳng qua đó chỉ là con nhện thôi! Còn về tham vọng của công tước ...tôi nghe tiếng chuông gõ mừng chiến thắng. Thôi, bây giờ, tôi xin chào!

Rồi, với tiếng cười ranh mãnh, ông quay lui. Công tước vỗ tay.

– Đưa ông già về! Công tước ra lệnh cho lính gác.

Rồi quay sang nam tước Borka:
– Nam tước có nghe không? Con nhện bạc chỉ là một con nhện. Nói cách khác, ta không cần đến nó cũng được. Nó không quan trọng lắm. Và ông già Anton có ngụ ý nói tôi sẽ chiến thắng. Mà ta đã biết rằng những lời tiên đoán của ông già Anton luôn luôn thành sự thật. Cho nên, ta sẽ không chờ đợi thêm để hành động. Sáng mai, tôi sẽ tuyên ngôn. Thái tử Djaro sẽ bị bắt, và tôi sẽ nắm quyền lãnh đạo.
Công tước đắc thắng nhìn ba nạn nhân của hắn rồi kết thúc:
– Ngày mai ta sẽ là chủ Varanie. Khi đó ta sẽ quyết định phải làm gì tù nhân:
Hoặc ra tòa án sử công khai, hoặc chỉ đơn giản trục xuất khỏi nước ta.
Lính! Đưa chúng về hầm giam để chúng yên tĩnh suy gẫm!
Công tước cúi sang Bob.
– Con chuột con à, ta khuyên ngươi hãy nhớ con nhện bạc ở đâu! Mặc dù ông già Anton khẳng định món nữ trang đó không thiết yếu, nhưng ta sẽ rất thích đeo vào cổ khi được tôn phong làm chủ nhân nước Varanie! Hãy trả con nhện lại cho ta, thì số phần ngươi sẽ khá hơn rất nhiều! Bây giờ đi đi! Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!

Chương 12

CHẠY TRỐN DƯỚI CỐNG

Có hai lính canh hộ tống, Rudy, Bob và Hannibal trở về hầm giam dưới lòng đất. Rudy bước sau hai thám tử trẻ. Đột nhiên, ở khúc quẹo hành lang, lính cận vệ đi sau cùng bước sát lên gần Rudy và thì thầm vào tai anh:

– Không phải con chuột nào ta gặp dưới cống cũng đều là kẻ thù.
Rudy gật đầu, ra hiệu mình đã hiểu ...Một hồi sau, ba tù nhân bị đẩy vào phòng giam ẩm ướt, chỉ có đèn cầy chiếu sáng. Lính cận vệ đóng cánh cửa sắt nặng nề lại, rồi tiến hành bước tới bước lui ngoài hành lang. Thật sự, sự canh chừng này không cần thiết. Làm thế nào ba tù nhân có thể phá được cái ổ khóa khổng lồ kia?

Tiếng chân bước của hai lính cận vệ gây nên những tiếng vang dưới cái vòm.
Nhưng khi chúng đi một chút, im lặng ngự trị trong hầm giam. Nhờ sự im lặng đó, Bob và Hannibal nghe được tiếng nước chảy yếu ớt. Dường như con sông chảy cách đó không xa.
– Cống thoát ở sông Denzo đi qua dưới lâu đài, Rudy giải thích. Chắc bây giờ trời đang mưa to. Mấy đường cống này thu gom nước mưa lại. Chúng được làm từ mấy thế kỷ về trước, và trái với đường cống hiện tại, không phải làm bằng những ống ximăng hoặc gang. Chúng được làm bằng đá, có nền bằng phẳng và trần khum lên. Vào thời kì khô ráo. Một người có thể hàng kilomet trong tư thế đứng. Vào lúc mưa, phải dùng một chiếc tàu nhỏ để đi lại bên trong, y như một con sông ngầm. Rất ít người đã mạo hiểm đi thử. Nhưng Elena, tôi và một vài người bạn biết đường đi rất rõ. Nếu ta xuống được đường cống và nếu nước không cao quá, thì ta sẽ dùng để chạy trốn. Như tôi đã giải thích lúc trước, ta sẽ trở lại mặt đất gần đại sứ quán Hoa Kỳ, nơi các bạn sẽ chạy vào trú ẩn.

Hannibal suy nghĩ một hồi, rồi thở dài:

– Hay lắm, Hannibal nói, nhưng chúng ta bị nhốt trong hầm giam này rồi.

Dường như chúng ta không thể nào trốn ra được.

– Ta chỉ cần một phút thôi, Rudy giải thích. Cách đây vài bước, cuối hành lang, có miệng cống cho ta tẩu thoát trong nháy mắt. Có người đang chờ ta trong đường cống để giúp ta. Chính một trong hai lính cận vệ đã báo cho tôi 'Không phải con chuột nào mà ta gặp dưới cống cũng đều là kẻ thù', anh ta đã nói vậy. Nghĩa là có những Người Hát Rong đang sẵn sàng cứu giúp chúng ta. Một trong số đó chính là anh lính cận vệ!

– May quá! Bob kêu lên; rồi sậm mặt lại. Cũng thế thôi! Em nghĩ giống như Hannibal. Khi chưa

được phép của Công tước Stefan, chúng ta sẽ không thể nào rời khỏi đây được. À, anh Rudy ơi, ông già gitan Anton là ai vậy? Ông ra đã thật sự đọc được ý nghĩ của chúng ta!

– Phải! Ông già Anton là chúa tể của dân gitan ở Varanie. Nghe nói ông hơn một trăm tuổi. Quyền lực của ông khá kì lạ. Ông đã đoán ra sự thật về con nhện bạc. Điều làm tôi buồn là ông Anton đã nói với quan nhiếp chính là ông nghe tiếng chuông gõ mừng chiến thắng. Như vậy có nghĩa là sự nghiệp của chúng tôi thất bại. Ba tôi sẽ bị bỏ tù. Các bạn tôi cũng vậy. Còn Elena và tôi ...

Rudy không nói hết câu. Bob đoán được những suy nghĩ buồn bã đang ám ảnh anh Rudy.

– Chúng ta không được chịu thua! Cậu nói bằng một giọng cương quyết. Cả nếu khi tình thế có vẻ tuyệt vọng! ...Babal ơi, cậu có sáng kiến gì không?

– Có! Hannibal thừa nhận rồi đột nhiên linh hoạt lên. Mình đang nghĩ đến lính cận vệ mở cửa ra. Sau đó, ta phải chế ngự bọn chúng.

– Chế ngự hai con chó dữ đó à? Rudy bắt bẻ. Là hai tên khổng lồ có vũ khí nữa. Tất nhiên là một lính thuộc phe ta, nhưng anh ấy phải buộc phải chống cự chút ít, khiến một trong chúng ta sẽ phải lo giả bộ đánh nhau với anh ấy.

– Ta sẽ phải dùng mưu mẹo, Hannibal giải thích. Chúng ta sẽ làm theo một hành động mà em đọc được trong một quyển sách của bác Hitchnock cho ... Một bạn trai và một bạn gái bị nhốt trong tù y như chúng ta hiện nay. Hai bạn đã xé mấy tấm drap ra thành nhiều dải, thắt làm hai sợi dây. Ở mỗi đầu dây, hai bạn thắt làm một nút thông lọng. Rồi hai bạn tìm cách thu hút lính cận vệ vào xà lim mình ...

Hannibal kể lại chi tiết mưu mẹo của hai tù nhân trẻ. Rudy lắng nghe, rất quan tâm.

– Trong trường hợp của ta cũng có thể được, Rudy hạ giọng nói, nhưng ta không có drap!

– Chúng ta có thể sử dụng mấy tấm chăn, Hannibal đáp. Chăn bị sờn và tua ở viền. Có lẽ chúng ta sẽ dễ dàng thay thế để làm thành dây.

– Phải, phải! Cậu nói đúng! Rudy nói khẽ. Nhờ sáng kiến của cậu, ta sẽ có thể chế ngự được hai tên lính cận vệ ...nhất là khi một chỉ giả vờ chống cự thôi!

Ba bạn không nói chuyện nữa và bắt tay vào việc. Công việc không tiến nhanh, nhưng có tiến. Chăn còn chắc chắn hơn Hannibal tưởng, nhưng cuối cùng cũng xé ra được. Có lúc, ba tù nhân phải dùng răng để xé ...Sau đó, phải thắt những miếng dải có được thành dây.

Khi xong, Hannibal, Bob và Rudy mệt như. Thám tử trưởng ra lệnh nghỉ giải lao. Cả ba, ướt đầm mồ hôi, nằm xuống cái giường cứng à nghĩ cho đỡ mệt.

Nhưng không được mất thời gian. Chẳng bao lâu ba bạn ngồi dậy. Hannibal cột nhưng cọng vải mỏng vào với nhau. Khi thắt được hai sợi dây chắc chắn, Hannibal làm một nút thông lọng ở mỗi đầu dây, rồi thử trên tay chân Rudy. Tất cả làm việc hoàn hảo. Khi kéo dây, nút thông lọng thắt chặt lại ngay. Rudy phấn khởi la lên:

– Brojas! Chắc là sẽ được!

– Em tin chắc. Hannibal khẳng định. Còn dư vài mét dây, chúng ta sẽ mang theo dưới cồng. Biết đâu:

có thể dùng tới! Thôi! Bây giờ phải tấn công! Bob ơi!

Cậu hãy nằm xuống giường và kêu rên. Lúc đầu, kêu nhẹ, sau đó kêu mạnh lên dần. Anh Rudy, anh hãy để hai nút thông lọng dưới đất, trước cửa, nơi khi bước vào, người ta bắt buộc phải đặt chân xuống ...

Khi Rudy làm xong, Bob bắt đầu kêu rên, càng lúc càng mạnh lên, y như chỉ thị của Hannibal. Tiếng kêu của Bob bắt chước rất giống:

có thể tưởng như Bob thật sự đau đớn. Một hồi sau, một lính gác tới lại gần cửa và nhìn vào lỗ nhìn.

– Im lặng! Lính ra lệnh. Hãy chấm dứt tiếng ồn đó ngay!

Rudy đã ra đứng cạnh cánh cửa sắt, trong khi Hannibal đang cầm đèn cầy và lo lắng cúi xuống Bob.

– Bạn của chúng tôi bị bệnh, Rudy nhanh nhẹn giải thích bằng tiếng Varanie cho lính gác. Bạn này bị cú vào đầu. Cậu bé đáng thương phải được chăm sóc.

– Bộ tôi tin mấy chuyện tào lao này hả!

– Nhưng đó là sự thật! Rudy la lên. Bob đang bị bệnh! Nếu không tin, anh vào đây sờ trán cậu bé. Cần phải kêu bác sĩ. Này, nếu anh giúp, bọn tôi sẽ cho anh biết con nhện bạc ở chỗ nào.

Công tước Stefan sẽ biết ơn anh.
Vì lính gác không trả lời gì, để lộ sự do dự, Rudy hồi thúc thêm.
– Anh cũng biết là công tước không muốn hai cậu bé Mỹ này bị rủi ro mà!
Thằng bé này cần được chăm sóc! Đổi lại, chúng tôi sẽ giao con nhện bạc cho anh. Nhưng xin anh làm nhanh cho. Tình trạng của Bob càng lúc càng xấu đi.
– Ta hãy kiểm tra xem nó có nói thật không, lính gác thứ nhì nó khê (chính anh lính này đã nói chuyện với anh Rudy ngoài hành lang). Ta không nên bị rắc rối với công tước. Cậu hãy xem thằng nhóc đó có bệnh thật không. Trong thời gian đó, mình sẽ cánh giữ cánh cửa. Dù sao đó chỉ là bọn nhóc mà. Có gì phải sợ!
– Được, lính gác thứ nhất trả lời. Mình sẽ vào xem nó có bị sốt thật không.
Nhưng nếu chúng giả bộ, thì chúng sẽ phải trả giá!
Chìa khóa kêu cọt kẹt trong ổ. Cánh cửa sắt mở ra, để cho tên lính vừa mới nói chuyện bước vào.
Ngay bước đầu tiên, tên lính đặt chân vào ngay giữa một nút thông lọng.
Nhanh như chớp, Rudy kéo dây. Tên lính ngã nặng nề xuống đất, để rơi cái đèn pin. Hannibal lao tới để giúp Rudy trới nạn nhân lại. Nhưng nạn nhân chỉ kịp kêu lên:
– Cứu với!
Tên lính gác thứ hai vào buồng giam. Nhưng Rudy đã chờ sẵn ...Rudy giả bộ đánh gục anh lính gác, anh ta vui lòng để cho Rudy làm.
Lời dụng lúc lộn xộn này, tên lính kia giấy dựa dẫm dội. Nhưng Bob đến giúp một tay. Trong chốc lát, tên lính bất hạnh đã bị trới chặt lại và nhét giẻ vào miệng. Bạn hấn cũng chịu số phận y như vậy, anh cũng giả bộ chống cự, để trông giống như thật hơn.
Cuối cùng ba bạn kết thúc chiến thắng bằng cách cột hai lính gác lại chung với nhau. Đột nhiên Rudy trở nên vui vẻ. Niềm hy vọng hồi sinh lại trong anh.
Cùng lúc lòng dũng cảm cũng trở lại với anh.
– Nhanh lên! Rudy khuyên. Chắc là không ai nghe thấy ai, nhưng làm sao mà biết được? ...ta đi khỏi đây càng sớm càng tốt. Hannibal! Cậu cầm đèn pin kia đi. Theo tôi!
Rudy đã bước ra hành lang rồi. Bob và Hannibal chạy theo anh. Hai cái đèn pin lấy của lính gác chiếu sáng đường đi trong bóng tối.
Đột nhiên, Rudy dừng lại. Anh quỳ xuống, nắm lấy một cái vòng sắt gắn trên tấm đan. Rudy cố sức để nâng tấm đan lên – Không kéo được! Rudy hỗn hển nói. Bị sét! Thậm chí không thể làm cho nó nhúc nhích!
– Nhanh lên! Sợi dây! Hannibal la lên. Ta hãy nhét dây vào vòng và kéo.
– Sáng kiến hay! Rudy tán thành, rồi vội vàng tháo dây ra (làm bằng dải chăn giường), mà anh đã quấn quanh thắt lưng.
Rudy cột một đầu dây vào vòng sắt. Ba bạn hợp lực kéo. Lúc đầu, tấm đan không động đậy. Rồi, trong khi đột nhiên tiếng la hét và tiếng chân bước vang lên phía sau, ba bạn thực hiện thêm một nỗ lực tuyệt đỉnh. Tấm đan nhất lên vào ồn ào rớt xuống trở lại bên cạnh cái lỗ có tiếng nước kêu ọc ạch thoát ra.
– Tôi xuống trước! Rudy nói và vội vàng tháo sợi dây ra và trượt vào lỗ, đèn ngậm giữa hai hàm răng. Bob đi theo. Cậu cảm thấy không yên tâm lắm, nhưng hiểu rằng do dự lúc này không đúng lúc chút nào.
Trong vòng vài giây, Bob có cảm giác như mình đang rơi xuống một cái lỗ thật sâu. Rồi Bob vô sự đáp xuống gần cống. Nhưng nếu Rudy không giữ cậu lại, Bob đã té nằm dài xuống nước, nước ngang đầu gối cậu.
– Nhanh lên! Rudy vừa thì thầm vừa đẩy Bob ra. Hannibal đây. Nhường đường cho cậu ấy xuống ...
Hannibal không may mắn bằng Bob. Trước khi Bob và Rudy kịp giữ Hannibal lại, Hannibal đã ngã xệp dít xuống nước! Rudy nắm lấy vai Hannibal, dựng dậy.
– Ui ...nước lạnh quá! Hannibal rùng mình kêu lên.
– Đó chỉ là nước mưa thôi, Rudy nói. Chúng ta sẽ bị ướt nhiều hơn nữa trước khi ra khỏi được chỗ này. Thôi, đi! Các cậu hãy bám vào dây theo tôi. Dòng chảy đi ra sông Denzo. Nhưng tại chỗ ra sông, có chấn song sắt rất dày ngăn sống với bên ngoài. Cho nên, để ra ngoài, ta buộc phải đi về thượng lưu.

Có nhiều tiếng nói giận dữ vang dội phía trên đầu. Đột nhiên, ánh đèn bật xuống từ trên cao. Nhưng nhóm tẩu thoát đã chuẩn. Cúi đầu về phía trước - bởi vì ở chỗ đó trần vòm cống quá thấp để có thể đứng, cả ba vội vàng tiến tới, chống lại nước xoáy. Tiếng nói và ánh sáng giảm dần khi ba bạn tiến lên như thế. Chẳng bao lâu, đường ống đã đến một đường ống khác, rộng hơn cao hơn. Ba bạn thẳng người ra và tiếp bước tới trong tư thế đứng thẳng đứng. Ba bạn lội bập bõm đi như thế một thời gian. Đèn pin rất khó đâm qua bóng tối. Bob và Hannibal nghe thấy những tiếng động đáng sợ xung quanh: tiếng vỗ bập bênh và tiếng chạy lên lút của những con thú. Có lúc, một con vật có lông sượt qua chân Bob. Bob nuốt nước miếng và không nói gì hết. Không phải lúc hốt hoảng vì những chuyện lật vật!

- Lính cận vệ sẽ đuổi theo ta, Rudy tuyên bố. Bọn chúng không muốn hứng chịu cơn thịnh nộ của Công tước Stefan. Nhưng bọn chúng không biết mạng đường cống này, mà tôi thì biết rất rõ. Cách đây vài mét, có một chỗ nghỉ, ta sẽ dừng chân thở một chút ...

Anh chàng người Varanie khoẻ mạnh gần như kéo lê hai thám tử trẻ đi theo sau. Bây giờ nước đã sâu hơn. Nhóm chạy trốn đi qua một lỗ cống, nơi nước mưa tuôn xuống y như thác. Đường như có rãnh nước ở con đường phía trên.

Ba bạn đi bập bõm thêm vài bước nữa, bị một cái thác khác bắn nước trúng, cuối cùng ra đến một đình tròn, chỗ giao của bốn đường hầm.

Rudy dừng lại, rọi đèn xung quanh. Có một băng đá chạy vòng theo đình tròn. Hannibal nhìn thấy những bậc thang gắn trong thành.

- Tất nhiên, Rudy nói và chỉ cho các bậc thang, ta có thể ra khỏi đây! Nhưng sẽ mạo hiểm lắm. Ta còn quá gần cung điện. Ta hãy nghỉ một lát trên gờ này.

Ta có vài phút nữa trước khi bị lính gác tìm ra. Tôi nghĩ chúng sẽ phân vân rất lâu, rồi mới dám xuống cống.

Hannibal và Bob quá vui mừng được leo lên băng đá vòng ở ngã tư hầm này.

Hai cậu nằm xuống nghỉ.

- Dù sao, Bob nói khẽ sau khi nghỉ được một chút, chúng ta đã thoát được khỏi cai tù! Không hiểu bây giờ, chúng tôi có ...

Nhưng Rudy ngắt lời.

- Suyt! Rudy nhanh nhẹn nói. Tắt đèn đi!

Anh bấm nút đèn, Hannibal cũng làm theo. Kịp thời!

Trong một đường hầm đối diện, có ánh đèn rung rinh. Rõ ràng là đèn đi về hướng ba bạn ...

Còn phía sau lưng, có lẽ lính cận vệ đang lùng bắt ba bạn.

Ba bạn bị kẹt giữa hai làn đạn!

Chương 13

ÁNH SÁNG TRONG BÓNG TỐI

- Thôi! Rudy nói khẽ. Ta không còn cách lựa chọn nào khác. Ta sẽ phải leo những bậc thang này ra ngoài trời. Tôi đi trước ...

Anh chàng Varanie bắt đầu leo lên, Hannibal và Bob theo sát. Mò mẫm để leo rất khó khăn. Cuối cùng Rudy đến được bậc thang cuối cùng. Hai tay bám chặt vào bậc thang cuối cùng. Hai tay bám chặt vào bậc thang cuối cùng. Rudy tì mạnh vào tấm sắt đóng kín đường ống. Đôi vai khoẻ mạnh của anh nâng nắp cống nặng nề lên được một chút. Một tia sáng lọt vào. Rudy nhẹ nhàng nâng tấm sắt lên thêm vài centimét nữa. Rồi, khi khoảng trống đủ rộng, anh nhìn ra ngoài. Khi đó, Rudy thốt lên một tiếng tuyệt vọng, rồi vội vàng đẩy nắp cống lại.

- Có đoàn lính tuần tra ngay góc đường, anh nói khẽ. Chúng đang rình ta. Ta sẽ không bao giờ đủ thời gian chui ra khỏi lỗ này và chạy đến đại sứ quán ...

– Hay tốt hơn là treo ở đây chờ, Hannibal gợi ý, nhưng không hy vọng nhiều.

– Ta không thể làm khác được, chàng trai Varanie thừa nhận và thở dài. Có thể rồi tốp lính tuần tra sẽ bỏ đi!

Nhóm bắt đầu thoát xuống dưới. Chưa thấy bọn lính cận vệ đi lùng ba bạn.

Trái lại ánh đèn làm cho ba bạn sợ lúc này đang lớn dần. Đột nhiên, một chiếc xuống nhỏ xuất hiện. Một người đàn ông ngồi phía sau xuống đang chèo bằng cái sào. Một cô gái ngồi phía trước dùng đèn pin khám xét xung quanh.

– Elena! Nhận ra em kêu. Elena ơi! Bọn anh ở đây. Em cứ ở yên chỗ đó. Bọn anh xuống đây.

– Anh Rudy! Em đang tìm anh!

Chiếc xuống đứng yên lại. Ánh sáng chiếu vào các bậc thang chỉ đường đi cho ba bạn leo xuống.

– Hoàng thân Paul phù hộ cho ta! Elena thốt lên. Em đã tìm ra anh. Vậy hai cậu và anh đã thoát được! Lên xuống, nhanh lên!

Ngay khi nhóm tẩu thoát leo lên xuống, người đàn ông quay lại lui xuống và chèo sào thật mạnh đi trở lại con đường đã đến.

– Anh lính cận vệ có báo cho anh biết rằng sẽ có người của ta dưới cổng, Rudy nói với em gái.

– Bọn em tìm anh từ mấy tiếng rồi, cô gái giải thích. Em cứ lo, sợ anh không đi khỏi hầm giam nổi. Ôi! Anh Rudy ơi! Gặp được anh em vui quá!

– Anh cũng cam đoan với em rằng anh rất vui được gặp lại em! Rudy mỉm cười khẳng định. Rồi Rudy chỉ người lái xuống cho Hannibal và Bob:

“Còn đây là Dimitri, anh họ tôi, các bạn à. Elena ơi, tin bên ngoài thế nào?”.

– Bây giờ không có thời gian nói chuyện! Elena nhanh nhẹn trả lời. Anh nhìn phía trước kìa! Cách đó một chút, có ánh sáng đâm thẳng vào đường cổng.

– Có ai đã mở nắp cổng ngoài đường! Dimitri thì thầm. Người ta đang rình chờ ta đi ngang. Ta sẽ phải tiến thật nhanh!

Dimitri đẩy thật mạnh bằng cây sào. Chiếc xuống nhỏ phóng lên phía trước, ngay vào vùng sáng tròn. Hai thám tử ngược đầu lên. Lính cận vệ đang bước xuống đường cổng. Khi thấy xuống, một tên la lên và toan nhảy vào xuống.

Dimitri khéo léo tránh né được tên lính. Hén té xuống nước. Nghe tiếng hấn giầy dựa kịch liệt, khắc nước ra và chữa rửa.

Chiếc xuống đã trở vào vùng tối và đang lướt nhanh dọc theo đường ống.

– Bọn chúng sẽ đi bộ theo ta, nhưng sẽ tiến chậm lắm, Rudy tuyên bố.

– Anh nghĩ, Dimitri thở dài, có lẽ chúng đã mở tất cả các nắp cổng thành phố và sẽ rùng đón ta đi ngang như mới lúc này! A! Có khúc rẽ. Anh sẽ chuyển hướng ...

Vừa mới tới một ngã ba, nơi ba đường ống nước đổ ra. Dimitri đã lái xuống sang đường hầm bên trái chật hẹp hơn hai đường hầm kia. Rudy cầm lấy một cây gậy dài và khéo léo làm cho xuống không va vào thành đá của đường hầm.

Đôi khi trần vòm thấp đến nỗi nhóm chạy trốn phải cúi đầu xuống để không đụng vào trần.

– Các cậu đã nhìn thấy anh Dimitri rồi, Rudy nói với Bob và Hannibal.

Chính anh điều khiển dàn nhạc trong khuôn viên giải trí. Cũng như chúng tôi, anh Dimitri quen thuộc với các đường cổng từ khi còn nhỏ.

Đôi lúc, có quá ít khoảng trống giữa trần vòm và chiếc xuống đến nỗi Bob lo lắng tự hỏi không biết xuống có qua lọt không. Những xuống luôn qua được.

Ngoài ra, phía sau không còn dấu hiệu rượt đuổi nữa.

– Peter đâu rồi? Hannibal hỏi thăm.

– Cậu ấy đang chờ, Elena trả lời. Tàu không đủ lớn để cho Peter đi cùng. Mà tôi thích Peter được an toàn hơn. Thậm chí tôi muốn Peter đến thẳng đại sứ quán Hòa Kỳ, nhưng cậu ấy không chịu:

Peter chỉ đi nếu có hai cậu đi cùng!

Đúng là Peter!

– Bây giờ ta đang ở đâu đây, anh Dimitri? Rudy hỏi. Em cảm thấy hơi lạc hướng.

– Ta đã đi vòng khá xa để đến chỗ cần đến, Dimitri đáp. Năm phút nữa sẽ đến.

Lại đến một chỗ giao đường hầm nữa. Lần này, Dimitri chọn đường hầm rộng nhất, ngay giữa.

Nhóm chạy trốn không cần cúi đầu nữa. Đột nhiên, một ánh sáng hiện trong bóng tối, ngay

trước mặt.

– Hy vọng là Peter! Elena nói. Ta đã đến chỗ gặp Peter.

Đèn trở nên sáng hơn. Bob và Hannibal thấy rằng ánh sáng xuất xứ từ một đèn lồng đặt trong mộ cái hốc đào bên hông đường ống. Ngồi chồm hồm gần cái đèn là Peter!

– Các cậu đây rồi! Peter kêu lên khi thấy hai bạn mình. Mình chờ sốt ruột quá. Có vài chuột đến định làm bạn với mình, nhưng mình đuổi bọn tui nó đi rồi.

Dimitri đậu xuống sát dọc theo vách đường hầm. Tất cả bước xuống.

Hannibal nhận thấy cái hốc là một cái hốc tự nhiên, đào trong một khối đá khổng lồ.

– Nhưng người xây đường cống, Rudy giải thích, đã không thêm là đồ chướng ngại vật này. Mà thời đó, người ta cũng chưa phá mình ra thuốc nổ. Nên họ đã đi vòng qua khối đá rỗng này, mà xưa kia tôi đã tìm thấy. Lúc con nhỏ, chúng tôi sử dụng làm chỗ trốn. Ngày nay, chỗ trốn này đã trở nên rất quý báu với chúng tôi.

– Ta hội ý đi! Elena lo âu nói. Rất tiếc là ta phải từ bỏ những kế hoạch trước đây!

– Trước hết, Rudy yêu cầu, em hãy nói làm thế nào anh Dimitri, Peter và em lại có mặt ở đây được?

– Đơn giản thôi, Dimitri giải thích. Anh đang ở nhà ba em khi lính cận vệ đến bắt giữ chú ấy nhân danh quan nhiếp chính. Nhưng anh đã thoát được qua cửa mật. Đứng sau cánh cửa mật này, anh nghe lén Anh nghe viên trung úy nói ba em. 'Tên phản bội, con trai ông, đã bị bắt. Tất cả gia đình ông sắp ra tòa xử'. Nhưng dường như viên trung úy không biết gì về Elena. Anh hy vọng Elena đã trốn được. Nên anh vội vàng xuống đường cống xem có Elena dưới đó không, và xem em có giúp đỡ gì không. Vì trời mưa xối xả, nên anh lấy chiếc xuống cũ này.

– Anh Dimitri tìm cho bọn em rất đúng lúc, Elena nói tiếp. Peter và em đã trốn khỏi cung điện, theo kế hoạch, để lẩn trú trong đường cống. Nhưng bọn em không biết làm gì để giúp anh. Anh Dimitri quyết định rằng bọn em sẽ ở lại tại chỗ, phòng trường hợp bọn anh tự trốn đi được.

– Trước khi lấy xuống, Dimitri nói rõ, anh đã xoay xở để nhắn tin cho Rudy qua một người hát Rong làm lính cận vệ trong cung điện. Bây giờ, chúng ta có mặt đông đủ hết rồi, thì phải bàn luận. Trước hết ta hãy nghe xem đài phát thanh nói gì.

Peter có được giao một cái radio, cậu xoay nút. Một tràng tiếng nói phát ra khỏi máy, kèm theo tiếng nhạc quân sự. Elena dịch lại bài diễn văn cho ba cậu bé Hoa Kỳ.

– Phát thanh viên yêu cầu mọi công dân của nước chúng tôi đón nghe một thông báo quan trọng sẽ phát ra lúc tám giờ sáng. Chúng ta đã biết trước nội dung lời thông báo này ...Quan nhiếp chính sẽ thông báo với nhân dân rằng một bọn âm mưu của bọn nước ngoài - tức là ba cậu - đã được phát hiện, rằng thái tử Djaro dính líu đến vụ âm mưu này và rằng Công tước Stefan sẽ làm quan nhiếp chính!Tôi đã nhận ra giọng của phát thanh viên! Đó là giọng của thủ tướng ...Tất nhiên là thâu trên băng! Bọn chúng không ngờ các cậu sẽ trốn thoát được. Ý bọn chúng là sử dụng các cậu công khai, có nhà báo, đài phát thanh danh dự, cho thật ồn ào. Sau đó, các cậu sẽ bị trục xuất khỏi nước, trong khi ba tôi và anh Rudy, bị bắt, bị trừng phạt nghiêm khắc.

– Ô! Là là! Bob hoảng hốt thở dài. Khi đến cứu giúp Djaro, bọn em đã làm cho thái tử lún thêm nhiều vào rắc rối nữa. Đáng lẽ bọn em ở nhà thì hay hơn! – Làm sao các cậu có thể biết được trước tình hình sẽ chuyển biến như thế nào, Elena nhận xét. Hiện khôn ngoan nhất là cậu đến đại sứ quán Hoa Kỳ.

– Tôi cũng nghĩ thế, Dimitri và Rudy đồng thanh tuyên bố.

– Nhưng còn các anh? Hannibal lo lắng. Còn ba của anh? Còn Djaro?

– Chúng tôi sẽ nghĩ sau, Elena trả lời và thở dài. E rằng kế hoạch của Công tước Stefan đã được chuẩn bị quá tốt để chúng tôi có thể đối phó nổi. Tất nhiên là, phải chi chúng tôi giúp được Djaro, phải chi chúng tôi có thể thông báo được cho dân chúng biết rằng thái tử đang gặp nguy hiểm trầm trọng, khi đó chúng tôi sẽ có mọi cơ may lật đổ được âm mưu.

– Phải, Dimitri gật đầu. Một khi các cậu được an toàn rồi, chúng tôi sẽ có thời gian nghĩ đến chúng mình. E rằng sự nghiệp của chúng tôi đã thất bại. Có thể sau này, chúng tôi sẽ may mắn hơn ...Thôi! Ta phải đi! Bên ngoài trời gần sáng rồi. Một tiếng nữa, đài phát thanh và truyền hình sẽ thông báo tin cung điện. Hy vọng lúc đó các cậu được bình an vô sự trong đại sứ quán. Theo tôi ...Từ đây, chúng tôi có thể đi bộ.

Nhóm chạy trốn lần lượt bước xuống nước. Để không bị lạc, tất cả cầm sợi dây thắt chần hầm

giam ; sợi dây nối liền tất cả với nhau.
Đầu cúi xuống và lòng nặng trĩu, Hannibal, Bob và Peter bước theo những người đã cứu mình dọc theo các đường cống thành Denzo ...

Chương 14

BABAL CÓ SÁNG KIẾN

Mưa đã giảm, bây giờ nước chỉ có ngang mắt cá chân và nhóm tẩu thoát có thể thoát nhanh hơn.

– Chúng ta sẽ ra ngay con đường có đại sứ quán, Dimitri giải thích. Cầu trời cho lối ra không có lính gác!

– Chắc chắn sẽ có, Rudy rầu rĩ nói. Ta nên ra chỗ khác, anh nghĩ sao?

– Phải, ý kiến không tồi. Dimitri đứng lại nói. Hiện ta đang ở dưới chợ hoa, ngay phía sau nhà thờ Saint – Ardrik. Có lẽ bọn chúng không nghĩ ta lên ngã đó.

Ta hãy chui ra ngoài và cố gắng chạy đến đại sứ quán qua các ngõ hẻm xung quanh.

– Đồng ý! Mà ta cũng không thể ở suốt đời dưới cống, Đi!

Các bậc thang sắt cho phép nhóm tẩu thoát leo lên dọc theo thành. Khi lên đến phía trên, Dimitri nhẹ nhàng nâng nắp cống bằng gang lên, rồi đẩy sang một bên.

– Nhanh lên! Dimitri kêu khẽ. Nắm lấy tay anh!

Dimitri kéo Elena lên trước, rồi đến Bob. Bob bị ánh sáng ban ngày làm chói mắt, đứng chớp chớp mắt một hồi. Nhưng mặt trời đang núp sau một đám mây.

Đường phố bóng láng vì nước mưa.

Rudy và Dimitri vội vàng đẩy nắp cống trở lại. Sau đó, Dimitri, làm ngơ trước những ánh nhìn tò mò nhìn theo mình, lôi kéo các bạn đi. Cả bọn đi chưa được năm mươi mét, thì phải dừng lại đột ngột. Hai lính cận vệ cung điện vừa mới xuất hiện ngay góc đường, cách đó vài bước.

– Nhanh lên! Quay lui! Chạy Trốn! Dimitri ra lệnh.

Nhưng đã quá trễ. Người ta đã nhìn thấy nhóm bạn. Chỉ cần bộ quần áo dơ bẩn cũng đủ làm lộ cho các bạn. Lính cận vệ thốt lên một tiếng. Rồi lao rượt theo.

– Đầu hàng đi! Lính la lên. Chúng tôi được lệnh bắt giữ các người nhân danh quan nhiếp chính.

– Muốn bắt thì phải tóm chúng tôi trước đã! Dimitri kêu lên với giọng vang như sấm.

Rồi anh quay lui, làm một động tác tay để tập hợp các bạn lại nói thêm:

– Theo tôi! Về hướng nhà thờ! Chúng tôi có cơ may ...

Phần câu nói còn lại bị mất đi trong tiếng chạy. Rudy, Elena, Hannibal, Bob và Peter đã lao theo sát gót anh Dimitri, khéo léo tránh né những người trên đường đi. Bây giờ, có khoảng một chục lính cận vệ đang rượt theo các bạn.

Nhưng người của quan nhiếp chính khó tìm đường trong đám đông hơn:

Nhưng kẻ hiếu kì xuất hiện tứ phía và làm cho con đường nhỏ trở nên chật hẹp hơn.

Lính cận vệ hoài công la hét:

– Nhường đường! Nhường đường!

Phía trên cao là mái nhà cổ, Bob nhìn thấy mái nhà vòng vàng nhà thờ Saint – Aldrik. Bob bắt đầu thấy hết hơi. Bob không thấy trốn vào nhà thờ sẽ có ích lợi gì. Đó chỉ là kéo dài thêm thời gian thêm mà thôi. Nhưng hình như Dimitri có kế hoạch trong đầu. Đây không phải là lúc đặt câu hỏi.

Đột nhiên một tên lính đang rượt theo bị trượt té. Nhiều lính khác vấp vào tên lính này và cũng ngã lăn theo. Kết quả là một mớ nhốn nháo. Nhóm chạy trốn lợi dụng để chạy nhanh hơn. Bob tự hỏi không hiểu, thật ra, tên lính vụng về có cố ý té không. Có thể là anh lính đã giúp cả bọn một lần rồi ...

Nhóm người queo ở góc đường và nhìn thấy nhà thờ Saint – Aldrik cách xa một khu nhà nữa. Nhưng rất tiếc! Ở đó cũng có lính cận vệ cung điện đang canh gác, cản đường nhóm chạy trốn.

Tuy nhiên, dường như Dimitri không có ý định vào nhà thờ bằng cửa chính. Anh đột ngột quẹo về hướng một cánh cửa nhỏ phía sau nhà thờ. Tất cả lao vào bên trong, rồi khóa cửa lại đúng lúc đám lính rượt bắt kịp. Nhưng cú đâm giân dữ động tới cánh cửa. Bob nhìn xung quanh. Bên trong nhà thờ là một gian phòng rộng mênh mông, dường như không có trần nhà, tường cứ vươn lên trời bất tận. Bên phải, Bob nhìn thấy những bậc thang, có tấm lưới sắt bảo vệ. Tám sợi dây dài thòng xuống đất. Nhưng Bob không kịp quan sát gì nhiều hơn.

– Ta hãy nhanh chóng xuống hầm mộ! Dimitri ra lệnh. Chắc các cậu biết hầm mộ là gì chứ? Hầm mộ là những nghĩa trang trang trí mật nằm dưới nhà thờ. Có nhiều tầng tạo thành mê cung. Ta có thể trốn vào đó ...

– Tại sao phải trốn tránh như những con chuột cống? Hannibal nói bất ngờ khiến tất cả giật mình. Sớm muộn gì lính canh cũng bắt được chúng ta.

Tất cả nhìn Hannibal.

– Cậu có ý nghĩ gì trong đầu, đúng không Hannibal? Peter hỏi, mắt sáng rỡ.

Cậu hãy nói cho mọi người biết cậu đang nghĩ gì đi nào ...

– Những sợi dây này, Hannibal nói tiếp và chỉ vào sợi dây, có phải là để làm cho cái chuông hoàng thân Paul hoạt động không?

– Chuông hoàng thân Paul à? Rudy nói lại và nhăn trán để cố gắng suy nghĩ.

Không! Mấy sợi dây này là của những cái chuông bình thường của nhà thờ.

Chuông hoàng thân Paul nằm trong tháp chuông thứ nhì, ở phía bên kia nhà thờ.

Chuông này chỉ gõ vào những dịp lễ lớn.

– Tốt quá! Hannibal nói. Thái tử Djarro có kể cho bọn em nghe rằng thời xưa, hoàng thân Paul chống lại quân nổi loạn đã báo cho nhân dân trung thành biết mình đang gặp nguy hiểm, nhưng vẫn còn sống bằng cách gõ cái chuông này ...

Tất cả mọi ánh mắt dán vào Hannibal. Dimitri xoa cằm.

– Đúng, anh nói. Học sinh dốt nhất của chúng tôi cũng biết câu chuyện này.

Nó thuộc di sản quốc gia của chúng ta. Nhưng ý cậu thế nào?

– Nếu ta gõ chuông hoàng thân Paul bây giờ, có thể dân chúng sẽ lao đến cứu thái tử Djarro!

Rudy la lên, đột nhiên hiểu ra. Tôi nắm ý của Hannibal rồi.

Tự chúng tôi không bao giờ nghĩ ra nổi! Đối với chúng tôi, đây chỉ là một đoạn lịch sử quên thuộc đã xảy ra cách đây nhiều thế kỷ. Chúng tôi không nghĩ đến việc sử dụng cái chuông như một phương tiện thông tin. Chúng tôi chỉ nghĩ đến báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình.

Nhưng hôm nay ...

– Chuông sẽ vàng lên một lần nữa! Elena kết thúc. Và bức thông điệp của chuông sẽ đến ngay sau khi truyền các thông tin từ cung điện. Nhân dân chúng ta yêu mến thái tử Djarro. Nếu nhận ra rằng thái tử đang lâm nguy, nhân dân sẽ lao đến cứu giúp.

– NhưngDimitri nói.

– Không có thời gian bàn cãi! Rudy la lên, đầy hăng hái. Anh có nghe bọn lính rượt theo ta động cửa không! Ta chỉ có ít phút trước mắt thôi.

– Được! Dimitri thở dài.

Anh nhận ra rằng lính sắp đi vòng để đột nhập vào cửa chính và đồng ý:

– Thôi! ...Rudy! Em hãy dẫn các bạn lên tháp chuông. Elena và anh sẽ đi xuống hầm mộ. Nếu lính gác đi theo chúng tôi, thì Rudy và các bạn sẽ có được nhiều thời gian hơn. Elena, đưa khăn choàng của em cho anh! Ta sẽ để lại phía sau để làm dấu chỉ dẫn bọn chúng!

Elena đưa khăn choàng cho anh họ rồi mỉm cười với anh trai:

– Tạm biệt anh Rudy! Chúc anh may mắn!

Elena biến mất cùng Dimitri, trong khi Rudy lôi kéo ba thám tử trẻ sang đầu bên kia nhà thờ.

Chẳng bao lâu, bốn bạn đến được tháp chuông thứ nhì. Cũng giống như tháp kia, nó cao vút lên trời. Cũng có một sợi dây to thòng xuống đất.

Cũng vậy, cầu thang dẫn lên trên có lưới sắt bảo vệ.

Rudy lao đến những bậc thềm đầu tiên và la lên:

– Nhanh lên! Nhanh lên! Theo tôi!

Sau lưng Rudy, Hannibal, Bob và Peter chạy lên cầu thang lầu từng ba bước một ...

Chương 15

CHUÔNG HOÀNG THÂN PAUL

Cầu thang bằng đá rất dốc. Thở hổn hển, cực nhọc lao lên rùng bậc thang, ba thám tử trẻ bước theo Rudy. Chẳng bao lâu, cả bọn gặp một cánh cửa đồ sộ chắn ngang đường. Cửa mở ra tiếng kêu cọt kẹt như để phản đối.

Khi tất cả bước ra rồi, Rudy kéo cái khóa sắt không lờ lại.

– Để làm cho bọn rượt theo ta bị chậm trễ lại. Rudy nói. Thời xưa, nhà thờ cũng không phải là nơi thiêng liêng đối với lính. Khi cần thiết, các linh mục có thể trú ẩn vào tháp chuông, rồi khóa cửa lại. Ta sẽ còn gặp hai cánh cửa y như vậy nữa ...

Nhóm chạy trốn vừa mới khóa xong cửa thứ nhì, thì lính gác xuất hiện ở dưới tháp chuông, ngược mắt lên, nhìn thấy con mồi, và lao lên cầu thang. Cánh cửa đầu tiên chặn chúng lại. Chúng cố làm lung lay cánh cửa, nhưng không có kết quả. Rồi bọn chúng kêu gọi những tên lính ở dưới tìm dụng cụ để phá cánh cửa.

– Còn lâu lắm, chúng mới lên được! Hannibal vừa đánh giá vừa hổn hển tiếp tục leo. Vậy ta còn một ít thời gian trước mắt!

Sau khi leo nữa, bốn bạn ra được ngay phía trên mái vòm nhà thờ Saint – Aldrik. Từ nơi đó, bốn bạn có thể nhìn thấy người và xe cộ đi lại dưới đường, ở một tỉ lệ rất nhỏ. Trong thành phố, mọi thứ có vẻ bình thường. Nhưng trên đây, trong tháp đang diễn ra một tấn bi kịch thật sự ...

Cuối cùng, nhóm chạy trốn trên được đến đỉnh tháp chuông và đứng trước cái chuông hoàng thân Paul to tướng, treo ở những cây xà lớn, dưới cái nóc nhọn. Một cánh cửa thứ ba bảo vệ phòng chuông. Rudy đóng cửa lại phía sau lưng, và khóa lại. Những chú chim bồ câu, hoảng sợ khi nghe tiếng động, vỗ cánh bay đi.

Bốn bạn đứng yên để lấy lại nhịp thở ... Xa ở phía dưới, lính cận vệ đang tấn công cánh cửa thứ nhất. Chúng gây ồn ào điếc tai, nhưng dường như không có kết quả gì.

– Cánh cửa có lợp sắt, Rudy giải thích. Bọn chúng sẽ buộc phải gọi đến thợ chuyên nghiệp để cắt cánh cửa. Thôi! Đã đến lúc hành động. Nhưng ta sẽ làm thế nào để gõ chuông đây? Trước hết, tôi nghĩ nên kéo sợi dây lên! Sợ bọn lính nãy ra sáng kiến leo từ dưới lên ...

Sàn nhà căn phòng trên không, nơi có chuông, có đục lỗ ngay trung tâm. Sợi dây lọt qua đó. Rudy nắm lấy dây và tiến hành kéo dây lên. Peter và Hannibal cũng giúp sức. Sợi dây rất nặng. Cuối cùng, bốn bạn cũng kéo nó lên được:

sợi dây nằm đó, như một con rắn khổng lồ đã chết, trên sàn nhà đầy bụi. Tất nhiên là lính cận vệ phát hiện thao tác kéo dây. Nhưng khi định can thiệp, thì đã quá trễ:

đầu dây đã vượt khỏi tầm tay chúng!

Khi sợi dây được an toàn, bốn bạn xem xét cái chuông. Chuông có kích thước đang kinh ngạc và có những dòng chữ bằng tiếng la-tinh bên hông. Sợi dây chạy quanh một cái bánh xe, đặt gần chuông. Khi quay bánh xe, chuông lắc để đến gõ vào quả đấm chuông. Cách bố trí như vậy làm cho ba thám tử rất ngạc nhiên, vì từ trước đến nay, ba bạn chỉ thấy những cái chuông nhỏ, gõ nhờ một quả đấm tương đối nhẹ, chứ không nặng nề và đồ sộ như quả đấm này!

– Úi chà! Peter nói khê và nhìn cái chuông quái dị. E rằng chúng ta sẽ không thể nào làm cho chuông kêu nổi.

– Nghĩa là ta sẽ không bao giờ làm được nếu áp dụng phương pháp cổ điển, Hannibal đáp. Từ đây, không thể nào nghĩ đến cách làm như thế! Ta phải bắt đầu làm cho chuông nghiêng sang một bên. Rồi ta sẽ cột quả đấm vào đây và buộc nó đến gõ vào chính cái chuông. Mình nghĩ là sẽ làm được ...

Bốn bạn nắm lấy sợi dây chuông và kéo dây cùng lúc. Chuông lắc lư. Chẳng bao lâu, hông chuông nằm không xa quả đấm.

Khi đó, Rudy mắc chặt dây bằng cách cột vào một xà ngang. Khi đã cố định chuông trong tư thế thất thường xong, bốn bạn hết hơi đành phải nghỉ một lát.

Mặt trời đang lên cao trên bầu trời. Một cơn gió nhẹ thổi qua tháp chuông thoảng. Nhiều chú chim bồ câu đáp xuống các gờ đá gần đó. Rồi bay đi để đậu xa hơn một chút.

– Mấy giờ rồi? Hannibal hỏi.

– Tám giờ kém hai mươi, Rudy trả lời sau khi xem đồng hồ. Hai mươi phút nữa, Thủ tướng sẽ đọc diễn văn ở đài phát thanh và đài truyền hình. Ta phải làm nhanh!

Rudy lấy sợi dây làm bằng chần giường hằm giam và cột một đầu vào quả dấm chuông. Rồi Rudy ra hiệu cho Peter, khỏe nhất trong bộ ba. Hai anh em nắm chặt đầu dây bên kia, kéo về phía mình. Quả dấm động dẩy và diến đập vào cái chuông bất động.

Một tiếng rung trầm và vàng lên trời, làm diếc tai cả bọn. Bob nhìn xuống dưới thấy người ta ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn tháp chuông – Sợ tiếng động này làm rách mang nhĩ chúng ta, Hannibal tuyên bố. Rất tiếc là chúng ta không có bông nhét vào tai!Bob, Peter, các cậu có khăn tay không?

Trong nháy mắt, mấy chiếc khăn tay được xé ra và biến thành giẻ thô. Bốn bạn nhét vào tai.

Sau đó, bốn bạn tiến hành gõ vào chuông truyền thuyết của hoàng thân Paul.

Peter và Rudy xoay sở tất tốt. Kéo quả dấm về phía mình, rồi thả ra, hai anh em tạo thành một loạt nổi trầm và nhanh hơn so với nếu chuông gõ bình thường.

Sau một phút tiếng chuông báo động liên hồi kiểu mới này, ba bạn dừng lại để thở, rồi lại làm tiếp. Bây giờ, chuông hoàng thân Paul gõ mạnh đến nỗi có lẽ ở đâu bên kia nước Varanie cũng nghe thấy. Dường như âm thanh không đồng đều của chuông kêu:

“Báo động! Báo động!”.

Nhóm người bốn bạn không còn nghe tiếng lính cận vệTại bốn bạn bị diếc đi, bất chấp những mẩu giẻ bịt lại.

Bob liếc mình xuống đường. Đám đông đã tập hợp quanh nhà thờ và ngược mặt nhìn lên trời. Có những người mới liên tục bước ra từ các đường hẻm, lân cận đến gia tăng thêm đám đông hiếu kỳ. Chuông hoàng thân không ngừng phát đi thông điệp báo động. Nhưng những người đứng ở dưới có hiểu ra rằng thái tử Djaro đang gặp nguy hiểm và yêu cầu mọi người cứu giúp không?

Hannibal ra xem cùng Bob. Đột nhiên, Hannibal dùng ngón tay chỉ một cái gì đó. Một sự chuyển biến vừa mới làm náo nhiệt đám đông bất động. Dường như một số người đang la hét và chỉ về cung điện ở xa. Đám đông đột ngột chạy về ngôi nhà hoàng gia.

Lính cận vệ, dễ nhận ra bộ y phục đỏ, đang cố tìm đường đi trong đám đông.

Nhưng đám đông xô đẩy lính ngược lại. Đám người càng lúc càng đông thêm.

Dân Varanie chạy về cung điện đông dần.

Dường như mọi người đã hiểu bức thông điệp khẩn cấp của tiếng chuông!

Rồi đột nhiên chuông gần gõ! Peter và Rudy ra cùng Bob và Hannibal để nhìn đám đông ồ ạt.

Rudy đang cầm chiếc đài trong tay. Anh quay nút đài.

Trong nháy mắt bốn bạn tháo dẻ ra khỏi tai. Một giọng nói oan oan phát ra từ cái máy. Tất nhiên là nói bằng tiếng Varanie.

– Đó là thủ tướng, Rudy giải thích. Ông thông báo rằng một cù âm mưu nghiêm trọng chống lại Varanie vừa mới được phát hiện. Lễ đăng quan thái tử Djaro đã được hoãn lại. Công tước Stefan vẫn giữ quyền lãnh đạo. Thái tử Djaro bị quản thúc ...vì lợi ích của chính thái tử, công tước nói rõ. Cuối cùng công tước gọi toàn dân tuân thủ pháp luật và giữ trật tự.

– Hừm! Coi bộ không ổn rồi! Peter nói. Bài diễn văn nhỏ này, Tuy là một mớ những chuyện bịa đặt, nhưng nghe giống thật quá.

– Nhưng đâu có ai nghe! Rudy vui mừng reo lên. Mọi người dân Denzo đã nghe tiếng chuông và đã ra đường để xem có chuyện gì. Nhìn đám đông kìa!

Mọi người đang chạy về cung điện. Tôi rất tiếc là không thể xem chuyện gì đã diễn ra ở đó!

– Báo động! Hannibal đột nhiên la lên. Lính cận vệ đã đến cửa! em nghe bọn chúng lên!

Bốn bạn lao vào cầu thang. Lính cận vệ đang leo những bậc thang cuối cùng.

Chúng dừng lại trước cánh cửa thứ ba, bảo vệ lối vào phòng chuông, rồi động thật mạnh vào cửa:

– Mở cửa ra, nhân danh quan nhiếp chính! một sĩ quan ra lệnh. Tất cả các người đã bị bắt!

– Vậy thì bắt đi! Rudy thác thức đáp. Đi, Peter ơi! Ta hãy tiếp tục gõ chuông cho đến khi nào bọn chúng vào được!

Peter và Rudy lại nắm lấy sợi dây và kéo quả đấm nặng nề. Một lần nữa, chuông hoàng thân Paul phát lên thành phố tín hiệu báo động, tiếng này dường như thôi thúc từng người dân Varanie hành động.

Phía sau cửa, lính cận vệ ra sức dùng búa và thanh sắt.

Suốt năm phút dài, tiếng chuông trầm và mạnh vang lên toàn thành phố. Sau đó, với tiếng kêu rắc rùng rợn, cánh cửa tháp chuông ngã sập và lính cận vệ lao đến nhóm chạy trốn.

– Bây giờ, viên trung úy nói sau khi chế ngự được bốn tù nhân, các người sẽ biết cái giá phải trả khi dám chống lại Công tước Stefan!

Chương 16

LẦN THEO DẤU VẾT CON NHỆN

Lần này, có chống cự cũng vô ích. Nếu bốn bạn thụ động để cho đám lính lôi ra cầu thang. Đến dưới, nhiều lính bao vây lấy nhóm tù nhân đẩy ra ngoài.

Ngoài đường, mặc dù phần lớn đám đông đã chạy ra cung điện, nhưng vẫn còn nhiều kẻ hiếu kỳ để xem bốn tù nhân trẻ tuổi.

Lính cận vệ dẫn bốn bạn đi qua ba khu nhà, đến một toà nhà cao rộng, nơi có hai sĩ quan cảnh sát mặc quân phục xanh đón nhận.

– Tôi dẫn những tội phạm quốc gia tới đây! Trung úy cận vệ thông báo. Các anh hãy bỏ chúng vào tù, trong khi chờ Công tước Stefan quyết định số phận chúng!

Cảnh sát do dự.

– Tiếng chuông hoàng thân Paul ...một cảnh sát bắt đầu nói.

– Lệnh của quan nhiếp chính! Viên trung úy hét lên. Tuân lệnh đi!

Cảnh sát nhượng bộ. Tù nhân được dẫn xuống hầm, nơi có nhiều xà lim với cửa song sắt. Peter và Rudy bị đẩy vào một xà lim, Hannibal và Bob bị đẩy vào một xà lim khác đối diện. Cánh cửa được đóng lại.

– Đừng để chúng thoát! Trung úy cận vệ căn dặn bằng một giọng hầm dọa.

Bây giờ, tôi phải trở về cung điện để báo cáo quan nhiếp chính.

Bốn bạn còn lại một mình, Rudy nằm xuống giường.

– Thế là ta đã bị bắt, anh nói bằng một giọng mệt mỏi. Không biết điều gì đang xảy ra tại cung điện.

Trong xà lim đối diện, Hannibal nói. Sự khôn ngoan ra lệnh ta phải nghỉ ngơi một chút và kiên nhẫn chờ đợi. Dù sao, chuông đã gõ báo động và ...

Hannibal không nói tiếp nữa, cậu dụi mắt, ngáp. Bob đã ngủ rồi. Bên kia hành lang. Rudy và Peter cũng không còn nghe nữa. Cả hai cũng đã ngủ.

Nhưng, khi đã bắt đầu một câu, Hannibal thường thích nói cho hết câu. Nên Hannibal kết thúc câu, mặc dù không còn ai nghe cậu nói nữa.

– Tiếng chuông đã báo động và đã được nghe thấy. Chuông này xưa nhiều thế kỷ rồi. Xưa hơn đài truyền hình và đài phát thanh rất nhiều. Ở Constantinople, khi dân Thổ Nhĩ Kỳ chiếm thành phố năm 1453, tuyệt đối cấm dùng chuông, khi chuông gõ, là để lôi kéo dân nổi loạn và...và ...

Nhưng lần này Hannibal buột phải dừng trước khi nói hết. Hannibal đột ngột ngưng nói, vì một lý do chính đáng:

chính Hannibal cũng vừa mới thiếp đi! Bob mơ thấy mình đang đi dưới cái đường công Denzo. Đột nhiên, có ai nắm lấy Bob lay dử dỗi. Rồi giọng nói của Hannibal vang đến tai Bob, còn xa xôi:

– Bob! Ê! Bob ơi!

Bob đấu tranh để tỉnh dậy. Bob ngồi dậy. Bob không còn nằm mơ nữa. Đúng là có ai đang lay

cậu. Rồi giọng nói của Hannibal, lần này oang oang, hét vào tai cậu:

– Ê! Bob! Dậy đi!

Bob đang chớp mắt, cố chống lại cơn buồn ngủ không chịu buông tha. Bob nhìn thấy Hannibal mỉm cười đang cúi xuống mặt mình.

– Bob ơi chúng ta có khách! Nhìn xem ai tới kìa!

Hannibal bước sang một bên. Khi đó Bob nhận ra nhân vật đang bước tới:

Đó là Robert Young, nét mặt cũng hớn hở như thám tử trưởng.

– Gỏi lắm Bob à! Xin chúc mừng! Robert Young nói và bắt tay Bob. Các bạn đã thực hiện công việc tuyệt vời! Anh đã rất linh quính khi không nhận được tin các em nữa. Chúng tôi không làm gì được để giúp các em và chúng tôi rất lấy làm phiền. Nhưng dường như các em đã tự xoay sở lấy một mình rất giỏi! Xin chúc mừng!

Bob hơi chững hững nhìn khách. Rồi cậu rụt rè hỏi:

– Còn thái tử Djaro? Djaro bình an vô sự chứ?

– Thái tử rất khoẻ mạnh, thái tử đang trên đường đi tới đây gặp chúng ta. Công tước Stefan, thủ tướng và tất cả những tên lính cận vệ tay sai của quan nhiếp chính đã bị bắt. Cha của Rudy đã được thả và nhận lại chức thủ tướng.

Nhưng có lẽ các em muốn biết chuyện gì đã xảy ra sau khi các em gõ chuông báo động phải không?

Các bạn chỉ chờ có bấy nhiêu. Rudy và Peter đã đang cùng Bob và Hannibal.

Các sĩ quan cảnh sát đứng phía sau, nét mặt vui mừng. Không còn hai tên lính cận vệ cung điện nào xung quanh nữa.

Robert Young nhanh chóng tóm tắt các sự kiện mới nhất. Suốt buổi sáng – Bây giờ đang là giờ chiều – anh đã đến cung điện cùng đại sứ Hoa Kỳ để hỏi thăm tin Hannibal, Bob và Peter. Hai người thấy cổng cung điện đóng kín và không được phép vào.

Hai người đang tranh luận với lính cận vệ thì chuông hoàng thân Paul bắt đầu phát ta tín hiệu báo động. Âm thanh đồng mạnh khoẻ đã làm cho mọi người kinh ngạc. Rồi, vì chuông vẫn tiếp tục gõ, đám đông đã nhanh chóng tập hợp xung cung điện.

Chẳng bao lâu, cung điện bị bao vây hoàn toàn bởi một đám người la lối đòi gặp thái tử Djaro. Lính cận vệ bức lực không đẩy lùi được đám người biểu tình, cũng không ngăn được một người hùng biên tự biên tự diễn leo lên cột móc và diễn thuyết hô hào quần chúng. Người đàn ông này la lên rằng tiếng chuông hoàng thân Paul chỉ có thể có nghĩa:

thái tử Djaro đang lâm nguy và nhờ thần dân trung thành đến cứu giúp.

– Khi đó anh đã xông vào, Robert Young mỉm cười nói tiếp. Anh nói được tiếng Varanie cũng khá. Nên anh cũng la hét:

“hãy cứu lấy thái tử Djaro! đả đảo Công tước Stefan!” và một vài câu khác đại loại như vậy. Khi ấy, đám đông bị kích động. Khi ấy đám đông bị kích động lao đến cổng, đập cửa xông vào gây ồn ào khủng khiếp. Sau đó đám người cuối cùng đi theo. Anh tiếp xúc được với người đàn ông đã diễn thuyết hô hào quần chúng. Anh ta cho biết thuộc đảng Những Người Hát Rong.

“Bên trong cung điện, đám đông quét lính cận vệ đi như những cọng rơm.

Anh bạn đồng hành của anh tên là Lonzo ...”.

– Đó là anh tôi! Rudy tự hào ngắt lời. Vậy là anh Lonzo cũng chạy trốn được!

– Phải. Anh ấy biết đường và hướng dẫn anh đi đến chỗ thái tử Djaro. Phía sau lưng chúng tôi, đám đông phụ trách việc dẹp các lính cận vệ đi chỗ khác.

Phải nói là phần lớn lính không chống cự gì. Thậm chí có một số lớn hoà nhập cùng đám đông. Phần mình, chúng tôi giải thoát cho thái tử Djaro. Y như một ông hoàng thứ thiệt, thái tử nắm tình thế vào tay ngay lập tức! thái tử ra lệnh cho lính cận vệ bắt giữ Công tước Stefan và Thủ tướng. Hai tên phản bội này định trốn, nhưng chúng bị phát hiện nhanh chóng.

Tất nhiên là phải mất một thời gian để chế ngự đám lính cận vệ bướng bỉnh, nhưng cuối cùng đám đông được những người lính trung thành với thái tử Djaro giúp đỡ. Thái tử phải mất nhiều công để kiểm tra xem mọi kẻ thù của mình đã bị bắt chưa. Nhưng thái tử sắp đến thôi ...À ...các em có biết rằng vụ tai nạn làm cho các em được gặp Djaro ở Hoa Kỳ là không phải do ngẫu nhiên không?

Đúng là một vụ mưu sát thái tử!

Nhưng tiếng hoan hô ở cuối hành lang ngắt lời Robert Young.

– Thái tử! người ta la hét. Thái tử muôn năm!

Rồi Djarro xuất hiện. Thái tử xanh xao, nhưng mắt sáng rõ. Thái tử bước vào xà lim. Mọi người tránh ra nhường đường cho thái tử.

– Các bạn ơi! Thái tử la lên và bước đến ba thám tử.

Thái tử ôm hôn từng thám tử một, rồi nói tiếp:

– Các bạn đã cứu Quốc gia! Đúng là phải có thiện cảm các cậu mới gõ chuông hoàng thân Paul! Làm thế nào các bạn lại nghĩ đến?

– Đó là sáng kiến của Hannibal, anh của Elena trả lời. Người Varanie nghĩ rằng chỉ có báo chí, đài phát thanh và đài truyền hình mới là phương tiện liên lạc với dân chúng và chúng tôi không bao giờ nghĩ đến việc dùng chuông.

Hannibal mỉm cười với Djarro.

– Chính thái tử làm cho tôi có ý đó, Hannibal giải thích. Thái tử đã kể là vào năm 1675 tổ tiên thái tử, hoàng thân Paul, đã dùng chuông để báo động cho thần dân. Từ đó đến nay chuông chỉ dùng vào những dịp hoàng gia. Tôi tự chủ chuông cũng có thể dùng để báo động một lần nữa. Dù sao, chuông vẫn xưa hơn đài truyền hình, đài phát thanh và thậm chí xưa hơn báo trí. Suốt các thời đại, chuông đã luôn dùng để báo tin về nguy hiểm, mời dân chúng tập hợp lại. Cho nên ...

Djarro không để cho Hannibal nói hết. Thái tử phá lên cười vui vẻ và thân thiện vỗ vai Hannibal.

– Bạn thật là tuyệt! thái tử la lên. Chính hoàng thân Paul cũng sẽ khen bạn.

Công tước Stefan đang nằm trong hầm giam có lính canh giữ, còn vụ âm mưu – nghiêm trọng hơn tôi tưởng nhiều – đã bị phá tan. Tôi vừa mới ra lệnh gõ chuông hoàng thân Paul cho đến chiều, để mừng chiến thắng. Như thế, mọi thứ đều hoàn hảo, cả nếu như con nhện bạc bị mất mãi mãi.

– Ừa, ủa! Hannibal nói khê với chính mình. Chuông sẽ gõ mừng chiến thắng ...Đúng y như già Anton dự đoán ...nhưng công tước Stefan lắm khi tưởng là chiến thắng của mình! Bây giờ mình hiểu ra nụ cười tinh ranh của ông già gitan ...

Rồi Hannibal tỉnh lại và lại chú ý đến câu nói cuối cùng của thái tử Djarro.

– Vậy, khi đó Hannibal nói, dương như tôi biết con nhện Varanie ở đâu rồi.

Theo tôi, ta nên về cung điện ngay để tìm con nhện ...

Một lúc sau, ba thám tử đi qua thành phố Denzo cùng thái tử Djarro, trên xe hoàng gia. Trên đường xe chạy qua, đám đông reo hò vui vẻ. Djarro vẫy tay chào, mỉm cười. Cuối cùng cũng đến cung điện. Thái tử và ba thám tử đến thẳng phòng ba cậu.

– Xem nào, Hannibal nói, nếu mình suy luận đúng ...Mình không nghĩ mình lầm, bởi vì chúng ta đã tìm khắp chỗ mà hoài công. Nơi duy nhất mà con nhện bạc có thể có là ...

Hannibal ngưng nói để bước vào góc phòng gần giường Bob. Đến đó, Hannibal ngồi xuống đất, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người. Hannibal bò từ từ về hướng mạng nhện, vẫn còn nguyên vẹn trong góc. Khi thấy Hannibal, một con nhện đen vàng to tướng thụt lùi, rồi biến mất trong khe, giữa sàn và ván chân tường. Núp ngay bờ cùng với khe đó, một con nhện thứ nhì, giống hệt, nhưng ít sợ sệt hơn, đang nhìn Hannibal tiến đến gần.

Hannibal thận trọng thò tay tới. Rồi cậu đưa tay nhẹ nhàng dưới tấm mạng nhện, chỉ làm đứt có hai sợi tơ.

Djarro, Pêter và Bob nhìn, không hiểu. Cả ba nghĩ con nhện thứ nhì sẽ chạy trốn y như con đầu. Nhưng không! Ngón tay Hannibal chụp lấy nó mà nó không hề động đậy. Hannibal lôi con nhện ra khỏi hang. Sau đó, cậu đứng dậy và đưa con vật bắt được cho thái tử!

– Nhìn này – Con nhện bạc! Djarro kêu và cầm lấy món nữ trang. Vậy là đã tìm con nhện!

– Tôi đã đoán ra con nhện ở đâu! lúc lính cận vệ đến bắt chúng tôi và lúc chúng tôi chuẩn bị chạy trốn cùng Rudy, Bob đã có một cảm hứng thiên tài!

– Mình hả? Bob chưng hửng nói. Mình vẫn không nhớ ra gì hết!

– Có thể! Nhưng lúc đó, cậu đã có những phản ứng xuất sắc. Cậu có nghĩ rằng nơi duy nhất mà không ai nghĩ tìm con nhện là ...hang ổ của một con nhện thật. Nên cậu đã nhét món nữ trang sau mạng nhện. Mỗi chúng ta đều đã nhìn thấy nó khi lục soát căn phòng, nhưng không ai chú ý đến. Tuy nhiên, đáng lẽ mình phải nghĩ rằng hai con nhện không bao giờ chịu chia sẻ với nhau cùng một tầm mạng nhện!

– Borjas, Bob! Hay quá! Djarro kêu lên và bắt tay Bob. Ôi! các bạn ơi! Không có các bạn, không

biết tôi làm thế nào nữa!

Hannibal nói tiếp:

– Chính anh. Djarò à, đã gián tiếp mách cho tôi ý nghĩ về chỗ giấu. Khi anh tuyên bố rằng sẽ gõ chuông mừng chiến thắng!Thật vậy, đêm qua, già Anton, chúa tể của dân gitan, đã phát biểu hai nhận xét kỳ lạ. Ông đã nói với Công tước Stefan rằng ông nghe tiếng chuông gõ mừng chiến thắng và đồng thời ông cũng nói rằng con nhện Varanie, dù sao, cũng chỉ là con nhện mà thôi ...Tôi không biết quyền lực của ông già Anton thế nào, nhưng rõ ràng ông ta biết nhiều hơn ông ta chịu nói ra. Paul mừng chiến thắng của thái tử! Khi hiểu ra điều này, tôi nhớ lại những gì ông Anton nói về con nhện Varanie. Nếu nó chỉ là “một con nhện”, thì ta phải tìm nó nơi có nhện: gần tấm mạng nhện!

Lần này, không ai ngắt lời Hannibal. Khi giải thích xong, Hannibal khiêm tốn kết luận:

– Djarò à, anh thấy không, tôi không xứng đáng với lời khen của anh. Câu đố có lời giải quá dễ! Nhưng thái tử không thống nhất với ý kiến này. Sau khi bọc con nhện bạc vào khăn tay, thái tử tuyên bố:

– Đây không phải lúc, cũng không phải nơi tỏ lòng biết ơn cũng các bạn, nhưng tôi sẽ chứng tỏ mình không phải là kẻ vô ơn bạc nghĩa!

Thái tử lấy ra khỏi túi ba sợi dây chuyền bạc đeo vào cổ ba cậu bé Mỹ. Đầu mỗi sợi dây có tròn ten một bản sao con nhện Varanie.

– Tôi tặng các bạn huân chương Con Nhện Bạc, thái tử tuyên bố. Đây là sự ưu đãi cao nhất.

Chúng tôi chỉ trao cho những ai đã có công lao hết sức đặc biệt cho nước Varanie. Sau này, tôi sẽ cho các bạn làm công dân danh dự ở nước tôi.

Tôi rất muốn biết điều gì làm cho các bạn hài lòng nữa. Xem nào! Các bạn đừng ngại, hãy nói thành thật ...

– Thì ...Hannibal bắt đầu nói.

Nhưng Peter, thay mặt mọi người, ngắt lời bạn.

– Chúng tôi rất muốn, Peter nói, được ăn miếng gì!

LỜI CUỐI CỦA ALFRED HITCHCOCK

Không còn gì nhiều để nói thêm về câu chuyện ba thám tử và con nhện bạc Varanie. Thái tử Djarò đường đăng quang trong niềm hân hoan chung và nắm quyền lãnh đạo đất nước ngay, không chờ những buổi lễ nghi thức chính thức tiếp sau đó. Thái tử đề cao hạnh phúc của nhân dân trên hết.

Công tước Stefan và đồng bọn đã vào tù. Bạn tù chúng là những tên cướp nước ngoài đã âm mưu biết đất nước thành sào huyệt cò bạc.

Việc Hannibal, Peter và Bob tham gia vào các sự kiện của nước Varanie không được công bố cho công chúng, vì nguyên tắc ngoại giao. Ba bạn tham dự buổi lễ đăng quang, rồi thăm lặng trở về nhà, ở Californie. Trước khi đi, Djarò mời các bạn quay lại thăm khi nào muốn.

Ba thám tử hối tiếc vì không được mang theo máy ảnh giả. Nhưng ba bạn được giữ Huân Chương Con Nhện Bạc tuyệt đẹp.

Sau cuộc phiêu lưu này, cả ba có thái độ mới đối với loại nhện, phần lớn là những con vật cần cù và khiêm nhường, khá có ích vì chúng huỷ diệt nhiều côn trùng có hại.

Hiện giờ, Hannibal, Bob và Peter đang theo đội thư từ hằng ngày. Ba bạn rất hy vọng thư từ sẽ mang đến một vụ bí ẩn mới để giải quyết!

Phần mình, tôi tin chắc rằng điều này sắp xảy ra. Nhưng tôi cũng không biết ba thám tử sẽ phải làm sáng tỏ một vụ thể loại như thế nào. Nhưng tôi có thể bảo đảm một điều: vụ đó sẽ vô cùng hồi hộp hấp dẫn!

ALFRED HITCHCOCK

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>